

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!

Jen svorným Bůh zehňuje.“
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) X. — Číslo (No.) 29., 30.

Sobota (Saturday) 13. 7. - 20. 7. (July) 1985

CHCEME PAPEŽE! CHCEME PAPEŽE!

**V neděli 7. července 1985 u příležitosti
1.100. letého výročí sv. Metoděje
se zúčastnilo slavných děkovných
bohoslužeb na moravském Velehradě
více než 100 tisíc věřících poutníků.**

V pondělí 8. července o tom přinesly podrobné zprávy téměř všechny velké deníky ve všech zemích západní Evropy. U nás v USA a v Kanadě o tom psaly dosti obsírně o osm hodin později nedělníky na 1., 3. či 5. stránce. Americké noviny uveřejnily většinou první zprávu tiskové kanceláře UPI, datovanou dokonce přímo z Velehradu.

Podobně jako v r. 1973 při 1.000. výročí založení pražského biskupství, komunistický režim v Československu blahosklonně dovolil tři veřejné oslavy letošního 1.100. výročí smrti sv. Metoděje, i když v novinách, v TV zpravodajství a v různých stranických tiskovinách přisuzuje našim slovanským věrozvěstům jen jakousi zásluhu za adaptaci řecké abecedy pro staroslověnštinu. První náboženskou oslavu svatometodějského výročí povolil na Velehradě v letošním dubnu, jako pout' kněží - (o níž jsme v H.N. již psali). Druhá tam byla minulou neděli 7. července pro věřící, a třetí bude 8. prosince při pobožnostech v kostelích, kdy na přání sv. Otce i Otce Františka kardinála Tomáška bude naše vlast znovu zasvěcena Matce Boží Neposkvrněné.

StB a tajná policie měly tedy rozkaz minulou neděli na Velehradě nad vším pečlivě bdít, ale poutníkům jinak v ničem nebránit, protože sám ministr kultury Milan Klusák se rozhodl na Velehrad přijet a řečnit o kulturních zásluhách obou solunských bratří.

A tak se na Velehrad sjížděli a putovali věřící z celé republiky

už od pátku. Ze soboty na neděli byla po celou noc velehradská bazilika naplněna poutníky, kteří tam konali pobožnosti, zpovídali se, zpívali, anebo se v usebranosti modlili. Stovky mladých pak „tábořilo“ venku na trávě pod širým nebem co nejbližší kostelu, aby se ráno dostali dovnitř. Ovšem už v sobotu večer se ozývalo ze všech stran skandování: „My tu chceme papeže, my tu chceme papeže!“ Kupodivu, rudi policajti to trpěli a nijak nezakročili. Toto provolávání mělo být režimu připomínkou, že Otec František kardinál Tomášek sv. Otce Jana Pavla II. na Velehrad oficiálně pozval, že zvací archy podepsalo dokonce i několik tisíc věřících, a že Husákova vláda „polskému“ papeži povolení k návštěvě Velehradu odmítla. Proto také téměř v tutéž dobu Vatikánský rozhlas vysílal papežův pozdrav všem věřícím v Československu, v němž řekl téměř doslova: „Upřímně a bolestně lituji toho, že v tento významný den nemohu být mezi vámi a s vámi, abych vás osobně pozdravil, dodal vám odvahy k vytrvalosti a na Velehradě vám všem, vašim rodinám a celé vaší vlasti požehnal.“

V neděli v poledne při tradiční modlitbě „Anděl Páně“, v krátkém proslovu ke všem poutníkům z celého světa, shromážděným na Svatopetrském náměstí a před udělením každonedělního požehnutí, sv. Otec opakoval z okna své pracovny všem přítomným, že mu nebylo čs. vládou dovoleno přijmout pozvání milovaného bratra kardinála Františka Tomáška, pražského

arcibiskupa, aby Československo navštívil, a právě v tuto chvíli mohl být mezi věřícími na Velehradě blízko hranic jeho rodného Polska. Čs. komunistický režim však nemohl dosti dobře odmítnout návštěvní vízum vatikánskému státnímu sekretáři kardinálu Agostino Cassarolimu, kterého vládní kruhy v Československu znají ze všech předešlých diplomatických „vyjednávání s Vatikánem“, a jehož sv. Otec pověřil úkolem, aby jej osobně na letošní velehradské pouti zastupoval. Navíc po něm poslal „obci“ Velehrad velmi zřídka Vatikánem udělované vyznamenání „Zlaté růže“, které naposled udělil komusi papež Pius XI. v roce 1925.

Je to malý „pukét“ růží vtepaných z čistého zlata, který sv. Otec velmi zřídka uděluje na důkaz zcela zvláštního ocenění zásluh o viru, křesťanskou lásku, či o církev zasluhujícím jedincům, komunitám, institucím, historickým místům a chrámům. Samozřejmě, toto vzácné papežské vyznamenání cyrilometodějskému Velehradu s jasným poselstvím o jeho evangelizačním významu pro naše země komunistům zrovna příliš velikou radost neudělalo, protože se už beztlak stále více obávají, aby odvaha a nepoddajnost členů polských dělnických odborů zakázané Solidarity v budoucnu nenakazila i početné věřící dělníky v Československu.

UPOZORNĚNÍ NAŠIM ČTENÁŘŮM

Dnes dostáváte do rukou rozšířené vydání H.N. jako dvojčíslo. Vzhledem k zaměstnanecké dovolené, opravě střechy a potřebě nové výmalby sálu našeho chicagského Velehradu, přinese Vám listonoš další dvojčíslo s datem 10. srpna 1985. – Děkujeme za porozumění a přejeme Vám všem tu nejkrásnější pohodu letních dnů.
Redakce

Sv. Otec Jan Pavel II. při podpisu své 4. encykliky „Slavorum apostoli“, vydané u příležitosti letošního svatometodějského jubilea a jednající o dnešním nespravedlivém rozdělení Evropy.

Když pak v neděli po bohoslužbách začal venku na prostřanství vyprávět víc než stotisícovému davu věřících o kulturním přínosu Cyrila a Metoda našim národům a všem Slovanům soudruh Milan Klusák, čs. ministr kultury, nepřehledný zástup věřících mu pokaždé „skočil do řeči“, když užil jmen Cyril a Metoděj bez jejich titulu svatosti: Řekl Metoděj, lid volal „svatý Metoděj!“ Řekl-li soluští Řekové Cyril a Metoděj, věřící v mohutném „unissono“ křičeli „svatí Cyril a Metoděj!“ Sám soudruh ministr Klusák byl z toho nakonec už „celý vedle“, a

protože jemu – oficiálně ateistovi – „svatý“ ani „svatí“ nechtělo přejít „přes zuby“, nakonec mluvil už jen jako „o nich“.

A tak už i jen z těchto malých rozpaků oficiálního kulturního činitele čs. komunistického režimu a z velké účasti věřících na svatometodějské jubilejní pouti na moravském Velehradě minulou neděli 7. července L.P. 1985 mohou mít věčnou radost naši drazí doma i my v exilu. Ledy se hnuly. Dozajista o tom ještě v budoucnu uslyšíme více. A tak: Pán Bůh zaplať za to - a budiž jméno Páně za to pochváleno.

Pohled na Velehrad od hradu Buchlova.

Sloupek informací

**o státní návštěvě západoněmeckého kancléře
Helmuta Kohla
v jugoslávském Bělehradě a v Lublani,
a o diplomaticky časované návštěvě
předsedy vlády Rudé Číny
Zhao Ziyanga
v západoněmeckém Bonnu.**

Proč zrovna Jugoslávie?

Sotva se vrátil francouzský předseda vlády Laurent Fabius ze své obchodní návštěvy z DDR, rozjel se západoněmecký kancléř Helmut Kohl do Jugoslávie na třídní oficiální - samozřejmě také jen obchodní - návštěvu. I jeho doprovázela početná obchodní delegace a v Bělehradě s ním rozmlouvala sama ministerská předsedkyně jugoslávské federální vlády, komunistka, paní Planincová. Hlavním předmětem jejich vzájemných rozhovorů bylo podle Dpa (německé tiskové kanceláře), do jaké míry a jak daleko mohou EHS (Evropské hospodářské společenství) a zvláště NSR podpořit a pomoci při hledání a zavádění radikálních reforem k hospodářskému ozdravení Jugoslávie, která dnes dluží západním bankám celkem 19 bilionů US dolarů a potřebuje nutně nové půjčky jak na splacení úroků, tak na nové investice do své ekonomie, která už delší dobu stagnuje. Jugoslávie prý nutně potřebuje u svých věřitelů prodloužit splatnost

úroků i dluhů a odstranění dosud trvajících překážek k vývozu jugoslávského zboží do členských zemí EHS. Kancléř Kohl řekl jugoslávské ministerské předsedkyni, že o těchto věcech nemůže jeho vláda sama rozhodovat, ale že jugoslávské potřeby přednese co nejdříve ostatním členským vládám EHS. Přitom ji zároveň ujistil, že Bonn se už od dob Titových vytrvale stavěl za myšlenku užších hospodářských styků mezi EHS a Jugoslávií, «ale že v minulosti se zdálo, jakoby Bělehrad příliš nestál o zvětšení a zintenzivnění výměnného obchodu se Západem. Ovšem, v minulém roce se však už věci pohnuly směrem k lepšímu, protože v hospodářském roce 1984 dosáhl objem obchodu mezi Jugoslávií a NSR celých deseti miliard západoněmeckých marek, což představuje mezi oběma zeměmi poválečný rekord. Ústředním tématem politických rozhovorů mezi Kohlem a Planincovou byly samozřejmě současně vztahy mezi Východem a Západem a stav jednání o odzbrojení a o

kontrolu nukleárních zbraní. Přitom byla omílána nutnost o pokračování na vývojovém procesu spolupráce, odzbrojení a bezpečnosti v Evropě na základě Helsinské dohody. Při rozvíjení lepších vztahů mezi Západem a Východem připadá - podle Kohla i Planincové - Jugoslávii důležitá role, kterou může účinně hrát jen s podmínkou, že bude hospodářsky silná a zdravá. A na politické a hospodářské stabilitě Jugoslávie i Balkánu má upřímně živý zájem celá západní Evropa, protože jakákoli změna v dosavadní stabilní situaci v tomto prostoru Evropy by měla dalekosáhlé mezinárodní následky. Kohl také neopomenul jugoslávské premiérce připomenout zásluhy jugoslávské neodvislosti od obou světových bloků, která může v táboře t.zv. neangažovaných států poskytnout svým postojem vydatnou pomoc v dosud stále obtížném dialogu mezi Severem a Jihem naší zemské planety.

Nakonec projevila jugoslávská premiérka Planincová „určité starosti s protijugoslávskými elementy“ mezi 600 tisíci Jugoslávci, kteří dnes žijí a pracují v NSR. Nato jí kancléř Kohl jednoduše odpověděl, že v NSR je demokracie, která se se svými svobodami, právy a povinnostmi vztahuje na území NSR i na každého cizince jako důsledek závazného respektu lidských práv. Kohl však nakonec přistoupil na to, že o otázkách, spojených s pobytem tak vysokého počtu jugoslávských občanů v Německé spolkové republice může být jenom jednáno na vládní úrovni mezi oběma vládami západoněmeckou a jugoslávskou.

Aby však kancléř Kohl jugoslávské vládě mírně připomněl i zájem svobodného Západu o náboženskou svobodu a dokázal jugoslávským katolickým věřícím křesťanskou solidaritu Západu, rozjel se ještě - (před návratem do Bonnu) - do hlavního města Slovinské federální republiky Jugoslávie, kde navštívil slovinského metropolitu a lublaňského arcibiskupa Sustara. Tato první osobní návštěva západoněmeckého státníka u katolického arcipastýře Slovenie v komunistické Jugoslávii vzbudila velikou pozornost jak v Jugoslávii samé, tak v Rumunsku, Polsku, v Československu i v Maďarsku.

Bonn a Peking chtějí vbrzku podstatně rozšířit vzájemnou spolupráci a oboustranný obchod.

Ministerský předseda vlády Rudé Číny přiletěl v posledních

dnech června a začátkem července na celotýdenní státní návštěvu NSR. Nejprve jej přijal západoněmecký prezident Richard von Weizsäcker, a pak vedl velmi přímé a věcné rozhovory s kancléřem Helmutem Kohlem, s různými členy vlády. se zástupci všech politických vládních stran, průmyslu, obchodu a dělnických odborů. Mezi NSR a Rudou Čínou už sice po několik let existují čilé politické vztahy na nejvyšší zastupitelské úrovni, ale čínský premiér Zhao Ziyang se dožadoval o jejich další zintenzivnění a prohloubení. Navrhoval, aby mezi Bonnem a Pekingem byly zahájeny pravidelné konsultace ve všech otázkách světové bezpečnosti a zahraniční politiky, které by se konaly na velvyslanectvích obou zemí jak v Pekingu tak v Bonnu. Západoněmecký ministr zahraničí Genscher přijal proto také pozvání k návštěvě Číny, na němž je nezvyklé jen to, že bylo ihned na místě dohodnuto i její datum v polovině letošního listopadu.

S ministrem zahraničního obchodu, s kapitány západoněmeckého průmyslu a obchodních bank byly prý položeny nové základy k další výstavbě a k důležitému rozšíření hospodářských vztahů mezi oběma zeměmi. Ihned byly také uzavřeny smlouvy o obchodní a finanční spolupráci, o clech, a o západoněmecké účasti na všestranném hospodářsko-technickém rozvoji Čínské lidové republiky, která chce v co nejkratší době dohonit Hongkong, Taiwan, Jižní Koreu i Japonsko. Dále bylo z obou stran podepsáno jakési svolání ve formě memoranda o společném mírovém využití atomové energie a zakládající listina o založení společného čínsko-německého výzkumného a učebního ústavu pro vysokou technologii. Rudočínský předseda vlády proto také nešetřil chválou nad západoněmeckou ochotou zpřístupnit Číňanům technologické znalosti v různých průmyslových oborech, hlavně ve strojírenství, v chemii a v potravinářském průmyslu.

Čínští návštěvníci, premiér Zhao Ziyang a zahraniční ministr Wu Xueqian, pak zapěli „dvojhlasně“ svým západoněmeckým úředním kolegům radostný chvalozpěv nad kladnou a důležitou úlohou NSR při sjednocování Evropy, jejíž budoucí hospodářská a politická síla se může brzy stát podporovatelem a partnerem čínské zahraniční politiky. Stejně pochvalně se oba rudočínské vládní představitelé vyslovovali o zlepšené atmosféře mezi Východem a Západem po znovuzahájení jednání USA - SSSR v Ženevě o odzbrojení a kontrole nukleárních zbraní a vyslovili naději, že snad dojde i k zlepšení vztahů mezi Moskvou a Pekingem. Spolkový kancléř Kohl zase pochválil Číňany za jejich novodobou politiku „otevření dveří na Západ“, kterou - jak sám čínský premiér doznal - plně nyní schvaluje celý čínský národ. Uznale se vyslovil o čínském protestu v OSN proti jakémukoli narušování mezinárodního právního řádu a o čínské podpoře práva na sebeurčení pro obyvatele Kambodži a Afghánistánu.

Zhao se pak zeptal západoněmeckého ministra zahraničí Genschera na postoj NSR k americkému návrhu na výzkum vesmírové obrany proti sovětským nukleárním střelám (Star Wars). Genscher mu na to odpověděl, že v základě je postoj NSR k takovému americkému výzkumu zcela kladný, i když si Bonn zachovává v této věci vůči USA určité výhrady.

Z dalších rozhovorů obou ministrů zahraničí vyšlo prý najevo, že Peking si upřímně přeje také zlepšení svých vztahů s Indií a přál by si v Čínském moři vybudovat regionální obranné společenství na způsob prozápadního jihoasijského SEATO.

Nakonec uspořádal Zhao tiskovou konferenci při níž si pochvaloval, že se náhledy a názory obou vlád v Bonnu i v Pekingu - na hlavní světové problémy dneška zcela ztotožňují, anebo že jejich vzájemná

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)
(USPS 291-620)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu
a potřebám našich drahých doma

**BOHU, CÍRKVI, NÁRODU
VYDÁVÁ:**

„VELEHRAD“, českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE. Chicago Ill. 60623
Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK
111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602
(312) 263-6060

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA \$30,00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit,
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou
články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

July 13 - 20, 1985 — Vol. X, No. 29., 30.

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCI UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

(312) 795-0250

Rádi vás obslouží a na vaši návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNIA

stanoviska se příliš nerozcházejí. Obě vlády se pak zcela shodují v názoru o nutnosti hledat další cesty k novému pokroku a zlepšení politických vztahů mezi „Severem a Jihem“

□ **Copak tohle všechno asi znamená?**

Co znamená co? Ty náhle úspěšné obchodní cesty: francouzského premiéra Fabiuse do DDR, západoněmeckého kancléře Kohla do Jugoslávie, rudočínského premiéra Zhao Ziyanga do NSR... a další jsou prý na programu. O maďarském Kadarovi se vyslovoval západní tisk pochvalně před měsícem, že při posledních všeobecných volbách dovolil asi 75 nekomunistům kandidovat do parlamentu, z nichž jich bylo 25 zvoleno. Nic to sice ještě neznamená, Maďarsko kvůli tomu poslušnost Moskvě nevypraví, ale stalo se tak poprvé v zemi s komunistickým režimem!

Abychom se mohli pokusit hledat na položenou otázku odpověď, připomeňme si, že Gorbačev náhle vyslovil ochotu, setkat se 19. listopadu s prezidentem Reaganem v Ženevě, ale aby mu ukázal, že si nedělá výlet do Evropy jen kvůli němu, navštíví před Ženevou Paříž, aby oficiálně pozdravil presidenta Mitterranda a osobně se přesvědčil v rozhovoru s generálním tajemníkem komunistické strany Francie Marchais-em o „teplotě sympatií“ francouzských voličů vůči komunistům, když v posledních dílech volbách do městských rad francouzští komunisté poztráceli několik starostů podobně jako v Itálii.

A poněvadž v téže době nikdo z významných západních států se dosud nerozjel „za obchodem“ do Prahy, do Varšavy ani do afghanistánského Kábulu - (tří současných neuralgických míst Moskvy) - bylo by záhodno vědět, odkud přišla iniciativa k francouzské návštěvě Východního Berlína, západoněmecké návštěvy v Bělehradě a i tzv. svobodnějších voleb v Maďarsku. Znalci sovětské politické strategie mají za to, že „inspirace“ k těmto třem událostem přišla z Moskvy, aby se vytvořila „usměvavě nadějná atmosféra“ pro listopadové setkání soudruha Gorbačeva s prezidentem Reaganem. Západ tak „jemně citlivý nos“ v mezinárodní diplomacii dosud nemá. Jedině Číňané se v tomto ohledu Moskvě vyrovnají, a tak si zajeli do západoněmeckého Bonnu více aby přiměli Moskvu k ústupkům při svých budoucích jednáních s Gorbačevem než aby pomohli Evropě a Západu při jednáních v Ženevě.

Národní svaz českých katolíků Distriktní svaz New York

Milí členové, přátelé a příznivci NSČK!

Jako obvykle si Vás dovoluji pozvat na náš

Český katolický den, který bude jako obvykle v Parku Sokol-Orel, 2694 Schurz Avenue, BRONX, NY, třetí neděli v červenci,

t.j. 21. VII. 1985.

V 11:30 bude polední Mše svatá. Program: 1:30 odpoledne; 2 6 odpoledne: Pilsner Brass Band bude hrát k tanci. Přijďte mezi nás posedět si u stolů pod stromy u vody na čerstvém vzduchu.

Dary na hudbu a na pronajmutí parku jsou vítány. Vstupné \$2. Čistý výtěžek bude jako vždy věnován na dobročinné účely. Přiveďte své známé!

Přiložené kupony na slosování zašlete laskavě na adresu naší pokladni, sl. Věry Krenkové. Výtěžek bude na Nepomucenum, na český kostel P. Marie Ustavičné Pomoci, a jiné obvyklé dobročinné účely.

Reservujte si také neděli 13. X. 1985 na oslavy sv. Cyrila a Metoděje u příležitosti 1100. výročí od smrti sv. Metoděje. Podrobnosti ještě oznámíme v náboženské náplni programu. Svou účast slíbil Msgr. Ludvík Němec a historik, Prof. Dr. Josef Kalvoda, kteří se zúčastní slavnostního pořadu v Bohemian Hall; dar \$25 (místo vstupného) bude třeba poslat předem naší pokladni, aby v hale věděli, kolik mají připravit obědů. Hala bude otevřena od 1. hodiny od-

Rodinný piknik Klubu Domov z NSČK a Spolku sv. Vojtěcha z ČKJ

Milí přátelé,

zveme vás srdečně, vaše rodiny, přátele a známé jako v letech minulých na náš letní rodinný piknik. Letos jej pořádáme v neděli 14. července v blízké, snadno dosažitelné a dobře známé rezervaci Schuth's Grove - kousek od křižovatky

46. Moravský den

Ústředna Moravských spolků a Národopisný kroužek připravují výroční - pořadím již 46. Moravský den. Bude se konat v neděli 22. září t.r. opět v Union Hall, na Joliet Rt. a La Grange Road v Countryside, IL.

Připravuje se rozsáhlý program zpěvů a tanců, spojený s dožínkovou scénou z Moravského Slovácka. Při programu a k tanci bude vyhrávat známá hudba George Píchy.

Zaznamenejte si již dnes do svého kalendáře datum Moravského dne!

polední. Výtěžek připadne na dobročinné účely. Lístky budou k mání v druhé polovině července.

s pozdravem „Zdař Bůh!“

Předsednictvo NSČK,

Distrikt N.Y.

P.S. Členské příspěvky \$ 3 na rok.

Desplaines ul. a Čermákovy třídy (severní strana) v No. Riverside.

Pochoutky piknikové. kuchyně, opékané párky, moravské klobásy, uzené s chlebem a okurkou, paprikový špek a oblíbené bramboráky se začnou u naší „polední“ kuchyně podávat ve 12:00 hodin v poledne. Ve stejnou dobu se začne „čepovat“ u plně zásobeného baru. K dostání bude též výborné domácí pečivo s kávou.

A tak v neděli 14. července si odpočíte od vaření a přijďte užít hezké odpoledne se svými rodinami pod zeleň stromů známého parku Schuth's Grove.

Při harmonice si společně zapíváme naše oblíbené písničky.

Letošního roku celá Schuth's Grove patří nám (čís. 1. i čís. 2.), takže si budete moci zatančit i na tamějším „parketu“ pod střechou a budete mít dosti místa k parkování svých aut.

Pro děti máme připraveny sladké odměny jako výhry v závodivých hrách, kterých se jistě rády jako vždy zúčastní.

Volejbalisté budou mít možnost si protáhnout své údy při svém oblíbeném sportu, anebo

při kterékoli jiné hře, ke které mezi účastníky jistě najdou ochotné spoluhráče.

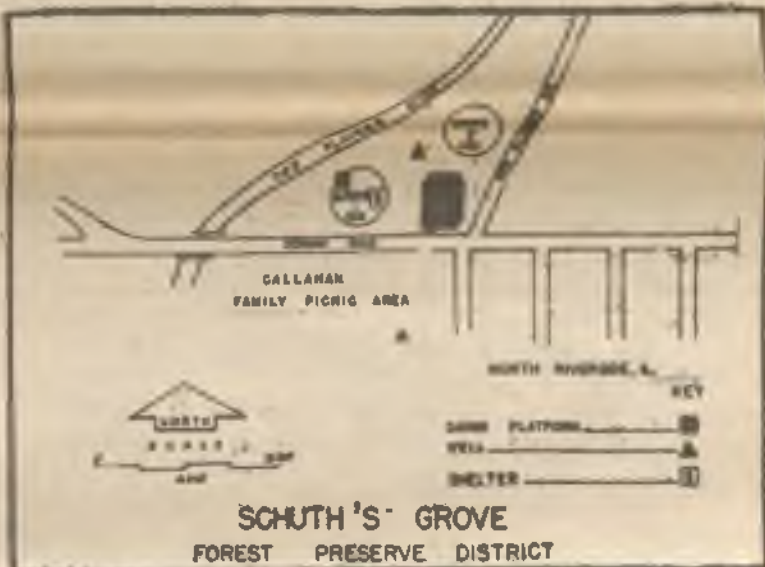
V případě deštivého počasí se sejdem ve vychlazeném sále chicagského Velehradu 2657-59 So. Lawndale Ave., k přátelskému letnímu odpolední.

Bud'te tak hodní a pokud můžete přineste si vlastní židle a stolky, vždyť víte, že v lesních rezervacích je jich nyní velmi málo. Poznamenejte si již dnes datum našeho rodinného pikniku a nezapoemáte přijít se svými rodinami, přáteli a známými, ať společně příjemně prožijeme zase jedno letní přátelské odpoledne.

Těšíme se s vámi na shledanou!

Za Klub Domov:
Otec Vojtěch Vít, O.S.B.,
duchovní rádce
Pavla Kůrková,
místopředsedkyně
Františka Uhlířová,
tajemnice
Ludvík Pospíchal,
pokladník

Za Spolek sv. Vojtěcha:
Rudolf Solfronk, st.,
předseda

Klub Domov z NSČK a Spolek sv. Vojtěcha z ČKJ

srdečně zvou na svůj tradiční společný

RODINNÝ PIKNIK,

pořádaný

V NEDĚLI 14. ČERVENCE 1985

V LESNÍ RESERVACI SCHUTH'S GROVE
(Čermáková tř. a Desplaines Ave., N. Riverside)

Začátek ve 12:00 hod. v poledne

- * Speciality "piknikové kuchyně"
- * Chlazené nápoje tuzemských i importovaných značek
- * Volejbal — hudba — zpěv — závodivé dětské hry
- * Přijďte všichni, kdo chcete v letním vedru pookřát v přátelském ovzduší a v Boží přírodě!

V případě nepříznivého počasí se „piknik“ koná v sále Velehradu na Lawndale Ave. v Chicagu.

DISTRIKTNÍ SVAZ ČESKÝCH KATOLÍKŮ V CLEVELANDU, OHIO

srdečně zve všechny své členy a přátele
na

NÁRODNÍ DEN ČESKÝCH KATOLÍKŮ

V NEDĚLI 21. ČERVENCE 1985

POZOR!

Bohoslužby ve 12:00 hod. v poledne v kostele sv. Prokopa.

Od 1:00 P.M. se podávají obědy v České síni Karlin.

Od 2:00 P.M. občanská slavnost s národopisným programem a lidovou veselící.

DOBA "BĚHEM ROKU"

15. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, ty ukazuješ bloudícím světlo pravdy, — aby se mohli vrátit na správnou cestu. — Dej všem, kteří se hlásí ke křesťanství, — ať odmítají, co mu odporuje. — a usilují o to, co se s ním shoduje. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Duchu svatého žije a králuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA ÁMOŠA (Am 7, 12-15)

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Ámosovi:

"Vidoucí, jdi, utěš do južské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už nesmíš prorokovat, neboť zde je královna svatyně a říšský chrám."

Ámos odpověděl Amasjáhovi: "Nebyl jsem prorok ani prorocký šák, byl jsem pastýřem a pěstitelem smokvoni, Hospodin mě vzal od stáda a řekl mně: Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!"

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFFESANŮM (Ef 1, 3-10)

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe všemi možnými duchovními dary, protože jsme upojeni s Kristem. Vždyť kvůli němu si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom před ním byli svatí a neposkvrnění; v lásce ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho božsky vmezené dobrotivosti, protože skrze ni nám projevil svou lásku pro zásluhy svého milovaného Syna.

V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříšů pro jeho nesmírnou milost, kterou vůči nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností; seznámil nás totiž s tajemstvím, které ze svého svobodného roz-

hodnutí si předsevzal že vykoná, až se naplní čas, jak on předem zařídil, aby skrze Krista zase uvedl pořádek do všeho na nebi i na zemi.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MARKA (Mk 6, 7-13)

Ježíš zavolal svých Dvanáct, počal je posílat dva a dva a dával jim moc nad nečistými duchy.

Přikázal jim, aby si nic nebrali na cestu, jen hůl: ani chleba, ani mošnu, ani peníze do opasku; aby šli jen v sandálech a nebrali si dvoje jaty.

A řekl jim: "Když přijдете někam do domu, tam zůstávejte, dokud z těch míst neodejdete. A které místo vás nepřijme a kde vás nebudou chtít slyšet, vyjděte odtamtud a setřeste prach svých nohou na svědectví proti nim."

I vyšli a volali k pokání; vymítali mnoho zlých duchů, potírali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

16. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Slituj se, Bože, nad námi, svými služebníky, — a ve své dobrotě v nás rozmnož dary své milosti. — Dej, ať pevní ve víře a naději — planeme láskou a věrně vytrváme — na cestě tvých přikázání. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Duchu svatého žije a králuje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA JEREMIÁŠE (Jer 23, 1-6)

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu — praví Hospodin.

Proto praví Hospodin, Izraelův Bůh, o pastýřích, kteří pasou můj lid; Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste je, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků — praví Hospodin.

Shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem je vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pásat, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí — praví Hospodin.

Hle, blíží se dni — praví Hospodin — kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude moudře panovat a právo a spravedlnost bude konat na zemi. Za jeho dnů dojde spása Juda a Izrael bude v bezpečí bydlet. Toto je jméno, kterým ho budu nazývat: "Hospodin naše spravedlnost."

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA EFESANŮM (Ef 2, 13-18)

Bratři! Protože teď jste spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdáleni, stali jste se blízkými Kristovou krví.

Jen on je totiž původce pokoje mezi námi: obě dvě části spojil v jedno tím, že zboural onu přehradovou stěnu, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně a jeho příkazy a ustanovením. Tak chtěl ve své osobě vytvořit z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednat pokoj a skrze kříž usmířil obě strany s Bohem v jediném těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství.

A pak přišel a oznámil, že nastává usmíření. Zvěstoval to usmíření vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci, když jsme ve spojení s jediným Duchem.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MARKA (Mk 6, 30-34)

Apoštolové se shromáždili k Ježíšovi a oznámili mu všechno, co činili a učili. Řekl jim: "Poďte sami stranou na pusté místo a trochu si odpočítejte!" Stále totiž přicházelo a odcházelo mnoho lidí, a neměli ani čas se najíst.

Odjeli tedy lodí na pusté místo, aby byli sami. Mnozí spatřili, jak odjíždějí, a poznali je; pěšky se tam ze všech měst sběhli a byli tam před nimi.

Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; I začal je učít mnohým

Tomáš Špidlík:

Sv. Navštívení Panny Marie a jednota církve

Církev je svátost jednoty. Přirovnávají ji ode dávna k nesešivané sukničce Kristově. A přece se v dějinách stále trhá. Jednota se štěpí různými způsoby: vnějšími okolnostmi i vnitřní slabostí. Těžko by bylo vypočítat všechna tzv. schismata, která přinesly různé doby. Ale vždycky se současně ozývají hlasy, vyjadřující touhu po sjednocení, modlitby za jednotu církve, snahy o vzájemné porozumění a odstranění překážek a rozporů.

Neuškodí, když si připomeneme jednu z pobožností, dnes už možná zapomenutou, jejímž propagátorem se ve světě stal pražský arcibiskup Jan z Jenštejna v době svého vyhnanství v Římě. Církev byla tehdy ve smutné situaci. Východ už se definitivně odtrhl a tzv. západní schisma se projevilo dvojpapežstvím a pak dokonce trojpapežstvím. Výzvy k modlitbám za jednotu se slyšely na mnoha místech. Originální iniciativa Jenštejnova je v tom, že začal propagovat svátek Navštívení P. Marie s tímto specifickým úmyslem jako prosba o obnovení jednoty mystického těla Kristova. V nové úpravě kalendáře je tento svátek přenesen na 31. května na závěr mariánského měsíce. Před 2. vatikánským koncilem se slavil 2. července. Na jeho původní smysl už si bohužel málokdo vzpomíná.

Jistě se nám zdá divné, že byl zvolen právě tento mariánský svátek za symbol jednoty církve. Dá se to vyložit docela prostě. Ide tu o výzvu k modlitbě k P. Marii, nezáleží na tom, pod kterým titulem nebo při jaké příležitosti se to děje. Mohl by to být zřejmě i svátek narození P. Marie nebo nanebevzetí. Bylo by také zajímavé znát myšlenky Jenštejnovy, které ho samého inspirovaly.

Ale je také možné vyjít z faktu, dát se inspirovat v meditaci danými okolnostmi. V evangeliu svátku Navštívení pochopitelně čteme pasáž z Lukáše, který nám scénu krásně popsal (Lk 1,39 násl.) Tradice ji v Palestině umísťuje v Ain Karim, kde jsou ve vestibulu kostela nápisy Magnificat. Velcí má duše Hospodina, v mnoha jazycích. Poutníci do sv. Země návštěvu v Ain Karim obyčejně nevynechávají.

Proč tu scénu Lukáš tak zevrubně popsal? Nevypadá tak důležitá. Dvě příbuzné, obě

Z ÚŘADOVNÝ NÁRODNÍHO SVAZU ČESKÝCH KATOLÍKŮ

Prošba všem našim členům a přátelům. Než se rozjedete na prázdniny Vy, kteří jste byli dosud doma, a Vy, kteří jste se už z dovolené vrátili, buďte tak hodni a laskaví, a podívejte se kolem ve svém bytě či ve skříních, co pěkného Vám tam zbytečně leží, stojí či visí, a čeho jste nikdy dosud nepotřebovali. Chicagský Distriktní svaz bude 6. října pořádát svůj tradiční Národní den českých katolíků, a do tomboly potřebuje nutně nějaké ceny ve formě Vašich štědrých dáreků. V úřadovně Svazu bude i během prázdnin každý den někdo přítomen, a tak nám laskavě zavolejte, našli-li jste něco ve svých pokladech, čím byste nám rádi pomohli rozšířit a obohatit naši tombolu, z jejíhož finančního výtěžku pomáháme zase my našim důležitým národním, náboženským a charitativním potřebným účelům. Už předem Vám za Vaši obětavou spolupráci děkujeme upřímným „Pán Bůh zaplať“.

Za chicagský Distr. svaz Č.K.

Josef Kosárek, předseda; Mary Feipel, tajemnice
Elsie Nevšimal, pokladní

Pravidelné české bohoshluby jsou každou sobotu
v 6:15 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
V Ciceru, Ill. - 2414, S. 61st Ave.

očekávají dítě, se navštíví. Je to setkání dvou budoucích matek. Mají dát život synům, kteří se později také setkají u Jordánu a oba prohlásí, že je Boží království už blízko. Co je tedy tolik spojuje a co je nutí k setkání, není jenom pokrevní příbuznost. Nevíme ani, v jakém byla stupni a nakolik se stýkaly. Nyní je spojilo společné očekávání velkých věcí.

Myslím, že je potřeba tuto okolnost co nejvíc zdůraznit, protože její závažnost snadno uniká. Obyčejně se říká, že byla hlavním pojátkem židovského národa velká soudržnost, neobyčejně silný hlas krve. Ten ostatně pozorujeme i později, po rozptýlení do celého světa. Po staletí se Židé udrželi jako národ i bez státu a bez jazyka. Ale není to jediný motiv. Z apoštolů hlas krve, židovské rasy a kultury nejvíc prožíval sv. Pavel. A přece je si právě on dobře vědom, že se Židé stali Židy, zj. docela zvláštním národem nejenom proto, že zdědili po Abrahámovi zvláštní rasové znaky, ale především proto, že se jim dostaly zvláštní přísliby od Boha. Už ve Starém zákoně se Židé rozpadli politicky, hospodářsky, kulturní a náboženské pojítka ve smyslu dogmatického vyznání víry bylo často velmi slabé. Měli sice Mojžíšův zákon. Ale co z něho mnozí znali? Jenom velmi málo. Někteří ho zachovávali sice svědomitě, ale velká většina jenom povrchně. V jedné věci se však shodli všichni. Věděli, že jsou v očekávání příštích věcí, že přijde Mesiáš pro ně pro všechny. Opravdový Žid se definoval jako ten, kdo očekává spásu Izraele (sr. Lk 25). Ta společná naděje je dokázala spojit přes všechny ostatní rozdíly.

Izraelský národ Starého zákona je obrazem církve. I ona má mnoho pojítek, silných i slabších. Je tu na prvním místě nové pouto krve, tentokrát nesrovnatelně vyšší a pevnější. V Božím lidu Nového zákona patří rozhodně ti, ve kterých koluje stejná krev Kristova. Toho si byl dobře vědom sv. Pavel. Proto označil jako první pojítka církve „eucharistii“.

„Kalich požehnání, který žehnáme, což to není účast v krvi Kristově?... Jeden chléb a proto tvoříme jedno tělo“ (1 Kor 10,16-17).

Víme, že existuje tato jednota církve spojené eucharistií ve svátostném smyslu mezi katolíky a mezi pravoslavnými tam, kde je svátostné kněžství. Zdá se paradoxním, že existují věkovitá rozdělení i mezi křesťany tohoto druhu. Ale vlastně takový je život. I v denním životě se rozvádí často dva bratři

jedné rodiny. Tím slabší se ukázalo v dějinách pouto jediného Božího slova. Těžko se dá spočítat množství církví, které mají základ v Bibli a věří v božství Ježíše Krista.

Nikdo nepochybuje o tom, že je tato situace nenormální, tragická. Tzv. ekumenické hnutí sílí úměrně s tímto uvědoměním. Dočkali jsme se už také mnoha krásných pozitivních výsledků. Hlavní problém v tzv. ekumenických setkáních je najít správnou základnu. Rozhodně už víme, že mají malý úspěch diskuse o rozdílech. Je potřeba hledat to, co je společné. Najde se toho mnoho. Ale máme přitom bolestný pocit, že je to částečné, že to společně nezasáhne celý náš život, všechny jeho dimenze a že rozdíly v jiných věcech trvají. Právě v tomto okamžiku je tedy potřeba si uvědomit, že máme přece jen něco společného, co může dát smysl všemu ostatnímu částečnému. Řekl bych, že je to to, co spojilo P. Marii a Alžbětu při tzv. návštěvě: společné očekávání příchodu Spasitele Ježíše Krista.

Tuto myšlenku rozvedl mistrovsky velký ekumenický duch VI. Solovjev. Dobře si byl vědom, jak je těžko vytvořit jednu církev, když někdo stojí pevně na principech protestantské reformy a druhý je vychován v duchu tridentského sněmu. Ale mentalita Východu a Západu je často tak rozdílná, že někdy nedovedou vyslovit stejnou pravdu, kterou oba vyznávají.

Co nás však vždycky spojí, je očekávání druhého příchodu Krista a plnost jeho království. Uvědomíme-li si, že k tomu musí vést všechno, co křesťané dělají a vyznávají, pak najednou zjistíme, že všechny neúplnosti a zlomky křesťanství dostanou historický smysl. Částečně se stane provisorním stadiem. Navštívíme se navzájem, když společně čekáme Krista.

Rozloučení paní Roziny Nehasilové se zesnulou maminkou Broučkovou

Smuteční hosté, rodino Rokničová a především Vy, drahá, zesnulá maminko, paní Marie Broučková. Ano, maminko jsme Vám mnozí s láskou říkali; odešla jste nám z našeho pozemského života a dnes Vám dáváme poslední Sbohem.

S úctou k Vám se ujímám úkolu, abych přítomným pověděla to, co o Vás vím. Paní Broučková se narodila Bouchalová ve staré selské rodině v Lišově v jižních Čechách. Byla vychována k zbožnosti, k lásce k vlasti a pravdě, kterou celý svůj život hájila. Byla pracovitá, skromná, ale též ukázněně sebevědomá. Vážila si manuálně pracujících lidí a byla přesvědčena, že vzdělanci mají dvojnásobnou povinnost ke společnosti.

Milovala svou dceru Věru, jejího manžela Sávu a svá vnoučata Janu, Davida a Grega - manžela Jany. Rodina ji stejně oplácela a vyjádřením lásky vnoučat je i mazlivé jméno, jak jí říkali: „Naše babzi.“ Byla to šťastná léta jejího podzimu, která prožívala ve svobodné Americe v rodině milovaných dětí.

Paní Broučková si byla vědomá, že každý z nás má povinnost k celku a v exilu dvojnásobně. Radostně se zapojila do práce v ČNRA; po dlouhá léta pomáhala s expedicí Věstníku a kde bylo třeba. Ráda a nezištně! Byla velkou příznivkyní ČŽNR v exilu. Vzdávám jí upřímné díky jménem nás všech.

V soukromých rozhovorech se zesnulou jsem se dozvěděla,

Záběr z jihočeské vsky Lišova v českobudějovické diecesi, kde se i paní Marie Broučková narodila.

že naše Věra měla sestřičku Marušku, která zemřela v 13 roce svého života. Rána, která se nikdy zcela nezahojila. Po odchodu Věry do ciziny se přimkla k manželovi, ale i zde osud zasáhl a srdeční záchvat ukončil život milovaného muže. V té době naše vlast již byla pod vládou komunistů a paní Broučková zažila, jak chutná nepřízeň nových mocipánů. Byly to těžké chvíle, plné bolesti a hořkosti, které se změnily v radost, když dostala povolení k cestě do Ameriky. Paní Broučková nikdy nezapomněla na svou rodnou vlast - Československo a její popel bude uložen do rodinného hrobu k jejím drahým. Čest Vaší památce, drahá maminko Broučková!

Paní Blanka Jiráková promluvila nad rakví
† Marie Broučkové
v pátek večer v obřadní
kapli Maříkova
pohřebního ústavu

S lítostí sledujeme, jak naše krajanská větev usychá. V paní

Broučkové odchází dnes jedna z českých maminek, které obohatily naše rostředí zde. Přijela za svými dětmi z vlasti před 19 lety a strávila zde skoro čtvrtinu svého života.

Věra i Sáva byli šťastni, že ji zde měli a pro jejich děti Janu a Davida byla babička opravdovým požehnáním: díky jí oba mluví česky.

Paní Broučková nejen, že doplňovala krásně vzornou Rokničovu rodinu, ale stala se i platnou členkou našeho krajanského života. Pomáhala v Národní radě při distribuci Věstníku, účastnila se našich podniků, zajímala se o všechno.

Věru, strávila krásný podzim svého života v nové zemi v kruhu své rodiny, která ji milovala a dosloužila jí příkladně.

Pro mne byla paní Broučková druhou maminkou, moudrou rádkyní, která vždy vyslechla, posoudila a dala člověku nový výhled. Za to jsem jí vděčna. Bude nám všem scházet. Přejme jí klid po bohatém životě. Lehké odpočinutí, dej jí, Pane! Sbohem!

PODĚKOVÁNÍ

Všem našim přátelům a známým, kteří nám poskytli svou čestnou přítomností morální podporu při našem bolestném loučení s naší drahou maminkou, babičkou a tchyní, paní

MARIÍ BROUČKOVOU,

kteří zesnula dne 2. července 1985, vyslovujeme upřímné a vřelé díky.

Děkujeme paní Blance Jirákové a paní Rozině Nehasilové za krásná slova na rozloučenou, Otci Vojtěchu Vítovi O.S.B. za slova útěchy a modlitby, panu J. Ivičičovi za hudební doprovod a panu J. Maříkovi za čtení modlitby sv. Františka z Assisi v řeči anglické.

Rovněž děkujeme za ochotu nesení rakve pánům Josefu Bártovi, Josefu Jaklovi, Mirku Košťálovi, Viktoru Novotnému, Karlu Turkovi a Frank Žižalovi; za důstojné přípravy pohřbu a veškerých formalit pohřebního ústavu H. Marik a synové, Berwyn; za ochotnou a rychlou spolupráci českým novinám Hlas národa a Hlasatel; majitelé restaurace Plaza, panu Zdeňku Kreslovi za výborná jídla a přípravu sálu.

A na konec děkujeme za květiny a dary na modlitby a všem, kteří zaslali své výrazy soustrastí poštou, nebo je vyjádřili telefonicky.

Srdečné díky a Pán Bůh Vám všem zaplat' za Vaše projevy křesťanské lásky.

Věra ROKNIČOVÁ - dcera; Sáva ROKNIČ - zeť; Jana a David - vnoučata.

IMPORTER

**VALAŠSKÉ
PAPUČE**

dokud zásoba
postačí

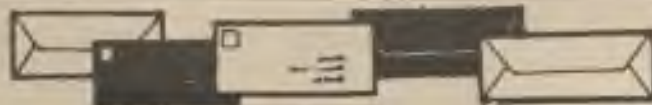
Velikostí 6—12

Nízké ceny!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

DOPISY našich čtenářů

**Kláster Božského Srdce Páně,
Lisle - Illinois**

Čtění redakce a milí čtenáři!
Již dávno jsem vám nepsala. Novinky byly vždycky smutné. Naše české sestřičky už stárnou a tak nás jedna za druhou opouští. Ale tentokrát mohu zároveň psát i o něčem radostnějším - o jubileích, které jsme slavily, a o práci, která bude brzo začatá na západní části našeho kláštera. Tyto radostné novinky musí ale počkat a nejprve vám musím podat smutnou zprávu. Naše sestra Martina Kozelský, která byla v posledních letech dopisovatelkou do Hlasu národa nás už také opustila a vrátila se do nebeského domova nás všech. Sestřička zemřela v pátek 28. června na svátek svatých Petra a Pavla o tři čtvrtě na pět odpoledne.

Sestra Martina se narodila na Moravě v Československu 11. září 1894, ještě za starého Rakouska-Uherska. Do kláštera vstoupila 6. prosince 1910. Vypsala nám zajímavou zprávu o sobě jak přijela z Texasu do

Lisle. Nejzajímavější jest jak její strýčkové Josef a Jan čekali na její příjezd v Houstonu, Texas. Koupili jí zákusek za patnáct centů. To obcerstvení jí stačilo na celou cestu - dva dny a dvě noci. Zbytek ještě přinesla s sebou do kláštera.

Velice horlivě vykonávala svoje řeholní povinnosti. Její snoubenec - Pán Ježíš sám - měl nejhlavnější místo v jejím životě. Byla učitelkou ve školách v Berwynu, v Chicagu, v Joliet, a v Texasu. V sirotčinci sv. Josefa v Lisle strávila 22 let. S mateřskou láskou milovala tyto opuštěné děti, a ty jí její lásku dvojnásobně oplácely. Až do posledního dne jejího života tyto její bývalí odchovanci a studenti ji navštěvovali u nás v klášteře.

Pozůstatky naší milé sestry byly převezeny z pohřebního ústavu do kláštera v pondělí dne 1. července. Klášterní sbor sester zpíval „hodinky“ za zemřelou o sedmé hodině večer. V úterý o jedenácté hodině dopoledne dp. Paschal Honner, O.S.B., náš kaplan, byl celebrantem při zádušní mši svatě. V kněžišti

byli přítomní důstojní pánové Stanley Veselý, Michael Komechak, Ivan Kramoris, Philip Timko, Theodore Suchý a James Flint z opatství svatého Prokopa.

Její neteř Henrietta Franke, se svou dcerou Brendou ze San Angelo a syn Wayne Franke z Buda, Texas, Virginia Klepáč se svou dcerou Pam též ze San Angelo, Anita Schaefer, neteř z Ballinger a paní Dorine Kozelský, neteř z Winters, všichni z Texasu přijeli na pohřeb.

Necht' její láskou překypující duše odpočívá v pokoji!

A nyní o té jubilejní slavnosti. Sestra Marie Immaculata Bratršovský a já jsme oslavily diamantové (60 let) jubileum skládání řeholních slibů. Sestra Immaculata se narodila už v Nebrasce a já v Chicagu. Obě jsme vyučovaly v našich osadních školách v Chicagu, v Lisle a v Texasu. Obě jsme též vyučovaly v Akademii Božského Srdce Páně. Sestra Immaculata vyučovala angličtinu a já obchodní předměty. Sestra Immaculata byla po mnoho let ředitelkou Akademie a já principálkou v osadních školách. V roce 1975 sestra Immaculata byla poslána do Benet Akademie, aby byla poradkyní pro studenty. Do dnešního dne zastává tento úřad.

Sestra Gemma Sopkowicz slavila své zlaté (50 let) řeholní jubileum. Ze začátku svého řeholního života vařila pro sestry a pracovala v kuchyni v Koleji svatého Prokopa. Pak byla poslána vyučovat do osadních škol. Od roku 1966 vyučuje třetí třídu v osadě svaté Školastiky ve Woodridge, Illinois. V klášteře zastává úřad sakristánky v naší kapli. Sestra pochází rodem z Wisconsinu.

Sestra Regina Ann Weissman slavila své stříbrné (25 let) řeholní jubileum. Vstoupila do kláštera z Chicaga. Sestra také vyučovala v osadních školách v Joliet, v Lisle a v Texasu. Byla principálkou ve škole Královny Nebes ve Wichita Falls, Texas, a pak v osadě Panny Marie Svatohorské v Ciceru. Osm roků sloužila jako řádkyně v In-

terfaith Counseling Center. Obdržela zvláštní vyznamenání v náboženství od Naperville Jaycees. Nyní jest poradkyní ve škole sv. Školastiky ve Woodridge.

Též vám musím povědět o návštěvě, kterou nás poctil Nejdůstojnější Otec opat primas benediktinů. Navštívil naše sestry v Occupational Therapy. Pak při obědě k sestřím promluvil. Bydlí v Římě v Koleji San Anselmo, a původem je z Bavorska.

Doufáme, že v měsíci září na západní části našeho kláštera začnou stavební práce na nové přístavbě. Tato část bude vybudována pro hosty jako obydlí i pro ty, kteří by rádi měli účast s námi na benediktinském životě. Chceme postavit asi 27 privátních pokojů. Tato část bude zvana: „Sídlo Královny Pokoje. Budeme potřebovat nějaký milion dolarů na tuto stavbu. Prosíme tedy čtenáře a přátele, aby se s námi modlili, aby dobrý Bůh žehnal toto velké dílo.

Vzpomínáme na vás, ctění redakce, a na všechny čtenáře s modlitbou pro všeho dobrého od Boha.

Vaše v Kristu oddaná
Sestra Marie de Lourdes
Brejcha, OSB

Milá ctihodná sestřičko,

ze srdce Vám děkuji za pěkný dopis a zprávy z Vašeho kláštera.

Přijměte projev mé hluboké soustrasti k úmrtí vždy trpělivé a usměvavé sestry Martiny Kozelské, jíž jsem vděčen za její pravidelné dopisování do Hlasu národa, a od níž jste převzala „pochodeň pera“ osobně nyní Vy. Proto jsem i Vám za to hluboce vděčný. Tak se alespoň starší generace našich čtenářů, kteří Váš klášter dobře znají, pravidelně dozvídají, co je u Vás nového. Za sestru Martinu jsem rád sloužil mši sv.

A Vám osobně i všem spolusestrám - jubilantkám dodatečně blahopřeji. V modlitbě Vám všem vyprošuji dobré zdraví, Boží pomoc a požehnání. Vděčně Váš
Fr. Vojtěch

J.F. Janoušek:

**Babíkovští
světoběžníci**

Z Tasmánské kroniky

Čím je člověk starší, tím více se cítí opuštěnější. Ještě, že my šťastnější máme svoje rodiny, děti a vnoučata, to je pokračování života na této zemi a člověk musí Bohu děkovat za každý den prožitý v rodinném prostředí. Zvláště v cizině se rodina našinci stává jakýmsi přístavem klidu, takovou základnou, kde sbírá duševní sílu, chut' k životu a práci.

Přesto však i v klidu rodinného života nemohu jinak než vzpomínat a rozjímat o osudech nás světoběžníků, kteří jsme se rozběhli do celého světa. I sem na Tasmanii se nás zatoulalo dobré tři stovky - a jací lidé! Pracovní, podnikaví, většinou dobří křesťané, přesvědčení vlastenci, upřímně přátelští a někdy i bohémsky veselí.

Žel, že tolik jich odchází odkud není návratu a ani nám nepošlou pozdrav nebo vzkaz, jak to tam za tou životní oponou, které se říká smrt, ve skutečnosti vypadá.

Aby to vše nevešlo v zapomenutí, zaznamenávám zde několik kusých vzpomínek na lidi, kteří se mi stali na tomto mořem obklopeném konci světa dobrými přáteli. Většina z nich již odešla na druhý břeh, aby vzali odměnu za své činy z rukou svého Stvořitele, ale přesto, jak je mým zvykem v mých Babíkovských reportážích neuvedu jejich plná jména.

Zatímco jsem se s rodinou usídlil na severním konci našeho ostrova, většina našich krajanů se soustředila 200 km na jih v hlavním městě Hobartu. Tam se velmi často scházeli, v době, kdy ještě neovládali anglickou řeč. První, kterého jsem z této skupiny krajanů poznal, byl Karel. Letos tomu bude 35 roků, kdy za námi přijel do Beaconsfieldu na naši malou farmu, kterou jsme hrdě nazvali „Prague“.

Karel nám přivezl vzácný dar, v černém rámu zasklený obraz Prahy. Fotografie nejméně 100 roků stará, na které je zobrazen Karlův most a na něm je tramvaj tažená párem koní.

Ten obraz se s námi stěhoval i do dalších našich domů a vždy visel a dosud visí nad naším rodinným krbem. Je pro mě záhadou, kdo před mnoha lety dopravil ten obraz až sem na

NEPŘEHLÉDNĚTE:

Podarilo se nám koupit celou kolekci "ČESKA" jemně broušeného křišťálového skla. Special 25 % sleva z původních cen. Přijďte se podívat, dokud máme na skladě!

Nenechte si ujít tuto příležitost!

Kráječ knedlíků, imp. z Československa, nerezavící, \$9.50, pošt. \$11.50.

Mlýnky na mák z železné litiny právě došly. Cena \$27.50, poštou \$30.90.

Formičky na pečení - ořechy, krabička 50 kusů za \$8.50, poštou \$10.50.

Formičky na pečení rakviček, 10 kusů za \$3.50, poštou \$4.95.

Potřebujete-li pěkný dárek, najdete u nás hodnotné věci jako nikde jinde: chodská KERAMIKA (novinky), moravská, slovenská. KŘIŠŤÁLOVÉ sklo z různých zemí. Bohatý výběr PENTLÍ ke krojům. ŠÁTKY na hlavu. PANENKY v krojích. A MNOHÉ JINÉ.

Anglicko-slovenský a slovensko-anglický vreckový slovník, \$6.50, poštou \$7.75.

Czechoslovak Pastries, \$2.75, poštou \$3.75.

Slovníky, učebnice, zábavné i umělecké knihy v obrovském výběru. Pište si o seznam.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zákazníky z Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 poslali o 7¢ více na státní daň.

Tuzex

Řezáky a pečicí poukázky vyřizuje rychle, spolehlivě a zaručeně.

F. PANČNER, Inc.

Importér a zastupce Tuzexu, Artie,
Unicopu a jiných iz. podniků

6514 WEST CERMAK RD., BERWYN, ILL., 60402

Telefon 484-3459

599-4372

ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁRSKÉ PRÁCE,

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE

BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁTKÝ

čvrborský vyučený sklenář u dědy a otce v Československu

Tasmanii. Byl to muž nebo žena? Co zde pohledávali? Byli osamělí, opuštění nebo měli svoje rodiny? Jestli ano, proč si jejich potomci neponechali obraz doma v rodině, když ten kdo ho sem dovezl, pravděpodobně již dávno zemřel? Nic jsem se o původní historii našeho obrazu nedozvěděl, ale jeho novější historii vám prozradím.

Jedni z prvních Čechů, kteří se po II. světové válce usídlili v Hobartu, moji přátelé Karel, Ruženka a Ludva seděli doma při sklenice piva, když do bytu jako vichřice vtrhla Ludvova žena Hana a vzrušeně sdělovala zvláštní novinu.

„Víte lidi co? Tady na rohu téhle ulice v krámě u vetešníka je vystaven na prodej obraz Prahy. Je na něm napsána cena jenom deset šilinků; Ludvo, zítra si ten obraz koupíme.“

„Ale paničko“ přerušil proud její řeči Karel, „kde by se zde v Hobartu vzal obraz Prahy? Z nás jej nikdo nedovezl a ostatně vy jste přišla někde z Chodska, a tak ani nevíte jak Praha vypadá. Jistě jste si to popletla.“

„Jak bych neznala Prahu, abyste věděl, tak zítra ten obraz koupíme a přinesu vám ho ukázat,“ trvala na svém Hana.

Karel obratně převedl řeč na jiné téma a asi za půl hodiny se obrátil k své ženě.

„Ruženko, dneska mně to pivo nějak nechutná, jdi, kup někde kafe a uvař nám každému pořádný hrnek.“

Ruženka byla pořádná hospodyně a měla jistě zásobu kávy doma, ale bystrá jak ona byla, věděla hned kam má jít a co má koupit.

Druhý den příběhla udýchaná Hana se smutnou novinou. „Lidičky, někdo již ten obraz Prahy koupil.“

„No vidíte paničko, že jsem měl pravdu, že to žádná Praha nebyla. Kdopak by si tady v Hobartu kupoval obraz Prahy, když mimo nás tu skoro žádní Češi nejsou.“

A tak Karel měl obraz, který se obával doma pověsit, aby si nepohněval přátele. Vyřešil to jednoduše, tak si aspoň myslel, dovezl obraz na sever a daroval nám ho, v domnění, že se to nikdo nedozví a ani mně neřekl, jakým způsobem jej získal.

Ludva s Hanou si za několik měsíců koupili nové auto a přijeli nás navštívit na naši farmě. Hned však jak vstoupili do obývacího pokoje, Hana vzrušeně vykřikla, „Hele Ludvíku, to je ten obraz Prahy, který jsem viděla u vetešníka v Hobartu.“

Ludva ji rychle utišil a zeptal se mě, kde jsem obraz koupil.

„Kde bych ho kupoval, tady v

té divočině? Karel nám ho dovezl z Hobartu.“

Více jsem nemusil vysvětlovat. Hana mě prudce přerušila záplavou obvinění, jak jí Karel podrazil a to mu zvláště nemohla zapomenout, že ona rodilá Chodka by neznala Prahu.

„Chceš si tedy ten obraz vzít, když jsi ho objevila v krámě?“ navrhol jsem abych ji uklidnil.

„Ne, nechci ho, já bych ti ho třeba sama dala když se ti líbí, ale at' mně nikdo neříká, že protože jsem z Chodska, že nevím jak Praha vypadá.“

Karel byl společensky velmi obratný. V Praze býval dobře situovaným úředníkem v ministerstvu zásobování. Tady v Hobartu v začátcích pro neznalost angličtiny zastával ne příliš významné místo v hotelu, ale jeho zásada byla, umění dobře žít. Často nám radil: „Není zrovna důležité co děláte těch osm hodin denně ve vašem zaměstnání, důležité je jak žijete mimo pracovní čas.“

Přesto ten chytrý, světa znalý Karel dlouho v Tasmanii nevydržel. Odcestoval, a za několik roků zemřel v Americe.

Ale i ten roduvěrný Chod Ludva již nežije. Pracoval v hotelích, později měl vlastní restauraci a právě v době, kdy si koupil vlastní hotel zde na severu Tasmánie, těžce onemocněl.

Jednu zimní neděli mě volal přítel, že Ludva leží v bezvě-

domí v hobartovské nemocnici „Calvary“. Ihned jsme tam s Annou jeli, ale k našemu zklamání nám řekli, že k nemocnému návštěvy nepouštějí, jenom Hana k němu mohla jít. Přesto řádová sestra mně dovolila nahlédnout do polootevřených dveří a v té chvíli můj přítel náhle nabyl vědomí a i v přítomí mně poznal a pronesl jednu ze svých posledních vět na tomto světě.

„Tak tady vidíš, Honzo, chtěli jsme být bohatí a takhle to všechno končí.“

Zemřel usmířen s Bohem i lidmi, člověk dobrého srdce, vždy ochotný pomoci a štedrý ke každému.

Jiný náš přítel, který přišel ze Slezska byl Josef. Nadšený Sokol, organizoval krajany v Sydney a potom, nevím z jakých důvodů, přesídlil do Hobartu. Přijel nás navštívit před třiceti léty, právě na Velký pátek a hned ve dvěřích křičel.

„Janouškovi, máte něco jíst? Od rána jsem na cestách, ale dnes na Velký pátek jsou všechny restaurace i obchody zavřené a nikde jsem nedostal koupit ani kousek chleba.“

Tehdy jsme hladového Josefa nakrmili a smáli jsme se mu. Dnes však jen vzpomínám, jak před léty v Tasmanii lidé opravdu světili neděle a svátky. To bývaly dny pracovního klidu zvláště Velký pátek a Hod Boží vánoční, to ani denní noviny v ty dny nevycházely a dosud nevychází. Ovšem v obchodním

podnikání přišly změny a i na Velký pátek jsou některé restaurace otevřeny pro cestující.

Vladimír byl z našich přátel nejstarší. Ruský legionář, který se v roce 1918 přes Archangelsk plavil do Francie, aby tam pokračoval v boji za vlast. Doma se zúčastnil politického života, zde v Tasmanii měl dobře prosperující obchod v městečku blízko Hobartu. Rád cestoval a se svojí vzornou ženou Marií navštívili všechny světadíly. Ve stáří jej zlobily reumatické bolesti, následky to války. „Co pořád naříkáš, vždyť vypadáš dobře.“ řekl jsem mu při jedné návštěvě. „Vypadám, vypadám, ale když mně děcko zaplatí šilink za zmrzlinu, tak ten zatrápený šilink nemohu již udržet v prstech.“

Tehdy jsem se Vladimírovi smál, ale dnes již mě také reumatismus loupe v celém těle, takže mně někdy ani do smíchu není.

Dva moji přátelé Nepivoda a Rybnický si často zaskočili na sklenici piva. Jednou když těch sklenic vypili více, stáli spolu na stanici tramvaje. Nepivoda byl původem z Prahy, velký silný muž, vždy pohotový a vtipný,

nikdy nepřiznal, že by se v něčem zmylil. Rybnický přišel ze Slovenska, byl zahraniční voják „západák“, malé postavy, tak jen asi o zlomek centimetru vyšší než byla nejnižší norma vojenské míry.

Velký Nepivoda si zapaloval cigaretu, kterou dával do úst obráceně, filtrem ven. Malý Rybnický se díval na přítele vzhůru a spustil.

„Vojtěchu, tu cigaretu si obrať než ji zapálíš.“ Nepivoda si podržel cigaretu před ospalýma očima, chvíli ji prohlížel, pak ji vsunul správným koncem do úst a na malého přítele spustil. „To já vím, ty hloupý, já jsem tu cigaretu dával do úst nesprávným koncem, abych věděl, jak hodně jsi opilý, jestli to vůbec budeš vidět.“

Stárneme v cizích zemích. Každým dnem, každou hodinou jsme blíže hrobu, nenamítejte, že jsem škarohlíd, mě přece utěšuje skutečnost, že když stárnu, tak, že se mnou stráne celý svět, tedy i vy, kteří čtete tuto reportáž. Někdy mně je však líto, že tolik přátel odchází na věčnost a že někdy člověk nemá ani příležitost jim povědět dobré slovo na rozloučenou a poděkovat jim za jejich nezištné přátelství.

**NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.**

**K·H
Auto
Repair**

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(hned vedle berwynské pošty)
její majitelé

**STEVE KUBOVIČ
a
JANO HULÍN**
vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motoru
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * duchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

MINARIK'S BAKERY

**FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES**

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavú rychlú obsluhu českú i anglicky

DO ČESKOSLOVENSKA 1985

Hlavní skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga nebo z New Yorku za nejlevnější ceny.

18. července, 8. srpna a 5. září.

Každý zájezd je na 16, 23 nebo 30 dní pobytu a může být prodloužen až na 90 dní.

Speciálně doprovázený zájezd na Spartakiádu odlet 24. června s návratem 13. července. 6 dní pobytu v Praze, 12 dní zájezd Československem, vstupenky na Spartakiádu a do Národního divadla.

ZÁJEZDY na Jamaicu, Bahamas, Arubu a ostatní Karibské ostrovy. Za velmi výhodné ceny.

Napiště nebo zavolejte o podrobné informace:

**WEBER
TRAVEL AGENCY, INC.**

6805 W. ČERMÁK RD., BERWYN, ILLINOIS 60402
TELEFON: (312) 242-1512 nebo 749-1333

**STANLEY STAWSKI
DISTRIBUTING CO.**

Importers & distributors of fine quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-4848

Sv. Prokop a slovanský klášter Sázavský

(K nedávnému svátku

sv. Prokopa

4. července)

**Obraz ze starých dějin českých.
Sepsal Dr. Frant. Xav. Kryš-
tůfek, kanovník, univ. profesor.**

Bořivoj a Ludmila

Vrchní kníže Český Bořivoj byl se svým průvodem pokřtěn na Velehradě na dvoře moravského krále Svatopluka od sv. Methoděje, který potom v Čechách kázal a sv. Ludmilu pokřtil. Služby Boží konaly se v Čechách zprva po slovansku, a o slovanské liturgii v Čechách svědčí české názvosloví církevní veskrze slovanské.

Čechy náležely původně k moravské metropoli sv. Methoda, která po pádu říše moravské neměla politické opory, byla rozkouskována mezi Čechy, Maďary a Poláky, a nemohla se ve své celosti jevit a statně vystupovati. Avšak slovanští cyrillo-methodějští biskupové trvali a úřadovali dále jako biskupové krajinští, t. j. biskupové bez pevných sídel. V Čechách shledáváme se s nimi při dvoře knížete Vratislava I. při postřiznách jeho prvorozeného syna sv. Václava, a pak při prohlášení sv. Václava za svatého, jak to staroslovanský kanon o sv. Václavu dokazuje.

Boleslav I. rozšířiv a povýšiv českou říši na veleříši, snažil se dobyté krajiny též vydatnou páskou církevní v jeden celek spojit a na Čechy a Prahu upoutati. Prostředkem k tomu bylo mu biskupství se sídlem v Praze. Jeho říše obsahovala skoro všechny země Mojžírovců, v nichž posud působil a úřadoval slovanský biskup (ne-li docela arcibiskup s biskupy) pod názvem moravského biskupa. Tu přál si Boleslav I., aby toto slovanské biskupství (neb arcibiskupství), které ztroskotáním Velehradu své sídlo ztratilo a krajinským se stalo, do Prahy přeneseno bylo, čili aby v Praze založena byla biskupská neb arcibiskupská stolice, která by všechny jeho země obsahovala.

Boleslav I. vyjednával s Apoštolskou Stolicí skrze svou dceru Mladu. Obdržel sice biskupství v Praze, ale s obřadem latinským, jak tomu chtěl císař Ota I. Pražské biskupství bylo zřízeno r. 973., obsahovalo veškerou říši českou: Čechy, Moravu, Slezsko, Halič až po Lvov a Slovensko v Uhrách, a bylo od císaře Oty I. patřně se-

schválením Apoštolské Stolice podřízeno z politických příčin prvnímu a nejmocnějšímu arcibiskupu německému, totiž mohučskému, který byl by vzdělycky s to, aby s důrazem a mocí vystoupil proti pražskému biskupu a českému panovníku, kdyby z jeho metropolitní pravomocnosti vybavit se chtěl. S mocným a zbožným vojvodou Boleslavem II. († 999) klesla do hrobu též velikost, mohutnost a sláva české říše vinou jeho nejstaršího ničemného syna a nástupce Boleslava III. Ryšavého. Za to povznesla se na severovýchodních hranicích českých říše polská. Její panovník Boleslav Chrabrý, syn Mečislava a naší české princezny Dúbravky, vpadl okolo r. 999 do říše české a dobyl Krakova, starobylého hlavního sídla Charvátů, které povždy zůstalo v rukou Poláků. Pádem Krakova ztratily Čechy v krátkém čase všechny okolní země: Halič, Slezsko, Slovensko i Moravu. Když r. 1002 Čechové ničemného Boleslava III. vypudili, povolali za jeho nástupce Vladivoje, syna české Dúbravky a bratra Boleslava Chrabrého, který jenom několik měsíců panoval a stále jsa trápen žízni na počátku r. 1003 zemřel. Po kratinkém opětém panování Boleslava III. zmocnil se Boleslav Chrabrý po velikonoci r. 1003 Čech, učinil Prahu hlavním sídlem své československé říše, a tak dosáhl toho, po čem již několik let toužil a k čemu s veškerým úsilím pracoval. Byla zde česko-polská veleříše, rozprostírajíc se od Českého lesa až k Bugu a od Dunaje až Východnímu moři, s hlavním městem Prahou.

Římský král Jindřich II. chtěl mu dopřáti Čech pod výjimkou, že od něho Čechy přijme v léno a bude mu ve všem věrně sloužiti. Boleslav Chrabrý zamítl žádost Jindřicha II., poněvadž Čechy byly sice poplatny Německu, ale nebyly německým lénem, žádnou částí Německa, nýbrž samostatnou říši, a chystal se k válce. Jindřich II. ujal se teď Přemyslovců Jaromíra a Oldřicha a začal s ním válku. Kníže Oldřich zmocnil se šťastným nočním přepadením Prahy, z níž byl Boleslav Chrabrý se svými Poláky vyhnán a kde Soběbor, Slavíkovec a bratr sv. Vojtěcha, v pouličním boji padl. Hned na zejtří po dobytí Prahy asi 5. září r. 1004 byl Jaromír za knížete (1004-1012) povolán, po němž následoval jeho bratr Oldřich (1013-1034); oba panovali pod svrchovaností německou. Morava zůstala při říši polské, kde slovanský biskup, nebo slovanští biskupové,

úřadovali, až jí r. 1028 na Polácích dobyl Oldřichův syn Břetislav a na vždy s Čechami spojil.

Kníže Břetislav I. (1039-1055) jest obnovitelem říše a slávy české. On pojal opět velikou myšlenku svých předků. Boleslavů I. a II. jakož i Boleslava Chrabrého, založiti velikou slovanskou monarchii, která by čelila Německu, a spolu vymánila svou říši z područí metropole mohučské. Dobyv za zmatků panujících v Polsku této říše, přenesl s velikou slávou ostatky sv. Vojtěcha, jeho bratra Radima čili Gaudentia a sv. pěti bratří mučedníků do Prahy. Tito ostatkové platili za štít samostatnosti polské říše a v Praze měli býti pokladem národním velkoslovanské říše, kterou Břetislav na mysli měl. Přenesení těchto sv. ostatků bylo totožné s výpovědí války říši německé a znamením, že kníže se chce od mohučské metropole odtrhnouti a svou samostatnou zříditi. Vydatnou pomocí k církevní samostatnosti měl mu býti sv. Prokop.

Sv. Prokop

Sv. Prokop narodil se v Chotouni, ve vesnici ležící mezi Českým Brodem a Kouřimí, za biskupování sv. Vojtěcha (982-997) z rodičů zemanského stavu, kteří ani bohatstvím neoplývali, ani chudobou stísnění nebyli. Otec sloul Vít, matka Božena. Jeho řecké jméno „Prokop“ ukazuje k sv. Cyrillovi a Methodějovi, kteří jsouce Řekové v řeckých obyčejích, jim vlastních a milých, si libovali a zálibu v nich svým duchovním synům vštěpovali. Prokop byl od svého dětství chování velmi ctného, prospíval bohohojností a vzácnými dary ducha.

Rodiče, příznávajíc se k obřadu slovanskému, poslali svého synáčka na Vyšehrad k mistru na slovo vzatému, by jej učil čtení všemu, kde slavné učení bylo a v slovanském jazyku kvetlo. Toto učení kvetlo při kostele sv. Klimenta, založeném od knížete Bořivoje, při němž též byl sbor kanovníků, konajících při něm služby Boží; kostelík zachoval svou samostatnost až do r. 1250 vedle onoho velikého kostela sv. Petra a teprve potom bylo jeho hojně zboží kanovníkům Vyšehradským přiděleno.

Kanovníci vidouce vzorné chování Prokopovo, a jmenovitě, že se důkladně znal v slovanském písmě od nejsvětějšího biskupa Cyrilla vynalezeném a kanonicky schváleném, vyvolili jej za kanovníka a dali později vysvětit za kněze. Jako kanovník nevyhledával svého prospechu, nýbrž ve všem slávu Boží.

Po obyčejí onoho času byl ženat a měl syna Jimrama. Však chtěl následovati rad Páně, odřekl se domu, ženy, polí a příbuzných, dal se od starého mnicha řádu sv. Benedikta řeholnímu životu vyučiti, přijal od něho roucho mnišské a odebral se s jeho svolením do svého kraje. Přišel k řece Sázavě a usadil se na vršku jakési pusté jeskyně, ve které, jak se pravilo, 1000 bésů přebývalo, vystavěl si tam chatrč a zbudoval kapli ke ctě Panny Marie. Tato pustá jeskyně čili rozsedlina, nad níž sv. Prokop bydlil, jest od Černých Rud na východ tak zvaná Čertova brázda, o níž později povstala mezi lidem pověst, že ji světec vyoral maje d'ábla zapraženo v pluhu a popoháněje ho křížem, který v pravici držel. Živil se jako poustevník jablíčky planými, žaludy a vodou, modlil se ve dne i v noci a nebyl nikomu znám, nikdo neviděl ho, jenom Pán Bůh sám. Však toto naše velké slovanské světlo mělo se lidem zjevití a jim příkladem zářiti.

Kníže Oldřich

Kníže Oldřich s družinou svou vydal se na lov do lesů Sázavských, kdež ho všichni ostali, on pak sám a sám hnal se za „krásným, velikým a velmi masným jelenem“ maje lučičtě v rukou, aby jej zastřelil šípem. Za malou chvíli postavil se jelen nad skálou, na nížto svatý Prokop osekával dub. Kníže Oldřich vida dobře, že jelen má mezi rohy kříž, odhodil lučičtě, podtrhl koně svého a tázal se mnicha pokorného: „Kdo jsi, jenž na této poušti bydlíš? Svatý Prokop odpověděl: „Hříšník jsem a Prokop se jmenuji; bydlím zde pokojně dle řehole svatého Benedikta za odplatu království nebeského.“ Kníže Oldřich skočil s koně, svinul plášť, poklonil hlavu a prosil řka: „Otče vyzpovídej mne hříšného, proti Bohu zaviniš!“ - Kníže pak pravil: „Chce se mi píti, rozžehl jsem se během velikým, napoj mne!“ - Svatý Prokop naplnil číši vodou, kterouž pil sám, požehnal vodu a podal knížeti. - Oldřich napil se řekl: „Divím se, že tak šlechtné víno máš! Na této poušti kde je chováš? Ve mnohých zemích jsem byl, a nikde lepšího jsem vína nepil!“ - Jako Pán Ježíš v Káně Galilejské, tak svatý Prokop na poušti mocí Boží záračně vodu v nejlepší proměnil víno.

Co kníže Oldřich učinil Prokopa svým duchovním rádcem, spěchalo k němu množství lidí ze všech stran, jehož prostředky jsa podporován založil kostel ke ctě Panny Marie a sv. Jana Křtitele a spolu klášterní cellu,

shromáždív kolem sebe některé domorodé řeholní bratry, chtěje takto lidem chudým a opuštěným sloužiti. O něco později proměnil cellu v rozsáhlý klášter dle řehole sv. Benedikta s některými dodatky řehole basilíánské, a stal se tak původcem „nové řehole“ pro potřeby národa česko-slovenského. O výživu nového štípení pečoval kníže Oldřich. Daroval klášteru Prokopovu řeku Sázavu od Milobuze až po jeskyni, kteráž obecně slula Zákolnice, s lukami a lesy vúkol. Toto nadání nebylo, jmenovitě co do půdy oné příliš veliké a poskytovalo skromnou výživu. Oldřichův syn a nástupce Břetislav I. přiměl Prokopa, že přijal důstojnost opatskou, potvrdil a rozmnožil písmem i před svědky darování otcovo, pojistil tak trvání tohoto slovanského u lidu oblíbeného kláštera a stal se takíka druhým zakladatelem. Tento klášter měl mu býti štěpníci domácího kněžstva a řeholnictva a napomáhati k založení samostatné, na Němcích nezávislé církve. Biskup Šebit požehnal Prokopa za opata, ještě nežli se vydal na válečnou výpravu do Polska.

Papež Benedikt IX. přál slovanské Sázavě a myšlence slovanského státu

Záměrem Břetislavovým přál papež Benedikt IX. (1033-1044), jemuž jakož každému papeži světová říše císařů byla nemilou, poněvadž byla církevní svobodě nebezpečnou; proto vítal mocnou říši slovanskou na východních mezích Německa. Byl srozuměn se založením slovanského kláštera a s jeho slovanskou liturgií, a hotov povýšiti Prahu za metropoli a knížete za krále.

O záměrech Břetislavových a jeho vyjednávaních v Římě věděli dobře císař Jindřich III. a mohučský arcibiskup čili metropolitní Bardo, a poznávali, že hrozí veliké nebezpečí panství německému v Čechách. Bardo činil proti ztenčení své metropolitní pravomocnosti kroky v Římě, kdež ovšem nic nepořídil, a proto chtěl si pomoci sám. Vypuklat' válka česko-německá. Roku 1040 vtrhli Němci dvěma proudy do Čech. Bavoři a Frankové, jímž velel Jindřich III. sám, vtrhli od západu, od severu pak Durynci, kterým velel míšenský markrabě Ekkihard a mohučský arcibiskup Bardo, který tak chtěl mečem zameziti plán samostatné české metropole. Ve vojsku německém byli ještě jiní biskupové němečtí, kteří takto německé panství, politické i církevní, nad Čechy s velikou ochotou hájili. Kníže Břetislav

byl sice v r. 1040 vítězem, ale podlehl německé moci r. 1041. Západní vojsko a severní, císař, Ekkihard a Bardo spojili se 8. září 1041 před Prahou. Avšak Břetislav nebyl ztracen; blížilo se podzimní špatné počasí, kde by se Němci nebyli mohli v poli držeti. Tu spáchal pražský biskup Šebfř (Severus) zradu a přešel k císaři. Annalista čili letopisec Saxo praví k r. 1041: „Mezitím zvěděl Severus, pražský biskup, že Bardo, mohučský metropolita, chce jej synodálním právem znepokojiti (t. j. před svůj metropolitní soud pohnati), proto že jest zpusťošitel polských kostelů, ostatky sv. Vojtěcha a jiných svatých tam odpočívajících loupeží do Čech odnesl, a pallium u papeže proti právu a spravedlnosti si osibiti chtěl (t. j. chtěl býti metropolitou). Proto bez vědomí knížete přišel tajně ke králi, ospravedlnil se z toho ze všeho úplně a věrně, a nevěře knížeti, zůstal u krále.“

Tak byl válečným neštěstím velikolepý záměr Břetislavův zmařen. Břetislav musil s Jindřichem III. učiniti mír, vydati Polsko a upustiti od zřízení samostatné metropole pražské, čili samostatného pražského arcibiskupství, a zůstať v starém poměru k Německu.

Paměti hodno jest, že metropolitovi mohučskému bylo to „proti právu a spravedlnosti“, domáhati se pražské metropole u papeže.

Slovanský klášter sázavský trval dále, a těšil se ochraně Břetislavově, ale nemohl více vykonávati vůdčí úkol v národě českém. Mnich Sázavský nazývá Sázavský klášter „arciklásterem“ (arcisterium), tedy „mateřincem jiných klášterů“; byly-li zde ještě jiné kláštery filiální, které latiníci umlčovali, jako Kosmas umlčel slovanský ráz Sázavy a sv. Prokopa, čili nic, neb jestli to pouze čestný název, jest nesnadno říci; to ponecháme bádání budoucímu.

Sv. Prokop jako opat vyznamenával se velikou pokorou, tuhým životem, svědomitým plněním řeholy sv. Benedikta, otcovskou pečlivostí o zboží klášterské, o své bratry a svou čeled', štedrotou k hostům a poutníkům, k sirotkům i vdovám. Svě bratry řeholníky vedl sv. opat Prokop slovem i příkladem k tomu, aby všecko podnikali a konali ke cti a slávě Boží, a nikoli pro pochvalu lidskou; každé provinění u věci této káral laskavě, ale přísně.

Stalot se na jedny hody Boží, že bratr jeden kněz Sázavský zpíval mši svatou vysokým hlasem, a tím se chlubil, že mnozí o něm mluvili: „Tak jest

krásně zpíval mši dnes jako jeden anděl s nebes.“ Sv. Prokop uslyšev to, sezval bratry v hromadu a soudil jej řka: „Ó bratře milý, proč tak činíš, že svou duši velmi viniš; až mi jest žel velmi toho, že sebe nelituješ mnoho, ba že nevíš, že pro vinu takú potratíš věčnou odplatu? Náhle poznej sebe a svou vinu, a se chovej potom toho činu. - I bylť za to odsouzen ku trestu řeholou předeepsanému.“

Osudy Sázavského kláštera

Z kláštera Sázavského šířilo se po všem kraji zdokonalené rolnictví, řezbářství, sochařství, stavitelství, a všeliké umění a učení i bohoslužba konala se tam jazykem slovanským, jak bylo zavedeno v národě našem svatými apoštoly Slovanskými Cyrilem a Methodiem.

Bůh činil skrze svého sv. Prokopa mnoho zázraků: slepí prohlédali, mnozí chromí byli uzdraveni, hluchí dostávali sluch, malomocní se očist'ovali, a d'áblem posedlí byli zbaveni zlých duchů. Měl též dar prosvětlení: svému synovci Vítu čili Vítošovi a svému synu Jimramopvi předpověděl určitě, že třetího dne po této rozmluvě s nimi tento svět opustí, že po jeho smrti z kláštera budou vypuzeni, ale že po šesti letech opět mocí božskou do něho se navrátí. Po dva dni připravoval se světec na svou smrt, a „bojoval proti d'áblu; prosil za své milé syny, by Bůh odpustil jim viny“, a potvrdiv bratry řeholníky v dobré víře, dal jim požehnání, vzal od nich odpuštění „a užtev sv. anděla pustil duši ze svého těla dne 25. března roku 1053. Šebfř pražský biskup pochoval jeho tělo v Sázavském kostele. Téhož dne byl očistěn malomocný člověk, když mu dali sukni sv. Prokopa, kterýž ji jemu před svou smrtí odkázal. řka: „Milý synu, mně jest s tohoto světa jíti, ty zde budeš ještě tři dni dlíti; až mne do rovu doprovodí tu mou sukni tobě dají.“

Nástupcem sv. Prokopa v opatství stal se jeho synovec Vít, muž svatý, který horlivě o štípení strýcovo se staral. Nástupce Břetislava I. Spytihněv II., jsa latiniskému duchovenstvu zcela oddán, vypověděl asi r. 1057 opata Víta s jeho slovanskými mnichy ze země, kteří se do Uher utekli a uvedl do Sázavy odkudsi mnichy německé latiniského obřadu, kterým dal za opata Němce „člověka plné vášnivé zlosti.“ Však německým mnichům vedlo se špatně na Sázavě. Sv. Prokop hájil svého kláštera proti sokům. Jeho veršovaný životopis z 12. století nám vypravuje: Když první noc na jitřní vstali a do kostela se brali, sv.

Prokop stál u dveří a pravil k Němcům: „Povězte mi, kde jste se zde vzali? Kdo vás sem poslal, kdo vám to místo dal? Co zde sokové hledáte, co na tom místě máte?“ Tu se Němci hrozně ulekli hlasu sv. Prokopa a taktó odpověděli: „Moc knížete českého a šlechtná rada jeho nám ten klášter poručil.“ Svatý Prokop řekl k nim: Rychle odtud ven! pakli toho neučiníte, Boží kázeň na sobě užijíte.“ To pověděl a zmizel. Němci nedbali této řeči, a měli zjevení za přelud. Podobně zjevil se jim sv. Prokop druhou i třetí noc. Při třetím zjevení pravil k nim: „Poslouchejte ještě Němci, již jsem naplnil sv. čtení, ale vy nedbáte na mé řečení. Ne vám jsem to místo upravil, ale svým synům jsem ustavil; ne vám, nevěrní sokové, vy jste odkuts hanební Uhrové. Dal-li vám kníže klášter za to, ode mne bude vám dnes odjato. Nechtěli jste poslouchati řeči dobré, já vám ostuzu (studným, ošklivým učiněním) bydló sázavské. Náhle neostávejte své druhy, ujímejte se s rychlostí do Prahy.“ To mluvě v ruce berlu držel, již nemilosrdně Němce tepal. Němci neměli nižádné odpovědi, jenom druh před druhem běželi, nic se na cestu netázali, jenom jako kozlové skákali; tak se jim bydló ostudilo (t. j. ošklivým stalo). Ke knížeti rychle přiběhli a jemu všechno pověděli, co se jim tam na poušti stalo. Kníže Spytihněv uslyšev to, divil se tomu velice, však se k Bohu neobrátil a nepovolal zpět slovanských mnichů. Na základě tohoto vypravování byl sv. Prokop veleben jako „veliká pomoc Čechů“ proti Němcům a Dalimil ve své veršované kronice zvětšil trest, když praví, že sv. Prokop opata Němce za kukli vláčel a kyjem tepal.

Po smrti vojvody Spytihněva II. († dne 28. ledna 1061) následoval jeho bratr Vratislav II. (1061-1092), který opata Víta se slovanskými mnichy zpět z Uher povolal a do jejich kláštera Sázavského zpět uvedl a daroval jim mnoho dědin a zboží.

Vratislav II., vida oblíbenost slovanského obřadu u národa, žádal ve jméne národa, patrně tedy z usnešení sněmu, na papeži Řehoři VII., aby svolil k užívání slovanského obřadu, „poněvadž toho národ jednoduše žádá, nábožní mužové trpí a prvotní církev dopouštěla.“ S touto žádostí poslal do Říma Felixe, později míšenského biskupa, a svého synovce a kaplana Jindřicha, kteří mimo to měli ho ospravedlniti, proč se přidržuje římského krále Jindřicha IV., a spolu prositi papeže, aby do

Čech legáta poslal, by některé věci, zevrubněji neurčené, rychleji mohly býti vyřízeny. Avšak Řehoř VII. zamítl Vratislavovu žádost za slovanskou liturgii listem z 2. ledna 1080, pro všechny Čechy, ale nikoli pro Sázavu, kde právně a kanonicky trvala.

Král Vratislav chránil kláštera na dále a po smrti opata Víta stal se s vůlí jeho a s vůlí českých panů Jimram (Emmeram), syn sv. Prokopa, opatem, muž to stkvějící se svátostí života.

Po smrti Jimramově zvolili mnichové s vůlí krále Vratislava Božetěcha opatem. Božetěch byl výtečný malíř, sochař, řezbář a stavitel, kterémuž umění učil se doma u svých řeholních bratří, a nikoli v cizině. On zhotovil překrásný obraz Panny Marie ve slohu byzantském, jež česká knížata poslala darem klášteru chotěnickému (Göttweih) v Rakousích, jež založil pasovský biskup Altman. Tento biskup kolísal se, komu by kostel zasvětil, zdali sv. Michalu Archandělu, nebo sv. Petru; tu obdržel tento dar, políbil jej s velikou uctivostí a jaksi božským vnuknutím pohnut věnoval čili zasvětil kostel ke cti Panny Marie. Když Božetěch při jedné slavnosti při službách Božích předešel biskupa Kosmu a posadil králi Vratislavovi korunu na hlavu, pokládal biskup tento skutek za opovážlivé zasahání do úřadu biskupského, a vyřkl nad ním trest, aby jako dovedný řezbář ze dřeva vyřezal obraz Ukřížovaného u velikosti a výše a šířky svého vlastního těla i s křížem a na bedrách svých donesl jej do Říma a postavil v basilice sv. Petra. Opat Božetěch podrobil se tomuto těžkému pokání. Papež Urban II. přijal jej přívětivě a dal kříž postavit v chrámě sv. Petra, poněvadž měl velikou uměleckou cenu. Papež nežádal na něm přestupku k latiniskému obřadu a uznával tak oprávněnost trvání Sázavského kláštera.

Božetěch byl sice miláčkem krále Vratislava II. a vysoce vzdělán, ale dychtivý slávy lidské, domýšlivý, hněvivý, málo dbalý o kázeň a řád v kláštere a odcizil si tak mnohé bratry. Za života Vratislava II. († 14. ledna 1092) neopovážil se nikdo proti němu povstati. Ale u jeho nástupce vojvody Břetislava II. usilovali o svrhnutí Božetěchovo četní jeho protivníci, v jejichž čele stáli tři mnichové: Demeter, Kanan a Goliš, z nichž každý si dělal naději, že bude zvolen novým opatem. I osočovali sami, i skrze své přátele opata u vojvody nejhrubšími žalobami, které však byvše vyšetřovány ukázaly se lichými. Není pochybnosti, že s

týmiž žalobami obraceli se i na biskupa Kosmu (1090-1098), který tak nabyl vhodné příležitosti, aby se slovanského kláštera zbavil. Břetislav II., rozmrzev se na neustálé nesváry a žaloby slovanských mnichův a z návodu biskupa Kosmy, vyhnal ke konci r. 1096 opata Božetěcha s mnichy z kláštera Sázavského a učinil již 3. ledna r. 1097 s vůlí velmožův a přičiněním biskupa Kosmy břevnovského probošta Děttharta prvním latiniským opatem na Sázavě, kterého Kosmas 8. března tam dosadil a požehnal. Co se stalo s Božetěchem, jest neznámo. Mnichové rozptýlili se po zemi, z nichž někteří později z milosti v Sázavě výživu obdrželi. Slovanské knihy byly dokonce zkaženy a rozházeny. A tím zanikla slovanská liturgie v Čechách.

Prokop světce a českým patronem

Papež Innocenc III. prohlásil přičiněním českého krále Přemysla Otakara I. a sázavského opata Blažeje, Prokopa za svatého dne 4. července r. 1204, od kteréž doby koná se svátek sv. Prokopa tento den, a býval svátkem v Čechách zasvěceným, a tím uznával i papež řádnost slovanského kláštera na Sázavě. Nikoli papežové čili Apoštolská Stolica, ale český kníže Břetislav II., a jeho český biskup Kosmas zrušili slovanský sázavský klášter; tedy česká neslovanská politika zrušila jej. Zbožní Čechové vyvolili sobě sv. Prokopa za ochránce nově zřízeného království českého za Přemysla Otakara I. a připočítali jej ku patronům zemským: sv. Ludmile, sv. Václavu, sv. Vojtěchu.

Hrob sv. Prokopa byl hned od počátku poutnickým místem, kamž nábožní z blízka i daleka putovali až do r. 1421, kdy Husité Sázavský klášter i s chrámem vyloupili a spálili. Řeholníci byli dílem pobiti, dílem se rozutíkali.

Král Přemysl Otakar I. (1197-1230) vyžádal si na opatu Blažeje jovi rámě z těla světceva a uložil je v kostele sv. Víta, aby „tím ramenem království České velemocně před nepřáteli bylo bráněno.“

Snahou arcikněžky Alžběty, vdovy po králi francouzském Karlu IX. († 1574), meškající při dvoře svého bratra císaře a krále našeho Rudolfa II., a tohoto císaře dal arcibiskup pražský Martin Medek roku 1588, odkryti hrob sv. Prokopa ze zřícenin klášterních a přenést do Prahy dne 29. května. Arcibiskup přijal sv. tělo v slavném processí; kanovníci sv. Vítští nesli je a za (Dokončení na str. 10)

Sv. Prokop a slovanský klášter Sázavský

(Pokračování ze str. 9)

ním kráček císař a král Rudolf se svým komonstvem. Tělo bylo uloženo v novém hrobě v chóru kostela Všechn Svätých, kterýž jim měl býti zveleben. Arcikníže Leopold, bratr císaře Ferdinanda II., dal hrob v 17. století skvostným axamítem ozdobiť.

Když v r. 1755 ubytovaly se v novém teresianském ústavě na Hradčanech šlechtičny při chrámě Všechn Svätých, nebyl jim vhod hrob světcův v chóru, že prý jim při installacích nové představené a jiných jejich slavnostech překáží, proto byl přenešen pod poboční kruchtou 12. listopadu r. 1768; jest v ústraní na místě méně důstojném.

Když v druhé polovici 17. století Sázavský klášter ze zřícenin povstával, kostel a stavení konventní se obnovovaly, navrátil pražský biskup Matouš Ferdinand Sobek z Bilenberka (1669-1675) z pokladu kostela Svatovítského rámě sv. Prokopa na Sázavu, a přinesl je sám r. 1669 tam, čímž pocta našeho velikého patrona značně v krajině Sázavské se zvelebila.

Svatoprokopské památky

Památky po sv. Prokopu jsou posud zachované tyto: 1) „Koflík sv. Prokopa“ na „ostatkovém oltáři“ ve farním chrámě sázavském chovaný; tvoří ted' kuppou čili nálevku kalicha, jest z jalovcového dřeva vlastní rukou světcovou vyrobený; z této nádoby pil dle pověsti kníže Oldřich, a v ní byla voda ve víno proměněna. Kuppá spočívá na stříbrném podstavci, v němž jsou vryté a vypuklé ozdoby, a vroubena jest na rtech stříbrem a přikrytá stříbrnou puklicí, z jejíhož středu zdvihá se krásný kříž. První zmínka o tomto koflíku děje se v 13. století, kdy šílený člověk napil se z něho, uzdravil se. Když Husité udeřili na klášter, uloupili též tento koflík, ale lupiči tratili jej ještě nedaleko kláštera. Jedna žena našla jej a odevzdala své vrchnosti pánu Valdštyňskému, kteříž jej chovali ve svém paláci na Malé Straně. Když Švédové plenili Prahu, hodila jej jedna ženská, chtějíc jej zachrániti, do dně. Přičiněním arcibiskupa Matouše Ferdinanda Sobka vrátili jej páni Valdšteínští klášteru.

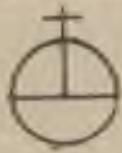
2) Lžice sv. Prokopa, tvaru zvláštního, kteráž jest v předu okrouhlá a končí se k držadlu ostřeji; rukovět' zpola stříbrná má na konci malého anděla se štítkem.

3) Hůl sv. Prokopa; jest to zlomek pouze hole, spodní část 14 cm dlouhá, opatřená železným bodcem a stříbrnou zdeří, na níž pod ozdobným krajem jest gothický nápis: BA. NO. CIV. HOC. OP.

4) Sázavsko-remešské staroslovanské evangelium. Císař Karel IV. († 1378) chtěje pracovati o sjednocení rozkolnických Slovanů, založil slovanský klášter v Praze zvaný „na Slovanech“ nebo „v Emauzích“ a povolal do něho mnichy z Chorvat, kteří při své slovanské bohoslužbě užívali staroslovanské abecedy, zvané hlaholice, a daroval mu sbírku evangelií písmem kyrillským psanou, o níž myslil, že jest rukopisem sv. Prokopa. Slovanští mnichové dali jej svázati v jedno s knihou glagolských perikop, z níž prozpěvovali evangelia a epístoly při pontifikálních službách Božích. Tato glagolská kniha jest z r. 1395. Desky pevně vázané knihy byly ozdobeny zlatem, drahokamy a ostatky svätých. Toto „emauské evangelium“ octlo se v bouřích husitských v Cařihradě. Snad je tam darovali Husité, vyjednávající r. 1451 a 1452 o sjednocení s církví řeckou. Remešský arcibiskup a kardinál Karel Lotrinský (1538-1574) koupil je v Cařihradě a daroval svému kostelu; při tomto našem evangeliu přísahali francouzští králové při své korunovaci v Remeši. V revoluci francouzské bylo svých okras drahocenných zbaveno a do městské knihovny uloženo, kdež je ruský učenec Alexandr Turgeněv († 1845) našel. V Praze vydal je Hanka r. 1846. Pochází sice z 11. neb 12. století, ale rukopisem sv. Prokopa není.

Sázavský klášter byl od císaře Josefa II. 3. listopadu r. 1785 zrušen. Sázava jest dnes opět oblíbeným poutním místem zbožných Čechů, kteří jmenovitě 4. července hojně tam putují. Já jsem též vykonal pout' k sv. Prokopu na Sázavu a také do jeho rodiště Chotouně, a vybízím všechny věrné, upřímné, vlastenecké a katolické Čechy, aby tato památná místa navštěvovali, zbožně do nich putovali, a tak své vlastenectví a svou katolickou víru osvědčovali.

(Psáno r. 1903)

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

PRACOVNÍ TYDEN SV. OTEC MÁ SEDM DNÍ

Sv. Otec Jan Pavel II. přijal v audienci mj. britského korunovního prince Karla s chotí Dianou - podle novinářů princ Karel byl by rád přítomen papežově mši v jeho soukromé kapli, aby mu tak oplatil jeho účast na ekumenické pobožnosti v anglikánské Canterbury, katedrále církve, jejíž světskou hlavou bude jako král, ale upustil od toho na nátlak shora; prezident Erich Honecker - podle Honeckera mluvili s papežem o otázkách týkajících se udržení míru a úsilí za odstranění hladu a podvýživy ve světě, ale bezpochyby se dotkli i různých projevů náboženské nesvobody v NDR, např. diskriminace věřících na pracovištích a při vstupu na studia, nebo novopohanského „zavěšení mládeže“, k němuž jsou mladí nuceni a o kterém ministryně školství Honeckerova manželka odmítla vždy mluvit s biskupy jak katolickými, tak i evangelickými; Honecker snad také žádal o úplné osamostatnění biskupství, rozdělení území mezi NSR a NDR, a sv. Otec daroval majoliku „Maria, vítězící nad drakem“ z míšeňského porcelánu z r. 1737; manželku prezidenta USA Nancy Reaganovou, která přijela do Říma v rámci své kampaně proti drogám - děkoval jí za toto její úsilí a za vše, co dělá, aby lidstvo bylo uchráněno této metly moderní doby, zdůraznil též nutnost upřímné mezinárodní spolupráce v tomto boji; účastníky mezinárodního vědeckého symposia na téma „Křesťanská víra a vývojová teorie“, pořádaného péčí filosofické fakulty mnichovské university a kongregace pro nauku víry, v projevu řekl, že vývojová nauka, pokud neopouští pole přírodních věd, je slučitelná s křesťanskou vírou, protože předpokládá stvoření, začátek vývoje, v němž v čase pokračuje tvůrčí zásah Stvořitele; účastníky mezinárodního symposia o stycích mezi křesťany a židy, které se konalo na římské dominikánské universitě sv. Tomáše k 20. výročí koncilního Prohlášení o mimokřesťanských vyznáních „Nostra Aetate“ - v projevu sv. Otec zdůraznil nutnost lepšího vzájemného poznání, vzájemné úcty a spolupráce a společného svědectví o víře v jednoho společného Boha, tak aby všichni dospěli k lásce a míru.

tragedie židovského národa; skupinu lotyšských katolických studentů a intelektuálů, žijících v zahraničí, kteří v Římě vzpomněli 400. výročí založení diecéze Cesis, dnes zaniklé - sv. Otec mluvil o pronásledování a protivenstvích, kterými prošla církev v Lotyšsku, „země Mariině“, ale v nichž si uchovala přese všechno věrnost Kristu a Římu; 31 nových švýcarských gardistů s příbuznými, gardisté se slavnostní přísahou zavázali k službě jako papežova tělesná stráž 6. května, ve výroční den, kdy r. 1527 položilo život 147 jejích členů v obraně papeže Klementa VII. za proslulého „plenění Říma“ císařskými lancknechty - Švýcarská garda čítá nyní 100 vojínů; Geraldinu Farrarovou, která byla kandidátkou demokratické strany ve funkci viceprezidenta USA při loňských prezidentských volbách.

Dne 2. května došlo ve Vatikánu za přítomnosti sv. Otce k výměně ratifikačních listin, které stvrzují pokojné zakončení sporu mezi Chile a Argentinou o ostrovy v jižní Beaglově úžině. Svätý Stolec byl r. 1979 požádán, aby byl ve sporu prostředníkem. Jan Pavel II. potom přijal ministry zahraničí obou států ve zvláštní audienci a v projevu vyslovil přání, aby pokojným způsobem byly vyřešeny i jiné územní spory, které jsou zdrojem napětí mezi státy. Jakoby odměnou za toto mírové vyřešení bude návštěva, kterou sv. Otec vykoná v obou zemích příští rok; zastaví se také v Uruguaji, Paraguaji a Bolívii. * Zvláštním dopisem vyslovil sv. Otec soustrast novému brazilskému prezidentu José Sarneyovi k náhlé smrti nedávno zvoleného prezidenta Nevese, který pro onemocnění nemohl nastoupit svůj úřad. Jan Pavel II. vzpomíná Nevesovy návštěvy ve Vatikánu, již si chtěl vyprosit papežovo požehnání pro svůj odpovědný úřad, a pak jeho úsilí o sociální spravedlnost ve prospěch chudých a vydeštěných. * Soustrastným telegramem adresovým biskupovi z Leeds ve Velké Británii projevil svou účast příbuzným obětí tragického požáru sportovního stadionu v Bradfordu, který si vyžádal na 60 obětí. * Známy brazilský biskup mons. Helder Camara z Olinda a Recife, bojovník za práva chudých a několikrát kandidát na Nobelovu cenu míru, se pro věkovou hranici vzdal řízení diecéze 7. února min. se dožil 75

let a nový církevní zákoník vybírá sídelní biskupy, aby v tomto věku abdikovali. Mons. Camara byl biskupem v Olinda a Recife od r. 1964. Jeho nástupcem byl jmenován 51 letý karmelitán mons. Cardoso Sobrinho. * Při slavnostní mši na svátek sv. Petra a Pavla ve vatikánské bazilice byla provedena Mozartova Korunovační mše; Vídeňský filharmonický orchestr a sbor dirigoval slavný Herbert von Karajan. * Na vyšším ústavě pro tělesnou výchovu byla předložena doktorská teze na téma „Tělesná výchova a volný čas v učení Jana Pavla II.“ Její autorka analyzovala z výchovného hlediska výroky a dokumenty papeže Jana II. pokud se dotýkají sportovní výchovy, ať už na úrovni závodní, diletantské a terapeutické, nebo teologie těla a zjistila jejich organické a důsledné pojetí. Mravnost a spiritualita sportovní činnosti nejsou nadstavbou závodní praxe, ale podstatným rysem sportovního úsilí, které dovede takto přispět k vnitřnímu růstu člověka a připravit ho, aby odvážně čelil těžkostem životního zápasu. Sportovec může vlastním tělem oslavovat Boha, závoděním či zápasem přispívat k vzájemnému přátelství a bratrství v národě i mezi národy a učit se cílevědomě a s odpovědností žít. * K Světovému dni sdělovacích prostředků, který se konal v neděli po svátku Nanebevstoupení Páně, vydal Jan Pavel II. zvláštní poselství, ve kterém rozebírá téma Dne: „Sdělovací prostředky ve službě lidského a křesťanského růstu mládeže“. Stěžuje si na to, že příliš mnoho televizních programů, filmů a tiskové produkce tomuto růstu nenapomáhá, a tak připomíná všem odpovědným činitelům jejich odpovědnost na tomto poli. * Péči fakulty pro misiologii při Papežově universitě Gregoriáně v Římě byl uspořádán seminář k 1100. výročí smrti sv. Metoděje. Promluvil mj. slovenský jezuita P. Felix Litva o misijní činnosti sv. bratří v souvislosti vztahů mezi latinskou a byzantskou církví. * Při generální audienci sv. Otec vzpomněl 70. výročí masového vraždění arménských křesťanů, žijících pod tureckým panstvím. Počet povražděných se odhaduje na statisíce. Další statisíce volily cestu do exilu, takže dnes žije více Arménů v cizině než ve vlasti.

„Nedávno byl v západoněmckém deníku „Die Welt“ zveřej-

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

něn článek s titulkem „Praha vystavila církev tlaku.“ V článku se píše:

„Vztah mezi státem, stranickým vedením a katolickou církví v Československu se dále přistříl. Poté co pražský arcibiskup kardinál František Tomášek v dopise upozornil ještě jednou všechny biskupy, že režimem podporované hnutí Pacem in Terris je nutno považovat za organizaci, která si klade otevřené či skryté politické cíle, a tudíž podle nařízení Vatikánu z března r. 1982 je pro kněze nepřijatelná, postavil se stát demonstrativně za takzvané mírové kněze. Vedoucí úřadu pro otázky církve Vladimír Janků označil v rozhlasovém interview Pacem in Terris za organizaci, která má důležité úkoly při výstavbě socialismu a při zajištění světového míru. Jako gesto pevnosti vlády a také vedení PIT vůči papeži a kurii je považován sjezd této organizace, který se konal počátkem února v Praze. Šéf strany i státu Gustáv Husák ubezpečil kněze přátelsky nakloněné režimu, že jejich organizace, kterou de facto založily samy komunistické vládní úřady v r. 1971, se bude nadále těšit podpoře státu. Současně se zosílily v komunistickém tisku útoky na papeže Jana Pavla II. Tak například, „Nová mysl“ nazvala představitele katolické církve „vůdčím reprezentantem reakce“. Prý tím, že klade na jednu úroveň nebezpečí války s nebezpečím totalitního státu, postavil se Jan Pavel II. do jedné řady s imperialistickými silami, především ve Spojených státech. Komunistický teoretický časopis „Nová mysl“ propagoval požadavek, aby si pokrokové kněží osvojili „theologii osvobození,“ která byla již v roce 1975 na konferenci komunistických stran v Havaně velice pozitivně hodnocena. Také Fidel Castro vidí v „theologii osvobození“ hnutí, které má mnoho společného s marxismem a komunismem. To je neobvykle otevřená řeč, kterou musí vedoucí církve vzít jistě na vědomí“.

Die Welt pak dále pokračuje: „Ruku v ruce s ideologickým tlakem zesílily v Československu také policejní opatření proti kněžím a věřícím. Podle údajů z Vatikánu snížil se počet kněžím v Československu ze 7 tisíc v roce 1949 na 3.500. Mnoho farností není obsazeno. Ze 13 diecézí mají pouze 3 biskupa. Další dvě jsou spravovány apoštolským administrátorem. V exilu žijící opat břevnovského benediktinského kláštera Anastáz Opasek poukázal na to, že zhruba 400 kněžím v Českos-

lovensku nesmí vykonávat své povolání. O konkrétních případech pronásledování duchovních i věřících informoval taky několikrát výbor na obranu nespravedlivě stíhaných (VONS). Tak například v Liberci byli zatčeni tři muži, prý proto, že patří k zakázanému františkánskému řádu. Je pozoruhodné, že u pronásledovaných se jedná o mladší lidi. V Bratislavě byl ztačen duchovní Matěj Naméth. Je obviněn, že rozšiřoval na Západě tištěnou náboženskou literaturu. V Hrobu v severozápadních Čechách byl zatčen a vyslýchán farář Jaroslav Novosad. Důvodem bylo, že organizoval bezplatné prázdninové rekreace pro děti, které v Československu smí organizovat pouze stát. Na východním Slovensku byli zatčeni tři věřící, neboť vlastnili větší počet biblí v ruské řeči a ty chtěli údajně propašovat do Sovětského svazu.“ Tolik z článku ze západoněmeckého listu Die Welt.

Zajímavý článek též vyšel v německém Wuerzburgském časopise Deutsche Tagespost - Katholische Zeitung. Čteme tam: Římská Rota, nejvyšší katolický církevní soud dostal k projednání neobvyklý případ. Slovenský přírodovědec Dr. František Mikloško obvinil šéfredaktora slovenských Katolických novin Msgr. dr. Ladislava Belase z toho, že v těchto novinách favorizuje Vatikánem zakázanou organizaci Pacem in Terris. Tím, že takové články připoštlí - (a dr. Mikloško to dokládá početnými příklady) - porušuje dr. Belas několikrát ustanovení církevního práva. I zde je pachatel žaloby konkrétní a uvádí která.

Ve svém prvním dopise ze 26. května minulého roku se obrátil dr. Mikloško nejprv na šéfredaktora Msgr. Belase osobně. Upozornil ho na to, čím se prohřešuje proti církevnímu právu a vyzval ho, aby od publikace podobných článků v Katolických novinách upustil. Jinak, že se cítí nucen podat na něho žalobu u církevního soudu trnavské arcidiecése.

Šéfredaktor Belas výzvu ignoroval. Dr. Mikloško se tedy obrátil do Trnavy, odkud dostal odpověď, že Belas je knězem nitranské diecése a že tedy je v jeho případě třeba podat žalobu do Nitry. Ve stručném sdělení z Trnavy bylo uvedeno, že „obsah Katolických novin je ovlivňován státními orgány - a že tíže zodpovědnosti proto neleží na bedrech šéfredaktora.“

Dr. Mikloško se s tím nespokojil a podal žalobu dále k církevnímu soudu do Nitry, odkud však mu byla vrácena jako

„nepodložená a neoprávněná“. Zdůvodnění se však podobalo spíše pastýřskému listu než juristické odpovědi. Příslušnou autoritou dohledu na čistotu katolického učení v Katolických novinách je prý trnavský ordinář, který by určitě zasáhl, kdyby byl něco takového shledal“. Dr. Mikloško nedbaje rizika pro sebe a svou rodinu, podporován svým právním poradcem dr. Janem Čarnogurským, obrátil se se svou žalobou na nejvyšší církevní soud do Říma. S tím, že on Dr. Mikloško pochybuje, zda je zapotřebí pokynů státních orgánů, aby Belas zveřejňoval články ve prospěch oprávněné organizace Pacem in Terris, když je proti směrnicí Vatikánu, nejen sám členem tohoto sdružení, ale patří i k jeho federálnímu výboru. Organizace PIT zasahuje zde negativně do vnitřní struktury církve a na Belasovi by bylo, aby se raději zřekl postavení šéfredaktora, než aby svou kněžskou autoritu propůjčoval k útokům namířeným proti církvi.

Choulostivá situace církve v Československu vedla i v Římě k opatrnosti. Jak píše Deutsche Tagespost, označila se římská Rota, s tím, že je apelační soud za nekompetentní a předala záležitost kongregaci pro klerus, která dala přednost tomu nevystoupit zcela oficiálně. Diplomatickou cestou bylo vydáno monitum“ Svaté stolice proti machinacím katolických novin ve věci Pacem in Terris. Monitum není ještě církevní trest, může však být předstupněm k jeho vynesení. Monitum došlo do Československa koncem prosince, aniž je v číslech letošního ročníku patrná náprava.

Náboženské zprávy z Československa

O velehradské pouti kněží 10. dubna referují KN z 21. dubna odstavečkem o asi 30 řádcích; v ranních hodinách že byla celebrovaná hlaholská mše svatá a pak slavná koncelebrovaná všech přítomných biskupů a kněží, při níž Otec kardinál Tomášek přečetl příležitostný list sv. Otce - v H.N. jsme jej už otiskli. Při mši sv. v Královské kapli baziliky byla vzpomínka na olomouckého arcibiskupa A.C. Stojana - velkého cyrilometodějského buditele; mluvil banskobystrický biskup Feranec. Pout' se skončila uctěním relikvií sv. Cyrila. V dalších číslech se KN k pouti už nevracejí.

Zato na druhém břehu i přes protest kard. Tomáška, potírají náboženský význam díla svatých bratří a zdůrazňují jeho stránku

politickou a kulturní. Tak RP 19. dubna - na ten den připadá v gregoriánském kalendáři 6. duben podle kalendáře juliánského, tj. před reformou r. 1571 - má článek „Patří k naší kulturní tradici“, bratislavská Pravda už 6. dubna „Pravé kořeny našich dějin a kultury“, slovenská Práca „Velké dílo soluňských bratří“, Mladá fronta v článku „Legendy bez pozlátka“ říká, že neodpovídá dějinné pravdě nazývat svaté Cyrila a Metoděje „Apoštoly Slovanů“, nepřinesli křesťanství, ale prostřednictvím jejich díla se Rostislav chtěl bránit proti pronikání vlivu franckého a germánského. V Slovanských pohľadoch najdeme pozitivní článek Šimona Ondruše „Spisovatel a překladatel Metod“ - jsou vyjmenovány překlady posvátných i právních knih, které se připisují sv. Metoději, a poukazuje se na jeho přínos k vytvoření příslušných slov ve staroslověštině.

K 1. květnu byl udělen Řád republiky, třetí nejvyšší státní vyznamenání Československa, biskupům Ferancovi a Vranovi, spolu s patriarchou církve československé husitské Miroslavu Novákovi a generálnímu biskupovi slovenské evangelické církve v.v. Jánovi Michalkovi - všem „za angažovanou činnost ve prospěch míru a vlasti“. Den nato přináší LD fotografii obou biskupů, jak přijímají z rukou prezidenta Husáka udělená vyznamenání. * 24. dubna se konalo v Brně shromáždění delegátů církvi a náboženských společností k 40. výročí osvobození. Hlavní referát pronesl děkan a profesor Komenského evangelické bohoslovecké fakulty v Praze dr. Amedeo Molnár; promluvil též mj. kapitulní vikář brněnský Ludvík Horký. Závěrem bylo přijato společné prohlášení a schválen text dopisu prezidentu Husákově. Obojí otiskují KN z 5. května. * V neděli 5. května zahájil olomoucký Otec biskup Vrana slavnostní bohoslužbou poutní sezonu pro rok 1985 na Svatém Hostýně. * Deník FAZ přinesl 18. dubna článek „Kde skončí cesta?“ Autor „BI“ má na mysli kněžské hnutí Pacem in Terris, jehož vedoucí se stále ještě nerozhodli jednoznačně uposlechnout dekretu kongregace pro kněze a kličkují mezi věrností sv. Otcí, jak ji chtěli osvědčit telegramem ze svého únorového sjezdu, a servilností režimu. Zdá se, že Vatikán na telegram odpověděl, jak je to jejich zvykem, ale text odpovědi dosud uveřejněn nebyl. V článku se uvádí dva dopisy Otce kard. Tomáška: první poslal všem ordinářům 7. listopadu,

krátce po svém návratu s Říma: píše, že při rozhovorech v Římě mu bylo vždy potvrzeno, že PIT pod onen dekret spadá a že zákazem být členem hnutí jsou vázáni nejen biskupové, ale i ostatní ordináři, apoštolští administrátoři a kapitulní i generální vikáři. V druhém dopise vyvrací tvrzení vedoucího sekretariátu pro věci církevní inž. Janků, uveřejněná ve věstníku středočeského PIT, jako by aplikování dekretu na PIT bylo nedorozuměním, které způsobil kard. Tomášek a ještě jeden biskup - Gábriš z Trnavy? Bude mít PIT odvahu říci patřičné „ne“, anebo ho jeho cesta zavede ke schismatu? * 25. dubna byla otevřena v Památníku národního písemnictví - knihovna býv. Strahovského premonstrátského kláštera - výstava „Velká Morava a slovanské písemnictví“. Byli přítomni tajemníci ÚV KSČ Fojtík a Havlín. Mluvil český ministr kultury Klusák: Metoděj je jeden ze zakladatelů staroslověšské vzdělanosti, organizátor a tvůrce norem života slovanského mocného státního útvaru, příchodem soluňských bratří je nedílná součást pokrokových tradic postupujících našimi dějinami až do současnosti - do 40. výročí osvobození Sovětskou armádou. Výstava má dvě části; první představuje Velkou Moravu před příchodem Konstantina a Metoděje a dobu jejich působení, druhá seznamuje návštěvníky s obsahem jejich učení v Čechách. * Britský ministr zahraničí sir Geoffrey Howe, který byl začátkem dubna v Československu, navštívil také Otce kard. Tomáška. Podle londýnských pramenů měl kard. Tomášek z návštěvy velkou radost; řekl prý, že ministr Howe tak dal najevo jemu i všem věřícím v Československu, že nejsou zapomenuti; zmínil se také o chystaných oslavách výročí smrti sv. Metoděje a o bolesti všech, že čs. vláda nedovolila, aby těmto vrcholným oslavám byl přítomen sv. Otec. Svou návštěvou u kard. Tomáška si ministr Howe vysloužil velmi jedovatou poznámku v slovenské Pravdě „Lidská práva po anglicky“, aby prý se raději staral o katolíky v Severním Irsku a nedovolil vojákům do nich střelit. Jaká to najednou starostlivost! * V Londýně se též říká, že kard. Tomášek pozval na oslavy výročí smrti sv. Metoděje, 5. července, westminsterského arcibiskupa kard. Basila Huma; kard. Hume je předsedou Rady evropských biskupských konferencí. Pozvání kard. Tomáška prý přijal s radostí.

Jeruzalém. — Dne 30. června izraelská vláda rozhodla nová přísná nařízení úspor a šetření pro snížení inflace, dosahující v přítomnosti už výše 26 procent. Byly zvýšeny ceny gazolinu a vládou subvencovaných potravin, na 3 měsíce ceny a platy byly zmrazeny, izraelská měna - šekel - byl vůči dolaru devalvován, a byl zvýšen vývoz a snížen dovoz, byly zvýšeny poplatky za veřejně služby a vládní výdaje byly v rozpočtu sníženy z 23 bilionů dolarů o 700 milionů dolarů. Dále bylo sníženo automatické zvyšování mezd kvůli stoupání cen životních potřeb, které vejde v platnost po tříměsíčním zmrazení cen a platů, takže prakticky byla kupní schopnost obyvatelstva snížena o 4 %; navíc bylo 9 tisíc veřejných zaměstnanců propuštěno z práce. Izraelský zahraniční dluh dosahuje výše 23 bilionů dolarů, kvůli velkým vojenským výdajům, ačkoliv Spojené státy poskytují Izraeli bilionové dary. - Ministerský předseda Shimon Perez prohlásil, že tato rozhodnutí k utažení opasků byla nutná pro ozdravení izraelské ekonomie, které by jinak hrozil krach, a vyzval své občany, aby je svědomitě zachovávali. USA poskytnou Izraeli v příštích dvou letech ekonomickou a vojenskou výpomoc ve výši více než 7 bilionů dolarů. Vláda Shimona Perea slibuje, že výsledkem těchto drastických nařízení bude měsíční inflace do letošního měsíce října snížena z nynějších 26 % na dvě či tři procenta. Tento program šetření má trvat jeden rok. Dne 2 července iz-

raelský kneset - parlament - schválil velkou většinou hlasů tento program, avšak 90 % z 1.5 milionu izraelských dělníků se zúčastnilo na výzvu svých unii jednodenní protestní stávky proti jeho zavedení. Na základě všech dnešních problémů Blízkého východu je brutální vyhánění arabského obyvatelstva po arabsko-židovské válce v r. 1948, ačkoliv v Palestině žilo po více než 1.200 let, a pronikání vlivu SSSR do některých arabských zemí.

● ● ●
Teherán. — Irán prohlásil, že jeho armádě se podařilo prolomit překážky ostnatého drátu, minová pole a zákopy v jihovýchodním Iráku a obsadit část iráckého území. Stovky iráckých vojáků prý přitom byly zabity či zajaty. Irák tyto zprávy ze své strany vyvrací.

● ● ●
Washington. — V odvetu za únos US letadla a držení amerických rukojmí, z nichž byl jeden zabít a mnozí ztrýzněni, vláda Spojených států rozhodla 1. července bojkotovat bejrútské letiště - nedovolovat americkým letadlům tam přistávat a zároveň nedovolit libanonským letadlům přilétat do USA; zároveň má v úmyslu požádat i vlády jiných zemí k podobným opatřením vůči bejrútskému letišti. Na bejrútském letišti byla bezpečnostní opatření velmi nedostatečná, a proto tam v poslední době došlo k sedmi únosům letadel. Zároveň USA požádaly libanonskou vládu, aby šijitští teroristé, kteří US letadlo unesli, byli souzeni a potrestáni, anebo byli extradováni do

LETEM

SVĚTEM

Spojených států. US vláda také pomýšlí nabídnout odměnu \$500.000 tomu, kdo podá informace, vedoucí k zadržení obou teroristů, jejichž identita je prý už ztotožněna. Britská ministerská předsedkyně Thatcherová se připojila ke Spojeným státům v bojkotu bejrútského letiště. Nabih Berri, libanonský ministr spravedlnosti a politický vůdce libanonských šijitských muslimů frakce Amal - však vyslovil svůj nesouhlas s americkým rozhodnutím a prohlásil, že Libanon by měl za to stíhat Spojené státy před Mezinárodním soudem v Haagu. Libanonská vláda presidenta Amina Gemayela odňala šijitům dohled na bejrútské letiště a zvýšila tamní bezpečnostní opatření. Zároveň však prohlásila, že povede diplomatickou kampaň proti úsilí USA dosáhnout zavření bejrútského letiště. Sýrie vyzvala 4. července k arabskému bojkotu všech US leteckých linek, dokud Spojené státy se nevzdají svého úmyslu bojkotovat bejrútské letiště. - Dne 2. července Izrael propustil na svobodu 300 dalších šijitských rukojmí; ostatních 435 prý bude propuštěno postupně později.

● ● ●
Harare. — Robert Mugabe, ministerský předseda Zimbabwe, slíbil ve své předvolební kampani, že jeho politika „smíření s bělochy“ je u konce, a že zvítězí-li ve volbách - (o čemž není pochyb, protože jeho politická strana ZANU si za doby své vlády vítězství pro sebe zajistila) - bude „tvrdý vůči rasismu“ a zruší 20 bělošských míst v parlamentě. Běloši, jichž v Zimbabwe ještě zbývá asi 100 tisíc, ale volební právo jich má jen asi 35 tisíc, měli dosud ve 100 členém parlamentě vyhrazeno pro sebe 20 míst. Mugabe je velmi pohnán tím, že běloši, kteří volili o několik dnů dříve než černoši, téměř všichni volili pro Jana Smitha, bývalého ministerského předsedu Rhodesie, který svou neposlušností vůči britské koloniální moci oddálil černošskou vládu v Zimbabwe. Podle zprávy ze 6. července jednodlité politická strana promarxisty Roberta Mugabeho obdržela téměř 70 % většinu hlasů z 2.9 milionů černošských voličů. Rozjásaný Mugabe nepromeškal ani okamžik a hned prohlásil, že učiní ze Zimbabwe zemi s jednou jedinou politickou stranou - tou jeho. Jan Smith, vůdce a 100 % volební vítěz bělošské strany si zase ihned zavolal telefonicky

Mugabeho a řekl mu, at' najednou nezapomíná naslouchat nespokojeným hlasům bílých, nechce-li zastavit hospodářský pokrok své země. Vždyť přece až příliš dobře ví, že celou Zimbabwe žíví 4 tisíce bílých vysoce produktivních farmářů, a chce-li si udržet v zemi mozky a odborné znalosti bílých občanů, musí brát v úvahu i jejich politické a hospodářské zájmy. Běloši mu vypěstují tabák, jehož export přináší Zimbabwe velký roční obnos cizích valut. A jak v uhelných a měděných dolech, tak v každém odvětví průmyslu Zimbabwe nemá dosud téměř žádného černého odborníka, který by mohl nastoupit na odpovědná vedoucí místa bělochů, leda by si tam Mugabe pozval Sověty či Číňany. Chce-li pak vidět, jak by dopadl, at' se podívá do sousední Angoly či Mozambiku. - Tak, jak věci vyhlížejí dnes, Mugabe je příliš opatrný a vyhýralý, aby vedl svůj propagandistický odpor proti bělochům na ostří nože, protože zrovna teď nemůže „rasovou válku“ potřebovat.

● ● ●
Varšava. — V Polsku byly od 1. července zvýšeny ceny masa o 10 až 15 %. Podzemní vedení federace svobodných odborů Solidarity vyzvalo polské dělníky k protestní jednodinové stávce proti tomuto zvýšení a pro požadavek spravedlivého úměrného zvýšení dělnických platů. Tato výzva byla sledována v Leninových loděnicích v Gdaňsku a v několika větších továrnách; většinou však práce nebyla přerušena, protože policie se dostavila do továren ve velké síle. Lech Walesa vyslovil své uspokojení nad tímto i pouze symbolickým projevem polských dělníků a zároveň znovu opakoval své přesvědčení, že dělnické ideály, které v r. 1980 vedly k založení Solidarity nakonec zvítězí. Dne 3. července byl další aktivista Solidarity Henryk Grzadzinski odsouzen k jednomu roku vězení, protože se podířil výzvě podzemí a zorganizoval stávku ve své továrně na zemědělské stroje na severu Polska.

● ● ●
Washington. — Neúředně bylo oznámeno, že prezident Reagan a sovětský vládce Michail Gorbačov se dohodli sejít se v Ženevě na vrcholné konferenci od 19. do 21. listopadu t.r. Tomuto rozhodnutí předcházela několikaměsíční diplomatická jednání mezi Washingtonem a

Moskvou. Sověti už sice vyslovili vyhrůžku, že by z té schůzky mohlo sejít, kdyby se prezident Reagan do té doby nevzdal svého úmyslu výzkumu vesmírové obrany, ale nevěřme tomu. Přímé setkání Reagana s Gorbačevem utvrdí v SSSR i ve světě Gorbačovovu pozici. A že se v Moskvě na toto historické setkání horečně připravují, tomu nasvědčují i přípravy nového sovětského ministra zahraničí Eduarda Sevardnadzeho, 57, z jihoruské Georgie, který se sejde už 31. července ve finských Helsinkách s US státním sekretářem Shultzem u příležitosti 10. výročí podepsání Helsinských dohod o bezpečnosti a spolupráci v Evropě se známým „3. košem“ o nutnosti respektu lidských práv. Uvidíme, „jakou bude zpívat“ novopečený zahraniční ministr SSSR! Prozatím bude asi nadále opakovat starou ruskou odrhovačku: Niet, ničevo, niet!...

● ● ●
Moskva. — V Moskvě Nejvyšší sověť jmenoval 2. července sovětským prezidentem 75 letého Andreje Gromyko, který po dobu 28 let byl sovětským ministrem zahraničí. Jeho nástupcem ve funkci ministra zahraničí se stal Eduard Sevardnadze, dosavadní velmi zaslužilý a „lidový“ předseda komunistické strany sovětské Georgie, jemuž bude asi stejně diktovat dále Gromyko a Gorbačov, jak má se Západem jednat. Nečeká se, že těmito změnami v Kremlu se vztahy mezi SSSR a USA nějak znatelně změní.

● ● ●
Řím. — Turecký terorista Mehmet Ali Agca se 2. července před soudem opět vrátil ke svému dřívějšímu tvrzení, že Bulharsko a SSSR stály v pozadí za pokusem o atentát na papeže Jana Pavla II., a že tento atentát zosnovaly. Za šest týdnů tohoto soudního procesu Agca už několikrát změnil své výpovědi a dokonce si hrál na pomateného - když o sobě tvrdil, že je Ježíš Kristus - aby tak oťrásl svou věrohodností a jeho výpovědi nemohly být soudem přijaty jako důkazy.

● ● ●
Vatikán. — Papež Jan Pavel II. právě uveřejnil svou čtvrtou encykliku neboli pastýřský list „Slavorum Apostoli“, ve které vyzdvihuje evangelizační činnost svatých Cyrila a Metoděje a činí apel na respektování náboženské svobody a na skončení v Evropě rozdělení mez

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme —
česky či anglicky.

Máme 45-letou zkušenost —
a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům
jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402

GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

Západem a Východem. Pozorovatelé si všimli toho, že sv. Otec se ani slovem nezmiňuje o těžkostech pro církev v zemích komunistického bloku a jen velmi mírně a nepřímou kritizuje náboženskou politiku zemí východní Evropy. Kardinál Jozef Tomko k tomu řekl, že sv. Otec je ve své mluvě tak umírněný kvůli delikátní situaci církve ve východoevropských zemích: kdyby byl otevřenější něčeho dobrého by se prý tím nedosáhlo, naopak, bylo by nebezpečí, že situace církve by se v těchto zemích ještě více zhoršila.

● ● ●
Johannesburg. — Ústav „Human Sciences Research Council“, podporovaný jihoafrickou vládou uveřejnil po čtyřleté práci svou studii o jihoafrickém systému oddělení ras. Autoři této studie, tj. 30 předních akademiků, průmyslníků a politických osobností z různých částí politického spektra Jižní Afriky, tam dospěli k všeobecnému závěru, že politika oddělení ras neměla úspěch a vztahy mezi rasami černošskou a bělošskou se zhoršují. Dospělo se do slepé uličky: v současné situaci není možno očekávat nějaký vývoj ke konstruktivním vztahům mezi oběma rasami. Jediným možným východiskem je provedení hlubokých reforem. Oddělení ras není slučitelné se základní rovností mezi rasami a lidmi. Proto politická moc bude musit být sdílena všemi rasovými skupinami. Nevyhnutelně každá reforma v tomto smyslu bude nepříznivá pro bělochy. Problém vztahů mezi rasami si vyžaduje okamžitou pozornost; bude nutno změnit celý zákonitý systém země. Oddalování řešení tohoto problému by mělo katastrofální důsledky; je nebezpečí, že by v Jižní Africe mohlo dojít ke krvavé revoluci. - Pro demokratický Západ by z toho mohlo vzejít jedno důležité poučení. Byl to totiž hlavně vnější tlak vlád zemí Africké jednoty - podporovaný černošskými aktivisty a levicovými liberály USA - (kteří se dokonce nepřestávají dožadovat toho, aby US firmy v JAR už neinvestovaly žádný kapitál) - a pak SSSR se svými marxistickými satelity, kteří působili a dosud působí na mezinárodní mínění o potřebě rychlé přeměny politických a sociálních struktur v Jihoafrické republice. O tom, že téměř ve všech Afričany ovládaných zemích se lidem dnes vede hůř než za doby koloniální, nikdo nemluví. Každý věcí znalý občan JAR dobře ví, že černošské většině není možné natrvalo odopírat právo na

spravedlivou účast ve vládě, ale proč ten spěch, když dvacetiletá zkušenost unáhlených politických změn v zemích bývalé koloniální Afriky dokazuje, kolik zbytečného utrpení přinesly naprostě většině jejich obyvatel. Jenomže v dnešním boji o politickou moc ve světě neběží ve skutečnosti nikomu z totalitních politikářů o skutečné blaho obyvatel zemí, jimž chtějí jen vnutit svůj marxistický vládní systém. Podobně je tomu dnes v zemích Latinské Ameriky, kde Západu šlo doposud jen o byznys a o osudy tamější chudiny nikdo nedbal. Jaké poučení z toho všeho tedy pro Západ plyne? Chce-li opravdu dopomoci ke svobodě kulturním národům pod komunistickými režimy ve střední a východní Evropě, pak musí začnout poukazovat na komunistickou apartheid. Ve všech dnes zkomunizovaných vládách vládne jen nepatrná menšina privilegovaných rudých, politicky a sociálně diskriminované většině nekomunistických občanů. Chtějí-li tedy tyto rudé režimy se Západem obchodovat, je nutno na ně neustále vyvíjet tlak mezinárodního mínění ve věci respektu lidských práv, k jejichž zachování se mezinárodně zavázaly.

● ● ●
Kourou, Francouzská Guayana. — Dne 2. července byla z pokraje amazonské džungle vypálena do vesmíru raketa „Ariane“ s evropskou vesmírovou sondou „Giotto“, která po uběhnutí 465 milionů mil se má v březnu 1986 setkat s Halleyovou kometou, k jejímuž zmrzlému jádru se má přiblížit na 312 mil. Sonda „Giotto“, vážící 2,100 liber, vlastněná 11 západoevropskými zeměmi, má za úkol ofotografovat jádro komety a pokusit se zjistit jeho složení. Sonda zprvu kroužila kolem země, a pak na radiový signál ze Západního Německa se s úspěchem zapálila raketa, která ji poslala směrem ke kometě.

● ● ●
Kábul. — V posledním týdnu června se vystupňovaly útoky afghánských bojovníků za svobodu proti sovětské a afghánské armádě v jižní části údolí Panjšir, kterou tyto armády dříve v tomto roce obsadily. Boje byly zejména lité kolem měst Anawa, Rokha a Bazarak; přitom bylo zabito 450 afghánských a sovětských vojáků. Zároveň bylo zabito či zraněno na 200 afghánských parašutistů, kteří se pokoušeli sestoupit do severní části téhož údolí, a na které tam už afghánští islámští bojovníci čekali.

Strategické údolí Panjšir leží v blízkosti přisuných cest spojujících hlavní město Kábul se sovětskou hranicí.

● ● ●
Peking. — Čínští komunisté propustili na svobodu 84 letého katolického biskupa Šanghaje Ignace Kunga, kterého věznili 30 let kvůli „zradě“ a „vedení protirevoluční vatikánské kliky pod rouškou náboženství“. Nyní, když už je příliš star, byl propuštěn z vězení a na své biskupské sídlo se vrátit nesmí. Čínští komunisté jsou stejně autentickými komunisty jako jsou moskevští; chtějí vyhladit náboženství a porušují nejzákladnější lidská práva. Pro udržení kontroly obyvatelstva, mladí se smí ženit a vdávat až po 21 letech a k narození jednoho potomka musí mít od komunistické strany povolení. Dvojčata či trojčata mohou samozřejmě žít, ale každé nové otěhotnění matky je nuceně přerušeno potratem. Na mnohých venkovských místech, kde se druhé dítě nechalo narodit, bylo bez milosrdenství utopeno, zejména bylo-li to děvče.

● ● ●
Conakry. — Dne 4. července došlo v západoafrické zemi Guinei k novému státnímu převratu. Vláda presidenta Lansana Conté, který se zmocnil vládní moci před rokem při státním převratě brzo po smrti diktátora Ahmeda Sekou Touré, byla svržena, a na několik hodin byla nastolena vláda bývalého ministerského předsedy Diarra Traore-ho. Sekou Touré usiloval o zesocialisování guinejské ekonomie, která se měla charakterizovat ústředním plánováním, znárodněným průmyslem a zkolektivizovaným zemědělstvím. Conté chtěl zliberalisovat guinejskou ekonomii, která měla být založena na soukromém podnikání a cizích investicích. - Armáda však zůstala ve svém celku věrná presidentu Contému. Ten, při zprávě o puči ve své zemi se ihned vrátil ze svého zájezdu v cizině a vzpouru potlačil. Traore-ovi nezbyvalo než rychle zmizet, a tak od 5. července se po něm usilovně pátrá.

● ● ●
Chartúm. — Dne 4. července 40 tisíc studentů a uniových dělníků pochodovalo od Chartúmské university k budově egyptského velvyslanectví; žádali, aby Egypt extradoval bývalého prozápadního sudánského presidenta Gaafara Nimeiriho, sesazeného před několika měsíci státním převratem. Demonstranti skandovali: „Pryč se Spojenými státy!“ a „Mubarak je sionským agentem!“ Má se za to, že stovky

libyjských agentů se infiltrovaly do Chartúmu; proto USA podnikly mimořádné kroky na ochranu svých tamních diplomatů.

● ● ●
Berkeley, Cal. — Astronomové university Kalifornie v Berkeley se domnívají, že se jim podařilo objevit náznaky toho, že blízko středu Mléčné dráhy, asi 30 tisíc světelných let od Země, existuje „černá díra“, mající hmotu asi čtyř milionů sluncí. Černá díra vzniká vyhasnutím obrovské stálice; hmota je v ní zhuštěna do té míry, že její gravitační síle nemůže uniknout žádný předmět v okolí a dokonce ani světelné paprsky. Blízké hvězdy a okolní kosmický prach jsou do ní neúprosně vtahovány.

● ● ●
New York. — Socha svobody, stojící při vchodu do newyorského přístavu, byla za 99 let své existence silně poškozena povětrnostními vlivy a znečištěním vzduchu. Proto je nyní podrobena velmi důkladné opravě, která bude stát 230 milionů dolarů. Opravy mají být skončeny v roce 1987, na oslavu stoletého výročí darování této sochy Spojeným státním Francií. Na financování tohoto podniku chtějí USA dát razit 500 tisíc pamětních pozlacených pětidolarovek, 10 milionů postříbřených dolarů a 25 milionů poměděných půldolarů. Tyto pamětní mince budou připomínat příliv milionů evropských emigrantů do USA přes ostrov Ellis Island. Pozlacené pětidolarovky se budou prodávat za 40 dolarů kus, postříbřené dolary za 8 dolarů a poměděné půldolary za dvaapůl dolaru.

● ● ●
Washington. — Podle studie podniknuté Departmentem vnitra je v USA ze 124 tisíc studní už 24 tisíc - (tedy celých 20 procent) - znečištěno anorganickými sloučeninami dusíku, jichž zdroje mjsou septické tanky, umělá hnojiva a různé odpadky z chovu dobytka. Podzemní vody poskytují na venkově asi 97 % pitné vody; zároveň poskytují 40 % vody, potřebné na zavodňování pozemků, a 26 % vody užívané v průmyslu. V údobí mezi r. 1950 a 1984 spotřeba spodní vody se zvýšila dvaapůlkrát; v přítomnosti se jí spotřebuje asi 88 bilionů galonů ročně. Vysoká spotřeba snížila hladinu spodní vody na některých místech o více než 40 stop - (např. v údolí San Joaquin v Kalifornii, v okrese Floyd v Texasu, v Baton Rouge v Luisianě a u Franklin ve Virginii.) Ve Floyd, kde v r. 1945 byla spodní voda v hloubce 60 stop pod povrchem, v r. 1984 bylo zjištěno, že už klesla na 245

stop pod povrchem. - Zmíněná studie také říká, že klesá množství usazenin, odnášených americkými řekami do Mexického zálivu. Tak např. množství usazenin odplavených řekou Mississippi do Mexického zálivu, kleslo v posledních 30 letech na polovinu. Řeky Rio Grande a Colorado tam prý už nepřinášejí prakticky žádné usazeniny. Na druhé straně se silně zvýšil obsah rozpuštěné soli a jiných chemikálií v mnohých řekách amerického východu a středozápadu kvůli užívání soli na dálnicích, zavodňování zemědělských pozemků a rozvoji průmyslu.

● ● ●
Manila. — Filipínský lékař Dr. Constantino Nuñez, vystupující jako svědek na obranu generála Fabiana Vera a ostatních 25 obžalovaných z vraždy vůdce filipínské politické opozice Benigno Aquina, se snaží dokázat, že svědectví dámy Rebecca Quijano, která tvrdí, že viděla na vlastní oči z letadla, jak voják zastřelil Aquina při výstupu z letadla, není pravdivé, protože v těch okolnostech, jak ona věc popisuje, Aquino by mohl být pouze zraněn a nikoliv zabit. - Aquinova vražda a politická nejistota, která od té doby postihuje Filipiny, jsou velmi nepříznivé pro filipínskou ekonomii. Cizí kapitál se zemi vyhýbá, investice klesají, prodej průmyslových výrobků do ciziny i doma vázne, výroba klesá, úroková míra se zdvojnásobila, je málo cizích valut pro financování dovozu vitálních potřeb z ciziny, automobilový průmysl trpí malou poptávkou, cukr - jeden z hlavních produktů pro vývoz - trpí nízkou poptávkou a nízkými mezinárodními cenami, a v loňském roce 1984 na 2 tisíce podniků musilo přestat svůj provoz. Filipiny jsou uchráněny před ekonomickým zhroutilím hlavně proto, že jejich předním zákazníkem jsou Spojené státy. - Jenomže nyní se dověděly, že Marcosova vláda si udělala monopol i na dovážené obilí z USA, které prodává mlynářům a potravinářským firmám o mnoho dražší, než kolik za ně Spojeným státním platí, a tak se Marcosova vláda obohacuje na obyvatelích dvakrát, protože vybírá také taxy z prodeje hotových poživatin. Nyní je z toho problém a jak se zdá, USA žádají plné vysvětlení a okamžitý zákaz této nespravedlivé praxe. To zrovna Marcosovu režimu příliš na důvěře nepřidá.

U.S. Savings Bonds ★
 America's favorite
 way to save!

SPORT

I. národní liga kopané v Československu

Slovenská skupina

Poslední 30. kolo: Humenné - Dunajská Streda 2:1, Nitra - Prievidza 6:0, Poprad - Považská Bystrica 2:1, Trebišov - Michalovce 1:0, ZŤS Košice - Levice 3:1, Senica - Martin 3:0, Trenčín - Púchov 1:1, Spišská Nová Ves - Dubnica 2:0.

Konečná tabulka

1. DUN. STREDA	60:21	44
2. NITRA	67:34	39
3. POV. BYSTRICA	52:35	38
4. TREBIŠOV	40:33	33
5. LEVICE	46:45	32
6. MICHALOVCE	51:47	31
7. HUMENNÉ	33:43	31
8. SENICA	43:44	30
9. PRIEVIDZA	46:48	30
10. PÚCHOV	43:49	29
11. DUBNICA	40:49	29
12. MARTIN	30:37	27
13. KOŠICE	42:47	26
14. POPRAD	27:50	23
15. TRENČÍN	36:41	22
16. SPIŠ. N. VES	29:56	16

Do celostátní I. ligy postupují fotbalisté Dun. Stredy, kteří měli zajištěný postup už od 26. kola. Sestupují tři oddíly - Poprad, Trenčín a Spiš. N. Ves, neboť z I. ligy sestoupily dva bratislavské celky - Slovan a Petržalka.

Finále Čs. poháru

Dukla Praha - Lokomotiva Košice 3:2. Branky: 42. min. Pele, 57. Korejčík, 69. Luhový - 78. a 80. Vankovič. V jubilejním 25. ročníku Čs. poháru v kopané, hraného v Příbrami,

zvítězili vojáci z Julisky a získali tuto trofej již po sedmé.

Čs. kopanou budou zastupovat v nejvýznamnějších evropských pohárech šest mužstev. V Poháru mistru evropských zemí (PMEZ) - Sparta Praha, v Poháru vítězů pohárů (PVP) - Dukla Praha, v Poháru UEFA - Bohemians Praha, Slavia Praha a Baník Ostrava, v Středoevropském poháru bude hrát Sigma Olomouc.

Čs. fotbalisté a trenéři v zahraničí

V západoněmeckém TSV Mnichov 1860 budou Jaroslav Netolička (Vitkovice), Miroslav Gerhát (ZVL Žilina) a Ján Kozák (Lok. Košice), rakouský SV Gmünd, který trénuje František Cipro, posílí Oldřich Rott (Slavia Praha) a do Jetty Brusel (I. belgická liga) - odchází Jozef Baroš (Inter Bratislava). V kyperském klubu AEL Limassol byla prodloužena smlouva o rok trenérovi Františkovi Havránkovi a hráčům Josefovi Pešicovi s Gejzou Farkašem. Pod Havránkovým vedením Limassol porazil ve finále ve finále Kyperského poháru EPA Larnaca 1:0. Vítězný gól dal Pešica. Poražené trénuje František Cerman, který byl Havránkovým asistentem u vítězného čs. mužstva na OH 1980 v Moskvě. Též o rok byla prodloužena smlouva Jánů Švehlíkovi v FC Voith St. Pölten (2. liga rakouská), kde bude od podzimu jeho novým spoluhráčem Antonín Panenka. Totéž platí pro Dušana Kekétiho v Austrii Klagenfurt, Libora Radimce ve Vienně Vídeň (trenérem je tam Arnošt Hložek) a Petra Packerta, který trénuje druhé mužstvo Panathinaikos Atény.

KOPANÁ VE SVĚTĚ

Kvalifikace pro MS 1986 v Mexiku

Jižní Amerika

1. skupina: Venezuela - Kolumbie 2:2, Peru - Argentina 1:0, Kolumbie - Venezuela 2:0, Argentina - Peru 2:2.

1. ARGENTINA	6 12: 6 9
2. PERU	6 8: 4 8
3. KOLUMBIE	6 6: 6 6
4. VENEZUELA	6 5:15 1

2. skupina: Brazílie - Paraguay 1:1, Brazílie - Bolívie 1:1.

1. BRAZÍLIE	4 6:2 6
2. PARAGUAY	4 5:4 4
3. BOLÍVIE	4 2:7 2

V Jižní Americe byla skončena kvalifikace ve skupinách. - Do Mexika se probíjeli vítězové skupin a o čtvrtém postupujícím rozhodne turnaj, který vybojují mezi sebou Chile, Paraguay, Peru a Kolumbie.

Účast na MS 1986 mají už zajištěnou pořadající Mexiko, poslední mistr světa Itálie a vítězové kvalifikačních skupin Maďarsko, Uruguay, Brazílie a Argentina.

Jubilejní 25. ročník Interpoháru - letní soutěž kopané

1. skupina: Malmö FF (Švédsko) - FC Antverpy (Belgie) 5:0, utkání Werder Brémy (NSR) - Caré Zeiss Jena (NDR) bylo odloženo.

2. skupina: Fortuna Düsseldorf (NSR) - FC Lutych (Belgie) 4:2, utkání Rotweiss Erfurt (NDR) - Twente Enschede bylo odloženo.

3. skupina: IFK Göteborg (Švédsko) - Admira Vídeň (Rakousko) 2:0, Bröndby Kodaň (Dánsko) - Lech Poznaň (Polsko) 2:0.

4. skupina: FC St. Gallen (Švýcarsko) - AIK Stockholm (Švédsko) 1:6, utkání Videoton Székesfehérvár (Maďarsko) - Bohemians Praha bylo odloženo.

5. skupina: Eintracht Braunschweig (NSR) - Slavia Praha 4:1, Wismut Aue (NDR) - Wiking Stavanger (Norsko) 0:0.

6. skupina: Sparta Praha - Lechia Gdaňsk (Polsko) 0:0, Lingby Kodaň (Dánsko) - FC Curych (Švýcarsko) bylo odloženo.

7. skupina: TE Zalaegerszeg (Maďarsko) - Aarhus GF (Dánsko) 1:0, Górnik Zabrze (Polsko) - Young Boys Bern (Švýcarsko) 3:0.

8. skupina: Maccabi Haifa (Izrael) - Arminia Bielefeld (NSR) 2:1, Beitar Jerusalem (Izrael) - Sturm Štýrský Hradec (Rakousko) 2:0.

9. skupina: Vejle Kodaň (Dánsko) - Lokomotiva Sofia (Bulharsko) 1:1, Baník Ostrava - Lask Linec (Rakousko) 0:0.

10. skupina: Hammarby IF (Švédsko) - SC Eisenstadt (Rakousko) 4:0, Valerengen Oslo (Norsko) - Dózsa Ujpest (Maďarsko) 2:0.

11. skupina: Start Kristiansand (Norsko) - MTK Budapešť (Maďarsko) 3:3, Černomorec Burgas (Bulharsko) - FC Aaraw (Švýcarsko) 4:1.

VE ZKRATCE Z OSTATNÍCH SPORTŮ

Ve 24. kole ME košíkové mužů v NSR dosáhli čs. reprezentanti skvělého úspěchu. Po osmnácti letech opět bojovali o titul. Nakonec si odvezli cenné stříbrné medaile. Strýcem ús-

pechu byla hra základní pětky, které v NSR říkali „staří páni“. Je to Brabeneč 34 let, Rajniak 32, Skála 31, Kropilák 30, a Havlík 28. Dále to byli: Žuffa, Vyoral, Vraniak, Böhm, Okáč, Matický a Krejčí. Trenér Petera a asistent docent Dobrý.

Skupina A: SSSR - Francie 118:103, Jugoslávie - Španělsko 99:83, Rumunsko - Polsko 83:70, SSSR - Rumunsko 100:85, Španělsko - Polsko 99:97, Jugoslávie - Francie 110:89, SSSR - Jugoslávie 105:97, Španělsko - Rumunsko 106:94, Polsko - Francie 97:94, Španělsko - SSSR 99:92, Jugoslávie - Polsko 106:94, Francie - Rumunsko - 110:97, SSSR - Polsko 122:99, Španělsko - Francie 109:83, Jugoslávie - Rumunsko 102:93.

1. JUGOSLÁVIE	514:465	9
2. SSSR	537:483	9
3. ŠPÁNĚLSKO	497:465	9
4. FRANCIE	479:531	6
5. RUMUNSKO	453:398	6
6. POLSKO	457:504	6

Skupina B: Itálie - Československo 82:80, NSR - Holandsko 104:79, Bulharsko - Izrael 78:72, Československo - Izrael 93:92, Itálie - NSR 94:79, Bulharsko - Holandsko 103:90, NSR - Československo 101:83, Itálie - Bulharsko 82:61, Holandsko - Izrael 86:80, Bulharsko - Československo 84:68, Itálie - Holandsko 112:76, Izrael - NSR 94:88, Československo - Holandsko 104:66, Izrael - Itálie 92:89, NSR - Bulharsko 73:70.

1. ITÁLIE	459:385	9
2. NSR	445:420	8
3. BULHARSKO	396:385	8
4. ČESKOSLOVENSKO	428:425	7
5. IZRAEL	430:434	7
6. HOLANDSKO	379:503	6

Čtvrtfinále: Československo - Jugoslávie 102:91, SSSR - Bulharsko 104:86, Španělsko - NSR 98:83, Itálie - Francie 97:71.

O 1.-4. místo: Československo - Španělsko 98:95, SSSR - Itálie 112:96. **Finále:** SSSR - Československo 120:89, o 3.-4. místo: Itálie - Španělsko 102:90.

O 5.-8. místo: NSR - Jugoslávie 98:84, Francie - Bulharsko 107:105 po prodloužení. **O 5.-6. místo:** Jugoslávie - Bulharsko 105:86.

Konečná tabulka ME: 1. SSSR, 2. Československo, 3. Itálie, 4. Španělsko, 5. NSR, 6. Francie, 7. Jugoslávie, 8. Bulharsko, 9. Iz-

Serving your family's financial needs for over 60 years

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700
 4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770
 RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700
 LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400
 WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990
 CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300
 NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001
 9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000
 WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800
 ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over \$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

CESTOVANÍ JEDNOTLIVĚ NEBO SKUPINOVĚ - kompletní služby - MNOHOLETÁ ZKUŠENOST - návštěvy příbuzných a známých z Československa i jiných zemí do USA - POMOC S DOKUMENTACÍ A PŘEDPLÁCENÍM LETENKY

Zařídíme dle Vašeho přání a k Vaší plné spokojenosti Pro informace VOLEJTE nebo PIŠTE:

TRAVEL ADVISERS, INC.

1515 NORTH HARLEM SUITE 110, OAK PARK, IL 60302

Dagmar J. LAVIČKA ☎ (312) 524-2244

rael, 10. Rumunsko, 11. Polsko, 12. Holandsko.

Na MS ve vodním slalomu v Augsburgu (NSR) čs. slalomáři vybojovali zlatou medaili v hlídce debikanoistů v sestavě Šimek - Rohan, Beneš - Mohout (všichni Dukla Brandýs), M. Hajdučík - Kučera (Lipt. Mikuláš) a bronzovou medaili v závodě kajakářů Luboš Hilgert (VŠ Praha). Celkové pořadí podle získaných medailí: 1. NSR (3 zlaté, 3 stříbrné, 1 bronzová), 2. USA (2,1,1), 3. Francie (1,4,0), 4. Velká Británie (1,0,3), 5. Československo (1,0,1) 6.-7. Polsko a Jugoslávie (0,0,1).

Vítězové tenisového Wimbledonu 1985

Dvoubra žen: Martina Navrátilová - Chris Evert-Lloydová 4:6, 6:3, 6:2. Martina se stala již po šesté vítězkou Wimbledonu, když vyhrála v r. 1978, 1979, 1982, 1983, 1984 a 1985.

Dvoubra mužů: Boris Becker (NSR) - Kevin Curren (USA) 6:3, 6:7, 7:6, 6:4. Největší překvapení: teprve sedmnáctiletý Becker se stal v historii nejmladším vítězem Wimbledonu. Porazený sedmadvacetiletý Curren - od letošního ledna US občan (narozen a žil v Jižní Africe) měl cestu do finále daleko těžší než Becker. Vždyť dokázal porazit světovou jedničku McEnroe a trojku Connorse.

Čtyřhra žen: Fondanová (USA) - Smylieová (Austrálie) - Navrátilová, Shriverová (obě USA) 5:7, 6:3, 6:4.

Čtyřhra mužů: Gunthardt (Švýcarsko) - Taroczy (Maďarsko) - Cash, Fitzgerald (oba Austrálie) 6:4, 6:3, 4:6, 6:3.

Smišená čtyřhra: Navrátilová, McNamee (Austrálie) - Smylieová, Fitzgerald (oba Austrálie) 7:5, 4:6, 6:2.

Dvoubra juniorek: Andrea Holíková (Československo) - Byrneová (Austrálie) 7:5, 6:1. Andrea je dcerou Jaroslava Holíka, který hrál hokej za Duklu Jihlava (nyní je jejím druhým trenérem) a reprezentoval Československo.

Čtyřhra juniorek: Fieldová, Thomsonová (obě Austrálie) - Reinachová (Jižní Afrika), Richardsonová (Nový Zéland) 6:1, 6:2.

Dvoubra juniorů: Lavalle (Mexiko) - Velez (Mexiko) 6:4, 6:4. Oslava vítězů z Wimbledonu

Čtyřhra juniorů: Moreno (Mexiko), Yzaga (Peru) - Petr Korda, Cyril Suk (oba Československo) 7:6, 6:4. Petr je synem trenéra stejného jména, jeho strýcem je známý Pavel Korda. Cyril jde ve stopách své zesnulé matky Věry (roz. Pužejová), wimbledonské finalistky v r. 1962 i sestry Heleny, která už patří mezi nejlepší hráčky světa.

Ivan Lendl, Hana Mandlíková a Helena Suková neměli tentokrát štěstí.

ZPRÁVY ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V sobotu 20. července 1985 první mužstvo Sparty, vedené Láďou Gajdou a staří páni, vedení Láďou Kopem se zúčastní populárního turnaje v St. Josephi, Michigan. První mužstvo nastoupí v 10:00 hod. dopoledne proti Lansing a ve druhém zápase v 1:20 hod. odpoledne proti Auroře. - Staří páni zahajují v 11:40 hod. dopol. proti Real a v dalším zápase ve 2:10 hod. odpo. proti Kickers.

V odloženém ligovém zápase Metro ligy Sparta hrála doma proti Waucondě a prohrála 0:2. Manažer Láďa Gajda měl velké potíže sestavit mužstvo, proto většina hráčů musela nastoupit z rezervy, a to bylo pochopitelné znát na výkonu mužstva.

Tabulka po jarní části

1. EAGLES	23:9	13
2. VIKINGS	9:5	9
3. SPARTA	12:12	7
4. U.SERBS	7:9	7
5. SCHWABEN	8:9	6
6. WAUCONDA	10:15	6
7. GREEN-WHITE	7:16	5
8. KICKERS	11:15	3

Končím heslem: Necht' vítězí dresy rudé, Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná. POK.

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVCOV V ZAHRAŇIČI

V brzké době vyjde II. díl knihy Jožky Pejškara „Poslední pocta“ v níž budou vzpomenu ti významní členové našeho Svazu, kteří milovali svobodu a šli do světa, aby pomohli pokořenému domovu. Byl to výkvět československých sportovců. My, dosud živí - jsme povinni pokračovat a pomáhat uskutečňovat jejich správné představy o demokracii, aby se v budoucnu svoboda

rodné vlasti mohla znovu navrátit a růst.

23 letý Jozef Timko, který hrával za Slovenskou národní ligu v hokeji, přijel před dvěma měsíci do Bostonu, Massachusetts. Vítejte ho mezi svobodné čs. sportovce a přejeme mu mnoho zdaru, aby brzo oblékl hokejový dres!

Mnozí z vás možná ani nevíte, že Ladislav Ženíšek hrál dva roky za místní chicagskou Spartu. Přitom prodával v obchodním domě pánské obleky a trénoval mladé fotbalisty Vyšší školy. Je tragédií, že zemřel při dopravní nehodě pod autem, jak se dozvídáme z dopisu jeho dlouholetého přítele Franty Pláničky. Čest jeho památce!

Jarda Ženatý z New Yorku býval skvělým hráčem Burianovy XI. a hrával za druhou Spartu v době Burgra a Kolenatého. Byl „coachem“ v americkém „Czechoslovak Soccer klubu“ v New Yorku. Nyní nám churaví, a proto mu posíláme srdečné pozdravy s přáním rychlého uzdravení. - Napiš nám, Jardo, ze svých bohatých zkušeností kolem Burianovy XI!

Rádi všem sportovcům oznamujeme, že Pavel a Hana Matouškoví otevřeli novou čs. restauraci v Eagan v Minnesotě, jak o ni inserují v Hlasu národa „Sigmund's Restaurant“ 1989, Silver Bell Center (crossroad of Hwy 13 & Silver Bell Road). Když měli v Clevelandu „Moravský dům“ Ota Jelínek je při své návštěvě chválil za výborné knedlíky, obsluhu a vůbec všechno. Přejeme Vám mnoho úspěchů!

Jožka Pejskar:

„Poslední pocta“ II. svazek památníku na zemřelé čs. exulanty 1948-1985

Literární Slavín obsahuje též životopisy a vzpomínky na zemřelé sokolské bratry a sestry, kteří byli členy v sokolských organizacích v zahraničí. Vedle jména je uvedeno působíště a rok úmrtí.

Bednář František, Los Angeles, 1981; Bělehrádková Marie, Paříž, 1979; Bilina Václav, Londýn, 1965; Boček Cyril, Toronto, 1967; Bruner Josef, Londýn, 1960; Bublík Alois, Los Angeles, 1983; Buršík Vilém, San Francisco, 1983; Cajthaml Vojtěch, Chicago, 1976; Čermák Stanislav, Melbourne, 1970; Falta Bedřich, Montreal, 1970; Faltová Věra, Montreal, 1970; Hájek Karel,

Los Angeles, 1982; Hajdekr Miroslav, Winterthur, 1975; Hermanová Marta, Sao Paolo, 1982; Hladíková Hana, New York, 1975; Hřebík Antonín, Chicago, 1984; Jilich Miloš, Pacific Grove, 1974; Jonák Josef, Toronto, 1970; Kalkus František, Chicago, 1982; Kašpurová-Pátá Elena, Washington, 1984; Klimeš Jan, Washington, D.C. 1981; Köppl Evžen, Washington, D.C. 1976; Král František, Philadelphia, 1980; Kratochvíl František, Chicago, 1978; Kříž František, Paříž, 1979; Libor Josef, San Francisco, 1980; Kroutil František, Curych, 1975; Lizálek Jaroslav, Londýn, 1983; Martinásková J., Washington, 1979; Martinek Vojtěch, Toronto, 1979; Mikl Bedřich, Sydney, 1969; Nehasil Antonín, Chicago, 1970; Neumann Matěj, Washington, 1978; Pekárek Rudolf, Brisbane, 1974; Pospíšil Leopold, Eugene, 1982; Ráček Tomáš, Los Angeles, 1980; Salák Václav, Los Angeles, 1980; Slabík Antonín, Geelong, 1981; Svoboda Bohumil, Los Angeles, 1975; Syptáková Julie, Toronto, 1969; Šalamoun Alois, Chicago, 1976; Šejnoha Jaroslav, Toronto, 1982; Šerlová Marie, Montreal, 1984; Šrajlová Vlasta, Brusel, 1964; Umlauf Karel, Cleveland, 1983; Václavík Rudolf, Londýn, 1983; Valoušek Václav, Stockholm, 1965; Vávra Vojtěch, Sydney, 1977; Veselý Rudolf, Curych, 1985; Vrbovec Karel, San Francisco, 1983; Zajícová Stella, Montreal, 1982.

Ve II. svazku „Poslední pocty“ nejsou jména těch zem-

řelých sokolských bratří a sester, kteří byli již vzpomenu ti ve svazku I.

„Poslední pocta“ by neměla chybět v žádné sokolské domácnosti. **Památka všech těchto zemřelých by neměla být nikdy zapomenuta!** Poslední pocta, svazek II. je podobně jako prvý svazek velkého formátu, 28 cm x 31 cm, vázaná, ilustrovaná, s nádherným barevným obalem, více jak sto fotografií a vytištěna na nejkvalitnějším papíru.

Cena US\$36.00, plus porto. Knihu lze objednat v Evropě: KONFRONTACE, Werdhöhlzistr. 14, Postfach 1521. CH-8048 Zürich. Ze všech ostatních zemí: J.A. Pejskar, 330 N. Stage Coach Lane, FALLBROOK, CA 92028, USA.

Rozhlásek Járy Mecu
Už se vrátil a je tu
Bez humoru o teroru

Zapíchni, podřež, zastřel, bodni! Ó, jak jsou dnes ta slova módní! Každý z nich cítí profíky honce, co loví Amiky!

Nejeden Amik, marné vzlyky, vrací se v rakvi z turistiky a pozůstali septaj v kleče: Měl chudák smůlu, pad do léče!

Jen pár let tomu, jako hrady se dobývaly ambasády, a ví i hlupák v bludném kruhu že ambasády hvěz a pruhů!

Kdo americkou páli vlajku hlasuje jasně pro nahajku necht' hlásá jaký chce si „izmus“ mozek mu spláchnul leninismus!

Ze studny dějin, pravdy čisté víme jak končí teroristé. To memento nám v myslí hoří: Kdo seje vítr - sklízí bouři!

VISIT OUR OFFICE
Informace o cestování kamkoliv a kdykoliv
Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.
6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402
Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

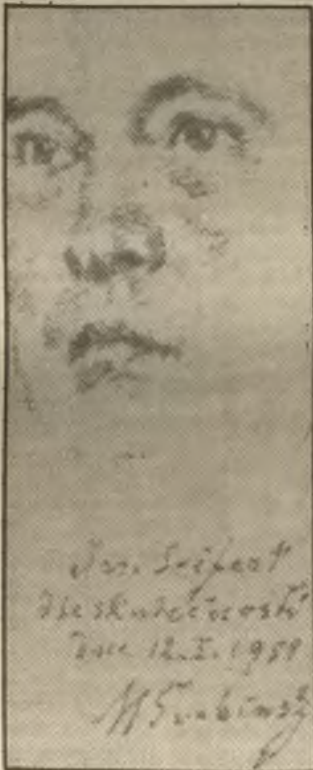
Pěkné posezení najdete v přívětivém prostředí restaurace

CAFÉ EUROPE
u Mirka a Stelly Umlaufových
3710 West Cermak Road v Cicero
RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY
ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ
DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR
TELEFON: 656-3555

**PŘEDNÁŠKA
BÁSNÍKA
JAROSLAVA
SEIFERTA,**

**NOSITELE
NOBELOVY CENY
ZA LITERATURU
1984,**

kteřou ve švédském
Stockholmu přednesla
za nemocného otce
jeho dcera
Jana Seifertová.

Často se setkávám, především u cizinců s otázkou, čím je možno vysvětlit velkou oblibu poezie v mé zemi, proč je u nás nejen zájem o básně, ale dokonce potřeba poezie, a tím snad i schopnost ji vnímat, znatelně větší než jinde.

Je to dáno podle mého mínění dějinami českého národa v posledních čtyřech letech a především našim národním obrozením na počátku devatenáctého století. Ztráta politické samostatnosti ve třicetileté válce připravila nás o duchovní a politickou elitu, neboť ta byla umlčena nebo nucena opustit zemi, pokud neskončila na popravištích. Došlo nejen k přerušení kulturního vývoje, ale i k úpadku jazyka, nejen k násilné rekatolizaci, ale i k násilné germanizaci.

Na počátku devatenáctého století přinesl však vliv francouzské revoluce i romantismu nové podněty a nový zájem nejen o demokratické ideály, ale i o rodný jazyk a národní kulturu. Jazyk se stal nejdůležitějším výrazem identifikace národa.

Poezie byla jedním z prvních literárních žánrů, které byly vzkříšeny. Stala se důležitým činitelem kulturního i politického probouzení a už tehdy pocít'oval národ za nové pokusy o české písemnictví velkou vděčnost. Lid, který ztratil svou reprezentaci politickou, zbavený svých politických mluvčích, hledal si reprezentaci náhradní a vybíral si ji z těch svých duchovních sil, jež mu zbyly.

Odtud ona poměrně značná váha poezie v našem kulturním životě, zde je vysvětlení jejího kultu a jejího prestýže už v minulém století. Ale hrála významnou úlohu nejen tehdy. Rozkvetla k plné bohatosti také na začátku našeho století a mezi oběma světovými válkami, aby se pak stala nejdůležitějším projevem naší národní kultury v době války, za utrpení a ohrožení národa, a dokázala přes všechna vnější omezení a cenzuru vytvářet hodnoty, jež dávaly lidem sílu a naději. Podstatný podíl na kulturním životě připadá u nás lyrice i po válce, v posledních čtyřiceti letech. Lyrika jako kdyby byla předurčena nejen promlouvat k lidem z největší blízkosti, nejdůvěrněji, ale být i nejhlubším a nejbezpečnějším útočištěm, v němž hledáme útěchu ze strastí, jež se někdy ani neodvažujeme pojmenovat.

Jsou země, kde tuto úlohu útočiště nebo korouhve plní v prvé řadě náboženství a jeho kazatelé. Jsou země, kde národ nachází svůj obraz a svůj osud v katarzích dramatu, nebo slyší ve slovech politických vůdců. Jsou země a národy, jež čtou vyjádření svých otázek i odpovědi na ně u duchaplných a moudrých myslitelů, někde tuto úlohu plní novináři a sdělovací prostředky. U nás jako kdyby si duch národa pro svoje vtělení vybíral básníky a dělal z nich své mluvčí. Tato převaha lyriky, myslím, trvá. Básníci, lyrikové, hnětli podobu národního vědomí a vyjadřovali národní aspirace v minulosti a hnětou toto vědomí i dnes. Národ si zvykl chápat věci tak, jak mu je podává jeho básník.

Viděno očima básníka, je to něco úžasného. Ale ... Nemá i tenhle jev svůj rub? Neznamená přemíry lyriky porušení nějaké rovnováhy v kultuře? Připouštím, že v dějinách národů mohou být doby nebo nastat okolnosti, kdy je výhodnější a snazší, nebo dokonce jediné možná výpověď lyrická, se svou schopností vysvětlit s nápodobou, náznakem a metaforou, zahalit jádro výpovědi, skrýt je před nepovolanými zraky. Připouštím, že řeč lyriky bývala často i u nás, zejména za politické nesvobody, řeči zástupnou, náhradní, řeči z nouze, protože se nejlépe hodila k vyslovování toho, co by se jiným způsobem vyslovit nedalo. Ale přesto mi otázka převahy lyriky už dlouho leží na srdci. Tím spíš, že jsem se sám narodil lyrikem a celý život jsem jím zůstal.

Znepokojuje mě podezření, že onen sklon k lyrice a záliba v ní nemůže nebýt výrazem něčeho, co se snad dá označit jako stav ducha. Lyrismus, jakkoli hluboké může být jeho ponořování do skutečnosti, jakkoli bohaté a mnohovrstvené může být jeho vidění věcí a jakkoli závatné jeho objevování a přitom i vytváření vnitřních rozměrů lidství, je především záležitostí smyslu a citů, smysly a cit živí jeho fantazii, ale také naopak smysly a cit jsou jím oslovovány.

K plnosti vnitřního života jedince i k plnosti kultury společnosti je však nutno, aby se na nich vedle smyslu a citu podílely také rozum a vůle. Kultura je neúplná, nejsou-li pěstovány všechny složky a podoby. Její plnost, zralost i síla, její hodnota pro člověka i společnost je tím větší, čím více duchovních potřeb dokáže uspokojovat.

Neznamená převaha lyrismu, s jeho smyslovostí a citovostí, upozadění sféry rozumové, s její analyticitou a skepsí a kritičností? Neznamená dále, že se plně neuplatňuje v kultuře prvek volní s jeho dynamicitou a patosem?

Nehrozí takto jednostranně orientované kultuře nebezpečí, že nebude schopna plnit své poslání v plné míře a v plně šíři? Může mít společnost inklinující převážně nebo především k lyrismu vždycky dost sil, aby se uhájila a zajistila si trvání?

Neznepokojuje mě ani tak nebezpečí možného zanedbávání té složky kultury, která se opírá o naše schopnosti rozumové, rozvíjí se z reflexe a nachází svůj výraz v pokud možno objektivním konstatování věcí a jejich vztahů. Tato složka, vyznačující se odstupem od věcí, duševní rovnováhou, neboť programově nepodléhá ani náladám a pocitům lyrického stavu ducha, ani vášním stavu patetického, nenechává se ukolébávat, ale také nevyrazí netrpělivě do útoku za nějakým mravním cílem, má v naší racionalisticko-utilityně-praktické civilizaci dostatečně mohutné kořeny v potřebě vědět, poznat a poznatku využít. Rozvíjí se od renesance se spolehlivou samovolností. Setkává se sice někdy také s neporozuměním a vnějšími překážkami, ale její postavení v naší dnešní kultuře je přitom dominantní, přestože stojí před velkými problémy, neboť musí hledat nový způsob, jak do naší kultury znovu začlenit svoje pojmové myšlení a dát rozumu novou podobu, vzhledem k tomu, že nemůže zůstat rozumem doby předtechnické.

Uvědomuji si, že je stejně důležitá jako obě ostatní, o nichž jsem se zmínil. Přesto jí zde nechci věnovat stejnou pozornost. Už proto, že pro umění, pro krásné písemnictví, není její způsob myšlení - myšlení pojmové - podstatné, zatím co já se chci držet oněch dvou krajních stavů ducha, z nichž může vycházet ve své tvorbě spisovatel a které mají svůj protějšek v postojích čtenářů a posluchačů a skrze ně pak vliv na celkový charakter národní kultury.

Co mě znepokojuje, je možný nebo skutečný nedostatek patosu. Nešetkáme se dnes s tímto slovem příliš často. A užijeme-li ho tu a tam, pak skoro s ostychem. Připadá nám zvětšelé jako staré kulisy romantického divadla, přežilé, jako kdyby znamenalo pouze špatné, povrchní a neprožité deklamování. Skoro jako kdybychom zapomněli, že jde o dramatický stav tenze, o cílevědomé, energické a odhodlané chůzi, prahnutí, nikoli ovšem po nějakých hmotných statcích nebo do-

konce statcích spotřebních, nýbrž o prahnutí po spravedlnosti, pravdě. Patos je rysem heroismu, a ten je ochotný strádat, snášet utrpení a je odhodlaný k oběti, bude-li to nutné. Užívám-li slova heroismus, nemám ovšem na mysli ten starý heroismus dějepisů a školních čítanek, heroismus válečný, nýbrž jeho podobu novodobou, heroismus, který nemává zbraněmi, je neokázalý, nenápadný, často úplně tichý, zcivilněný, nechci-li říci civilizovaný, zobčanstělý.

Domnívám se, že kultura je úplná, zralá a schopná trvání a rozvíjení jen tehdy, pokud v ní má své místo patos, pokud mu rozumíme a dovedeme ho ocenit a zejména pokud ho jsme schopni.

Co mě k tomu vede? Patos se svým heroismem je především nemyslitelný a nebyl by tím, čím je, kdyby ho neprovázelo hluboké porozumění věcem, porozumění kritické a všestranné, jiné, než jakého je schopna třeba nejcitlivější lyrika, nutně nekritická, neboť jí chybí odstup, distance, vždyť vypovídá v podstatě pouze o svém subjektu, a ještě k tomu o subjektu se světem splývajícím, o subjektu, který tvoří s objektem jednotu, *Patos by nebyl patosem, kdyby nevyplýval z pochopení podstaty sporu mezi tím, co je, a tím, co být má. Aby společnost byla schopna patosu a aby byla její kultura úplná, musí rozumět své době i jinak než lyrickým způsobem. A není-li schopna patosu, není ochotna bojovat ani přinášet oběti.*

Teprve literatura, která má vedle své kultury pojmového myšlení, vedle kultury rozumu nejen svou lyriku, nýbrž také patos, své drama, svou živou tragédii, může dávat dost sil duchovních a mravních ke zvládnutí úkolů, před něž je společnost stále znovu stavěna. Teprve v umění tragédie vytváří a nachází společnost vzory svých postojů v závažných mravních a politických otázkách a učí se vypořádat s nimi s důsledností, nezastavovat se uprostřed cesty. Teprve umění tragédie s jejími prudkými střety zájmů a hodnot v nás probouzí, rozvíjí a kultivuje společenskou stránku naší bytosti, činí z nás členy pospolitosti a dává nám příležitost, abychom opustili svou samotu. Teprve umění tragédie, na rozdíl od lyriky, „umění osamělosti“, tříbí schopnost rozlišovat, co je ze společenského hlediska podstatné a nepodstatné, učí objevovat v porážkách vítězství a ve vítězstvích porážky, vůbec vědět, co je vítězství a co porážka.

Proto bych chtěl, když se dívám kolem sebe a hřeji se v přízni milovníků lyriky, být svědkem nikoli konce tragédie, ale jejího znovuzrození, pro její patetický stav ducha. *Pro onen stav rozechvění, když se v nás něco pohnulo a my začínáme chtít to, co považujeme za spravedlivé, za správné a stavíme se proti tomu, co je, ačkoli by být nemělo.*

Zatím co lyrický stav ducha je stavem soběstačného jedince, jenž vypovídá o vlastním nitru ztotožňujícím se a splývajícím s objektem, patetický stav tuto jednotu subjektu a objektu nezná. *Rodí se z napětí mezi skutečností a mnou, mou představou o tom, jaká by byla ona skutečnost měla být. Ve svých důsledcích z napětí mezi mocí a rozumem, mezi politikou a morálkou.* Lyrický stav mezi tím, co je, a tím, co má být, nerozlišuje. Lyrickému subjektu je lhostejno, zda jeho imaginace je zažehována skutečností nebo fikcí, pravdou nebo přeludem, iluze je pro ni stejně pravdivá, jako pro ni může být skutečnost přeludná. Lyrický stav se nezajímá o tyto rozdíly, nekonfrontuje je ani mezi sebou, ani se sám s nimi necítí konfrontován. *Patetické já nejen tyto rozdíly vidí, ale také se s nimi cítí samo konfrontováno, vidí, jak proti sobě stojí dvě alternativy, dvě možnosti, a samo se cítí vtaženo do napětí mezi nimi. Právě toto napětí je uvádí do pohybu. Začátkem onoho pohybu je neklid, nespokojenost, rozhořčení, jeho cílem dosažení nebo nastolení stavu, který se jeví jako rozumný, přirozený, krásný a má podobu práva, spravedlnosti, svobody, lidské důstojnosti.*

Na mravní velikosti a smysluplnosti tohoto pohybu nic nemění skutečnost, že se jeho cíl neustále vždy znova vzdaluje, a že žádný akord oné harmonie, za níž se patos vrhá, není konečný. Pohyb patosu je obdobou

snah naší estetické emoce při vnímání uměleckého díla. I ona vždy znova marně usiluje, aby v plné míře obsáhla a vyčerpala jeho hodnoty ve vši jejich bohatosti a vychutnala jeho strukturu myšlenkovou i formální, pokouší se dosáhnout toho, aby uspokojení a radost z uměleckého díla byly zároveň největší i nepomíjející.

Patos je v každé chvíli v předstihu, nestojí na půdě dneška, žije se jinou potravou, než jsou sladkosti přítomné chvíle, těch se dokáže zřít. Dovede se ovládat, být ukázněný, asketický, a to ve správném smyslu, nikoli totiž proto, že by musel, nýbrž na základě vlastního svobodného rozhodnutí, ví, proč to dělá. Nic z toho není pro něj obtížné. Jen nedovede být netečný a chladný. Bohudík. Neboť jinak by společnost zůstávala na mrtvém bodě a ve slepé uličce, pravda by byla služkou moci, právo nástrojem hrubé síly neboli bezprávím a křivdou. Pravda nevítežila, nevíteží a nebude vítězit bez patosu. Někdy nevíteží dokonce ani za tuto cenu. Ale v tom případě patos činí i z nezdaru, z toho, co by jinak vypadalo jako jakási živelná pohroma, osudová katastrofa, jako konec, něco víc. Činí z porážky obět', pozvedá neúspěch na událost, která je součástí většího celku, na událost, která měla a má svůj smysl a plní své poslání jako důležitý pohyb k tomu, čeho má být dosaženo a čeho snad jednou dosaženo bude.

Dokud v sobě chováme patos, trvá i naše naděje. Patos není možno porazit, přežívá své porážky. Přežívá je patos jedince i patos národů, s vážností, hrdostí a důstojností. Je povznesený nad neúspěchy. Proto je i vznešený a zároveň i povznášející. Povznesený, vznešený a povznášející i tam, kde by bez něho bylo místo jen pro skleslost a smutek.

Ale teď, když jsem vyslovil, co mi tak dlouho leželo na srdci, a ulevil své starosti, cítím nejen nutkání, ale i právo vrátit se znovu k otázce lyrismu a lyrického stavu ducha.

Mám k tomu řadu důvodů. Narodil jsem se lyrikem a provždy jsem jím zůstal; po celý život jsem cítil ve své lyrické poloze dobře a bylo by nevděkem to nepřiznat; potřebuji sám před sebou tento svůj základní postoj ospravedlňovat a obhajovat, přestože vím, že v mých básních často zazněly i tóny, které měly svůj patos, vždyť jej může mít i něha, měl jej můj smutek, měly jej mé úzkosti a obavy.

Chci však udělat něco víc. Chci se ujmout lyrického stavu ducha vůbec. Obhájit tento životní postoj a vyzvednout také jeho přednosti, když jsem se poklonil patosu. Zdá se mi to nejen spravedlivé, ale dokonce i svrchovaně časové. Nejen vzhledem k přílišnému důrazu, jaký od dob osvícení naše tradiční kultura kladla na pojmové rozumové myšlení, jež nás - (společně s rozvícením naší volní složky) - přivedla k dnešnímu neuspokojivému společenskému stavu, kdy cítíme nutnost změny a hledání jiných možností porozumění našim problémům. Především vzhledem k přebujelému volnímu napětí a tendencím vyhrocovat spory do dramatických střetů, jak jsme toho svědky. Zdá se mi to nutné vzhledem ke stupňující se agresivitě chování ve společenských vztazích, at' už jde o agresivitu nesenou ještě nějakým patosem, nebo takovou, která je už jenom ničivá a žádného patosu není schopna. Chci poukázat na zvláštní přednosti lyrismu právě za těchto okolností v dnešní době.

Neboť zatím co patetický stav ducha hoří

netrpělivostí a překypuje úsilím ve snaze vypořádat se s neuspokojivým stavem a zmáhá tento úkol často s dobře míněnou, nicméně jednostrannou přímočarostí, lyrický stav ducha je stavem bez volního a cílevědomého napětí, je stavem spočinutí, které není ani trpělivé, ani netrpělivé. Stavem zklidnělého prožívání hodnot, na nichž člověk staví nejhlubší, nejspodnější, nejzákladnější základy své rovnováhy a schopnosti obývat tento svět, obývat jej oním jediným způsobem, jímž je to možné, totiž poeticky, totiž lyricky, smím-li si dovolit použít tohoto Hölderlinova obratu.

Patos nás pohání a stravuje, je s to nás v našem nepokoji a v naší touze po uskutečnění ideálu hnát k oběti a sebezničení. Lyriismus nás zadržuje ve svém laskavém objetí. Místo srážky sil prožíváme rozkoš jejich rovnováhy, odsunující je z našeho obzoru a dovolující nám nepocít'ovat jejich tlak. Místo narážení na hrany světa kolem nás, splyváme s ním v jednotě a ztotožnění.

Patos má vždycky svého protivníka, je výbojný. V lyrickém stavu si člověk stačí sám. A jestliže ve své samotě promlouvá ještě k někomu druhému a oslovuje ho, není to jeho nepřítel. Člověkovu protějšek za těchto okolností, at' je to příroda, společnost nebo jiný člověk, jako kdyby byl kusem jeho samého, jen dalším účastníkem lyrické samomluvy. To, co by jinak stálo proti nám, tím se necháváme prostupovat, zatím co i my sami to prostupujeme. Vposloucháváme se do toho, co nás obklopuje, a nacházíme právě tímto způsobem sami sebe. A právě takto a tím dosahujeme největší autentičnosti své identity a největší úplnosti své integrity. A také právě v tomto sebeovládání nacházíme svoje bezpečí.

Patos je aktivní, usiluje o dosažení předsevzatého cíle. V lyrickém stavu nechceme ničeho dosáhnout, prožíváme, co již máme, a oddáváme se přítomnému a jsoucímu, i když tím jsoucímu může být i evokace minulosti. Není to z mravní lhostejnosti. Pohybujeme se pouze, nebo spíše tkvíme v jiné rovině, dříve v jiné poloze myšlení, citění i chtění, v poloze osobní nezainteresovanosti vůle, nikoli neúčasti, nýbrž nezájmu o výsledky.

Zatím co patos musí vkládat do svého gesta sílu a dokáže být ve své dynamičnosti násilný, jeho protějšek síly nepoužívá. Je nenásilný a nepotřebuje se do mírumilovnosti nutit. Rozevírá svou bezbrannou náruč a jeho gestem je gesto lásky. Nezmítá jím ani nepokoj intelektu, ani vášně, nezavodí s časem. Dokáže svým způsobem plynutí času popřít a ve svých vrcholných okamžicích s časem splynout v jakémsi zastavení, jemuž záleží jen na jediném: aby trvalo.

Lyrický postoj nechce druhé přesvědčovat. Nabízí jim pouze možnost, aby sdíleli to, co cítí a prožívá on sám. Nic více a nic méně. Nejde ani tak daleko, aby zaujímal stanovisko. Chybí mu k tomu odstup, vždyť splyvá s tokem života. A jestliže nezaujímá stanovisko, je tím méně schopen se přít.

Ale snad je možno odvážit se ještě k dalšímu kroku a nadhodit otázku možného vlivu lyrického stavu ducha například v ekonomice, ekologii anebo politice. Ptát se po možném podílení se lyrického stavu ducha na přetváření člověkovu vědomí vůbec, na eventuálních změnách jeho způsobu vnímání a vidění, na oné změně, která je obecně považována za nutnou, mají-li být tradiční způsoby chování, vzhledem k tomu, že nej-

Nobelovu cenu za literaturu 1984 převzala ve Stockholmu z rukou švédského krále Karla Gustava za svého nemocného otce básníka Jaroslava Seiferta jeho dcera Jana. /Svensk Press foto/.

sou na výši dnešních problémů, nahrazeny jinými. Snad je možno položit otázku spolupůsobení lyrismu při eventuálním posunu od pojmového myšlení (das begriffliche Denken) k rozumnému vnímání (vernünftige Wahrnehmung, Vernunft Wahrnehmung), když jsme se dostali do stavu, který C.F. Weizsäcker (Wege in der Gefahr, str. 258) charakterizuje slovy: „Wir haben unsere Gesellschaft in einer Weise stilisiert, die weder der Wahrnehmung der Affekte noch der Wahrnehmung der Vernunft entspricht. Die Folge ist eine Desintegration der Affekte und ein Verstummen der Vernunft.“

Lyrický stav ducha, jakkoli se to může zdát paradoxní, je s to přispívat jako jedna ze sil k tomu, aby se naší civilizací vrátila rozumnost. Napomáhat například i k tomu, aby technika byla řízena opět rozumem, rozumem ovšem spojeným se životem a s přírodou jiným způsobem než pomocí racionálních abstrakcí, tedy rozumem, který by byl jiný než náš nynější racionálně utilitární rozum pojmového myšlení.

Nabízí se i jako mírnící činitel našeho výbojného a dynamického ducha, naší tolik se prosazující vůle. Dynamismus a vůle, spolu s kulturou pojmového myšlení, byly sice zdrojem našeho technického a hospodářského rozmachu, našich průmyslových revolucí a tím i mocenského vlivu ve světě. Ale přinesly s sebou i naše dnešní potíže a záporné stránky, jež vystupují do popředí tím více, čím větších úspěchů tento dynamický a výbojný duch dosahuje. Je to duch podrobování a dobývání, duch ovládnutí přírody zrovna tak jako lidí a národů a celých civilizací, duch racionalizované vůle

Dokončení na str. 20

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: 484-0106 DOMÁCÍ TELEFON: 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným domů či kamkoliv rychle a bezpečně vyřídí

HOLECEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLECEK, R.PH.

naproti berwynské radnici

6705 WEST 26th STREET, BERWYN, ILLINOIS 60402

Elektrikářské práce:

Potřebujete opravit nebo nové elektrické vedení v domě, basementu, v garáži? Přidělat zásuvky, nové světlo či zavést zvláštní vedení k elektr. sušičce (dryer) a air conditionu?

Poctivá a rychlá práce.
Volejte česky nebo anglicky:
852-2230

ČESKÉ A SLOVENSKÉ KNIHY VE VIDNI

Lindengasse 5, A 1070 WIEN, ☎ 963 779

(v centru, za rohem obchodního domu Herzmannský)

Otevřeno denně (mimo pondělí) 10-12, 15-18 hod.
v sobotu 9-12 hod.

Časopisy a některé knihy pro návštěvníky
z Československa zdarma.

Odešel Jaroslav Navrátil!

Dne 24. června jsme pohřbili v Paterson, New Jersey, pouťového exulanta Dr. Jaroslava Navrátila, který tam 18. června zemřel. Rozloučili jsme se s ním po mši svatě v kostele sv. Terezie, kde byl Jaroslav po dlouhá léta zbožným farářem.

Navrátil se narodil v severní části Hané; typickou povahovou rázovitost rodného kraje nesl Navrátil celým svým životem. Byl mohutné postavy, sršel řízným humorem, ale měl vždy otevřené srdce, naplněné hlubokou, vroucí zbožností. Byl neúnavným pracovníkem ve svém právním oboru a stejně takovým zůstal, když mu bylo osudem budovat si novou existenci ve svobodném světě po odchodu z vlasti.

Po studiích na Masarykově universitě v Brně, Dr. Navrátil působil jako soudce v Břeclavi a pak byl předsedou obchodního senátu Zemského soudu v Brně. Byl tam zkušeným právníkem a jeho rozsudky nesly spolehlivou známku jadrné mluvy rodného kraje.

Během svých mladých a studentský let byl činníkem v organizacích mladé generace Republikánské strany a později jejím kulturním pracovníkem, kdy organizoval osvětové a přednáškové semináře, sám jsa dobrým a nadto poutavým řečníkem. V odborových organizacích své strany zastával rovněž zodpovědné funkce.

Po odchodu z vlasti byl obětavým pomocníkem krajanů stejného osudu v uprchlických táborech, kde své jazykové znalosti dal ochotně k dispozici při vystěhovaleckých a jiných existenčních zájmech našich lidí, směřujících do světa za novým osudem. Po odchodu z Evropy Dr. Navrátil působil v Kanadě a v USA, kam se vrátil po kratším pobytu ve Střední a Jižní Americe. Zemřel ve věku 83 let.

Po světové válce byl Dr. Navrátil vyznamenán prezidentem Spojených států za odvážné skrývání amerických letců, kteří byli sestřeleni nad jeho rodným krajem.

V Dr. Navrátilovi odešel vzdělaný československý vlastenec, který uměl výrazně vyjádřit dramatický pád čsl. demokracie, a který uměl výmluvně tlumočit přirozené aspirace svého národa. Budeme na něho s úctou i vděčností vzpomínat.

Dr. V. D.

JO KARUD STALO SE V ADVENTU

(Pokračování z min. čísla)

Měl od toho odejít děj se co děj. Kdyby ho měli poslat do dolů. Rozhodl se vzbudit kameramana Robka. V aparatu se ozval mrzutý hlas.

„Poslyš, mně se ta věc líbí čím dál míň.“

„Kvůli tomu mě voláš?“

„Poslyš, Pepo, co proti tomu budeme dělat?“

„Nic, pochopitelně. Natočíme jim, co budou chtít. Co můžeme dělat?“

„Ale vždyť to nejde. To přece nejde.“

„Ale jde! Cheeš si snad pálit prsty? My s tím přece nic nesvedeme.“

„Ty se chceš pod to vážně podepsat? Vždyť jde o naše dobrý jméno.“

„Tady jde o víc, kamaráde. Tady nám jde o kejhak. Tak toho nech a překousni to. A nech mě spát.“ Robek položil sluchátko dříve, než Freiman mohl něco říci.

Zůstal sám se svými pochybnostmi. Ted' se k nim ještě připojil strach. Myslel na několik kolegů. Nebyli to špatní filmaři. Třeba si mysleli, že svou prací pomohou změnit svět. Že ho zachovají ve svých filmech těm, co přijdou, takový, jaký byl v jejich době. I oni možná měli ideály. Neproověřili je a teď jsou u lopaty.

Anebo se mýlí? Propadá nějakým intelektuálským náladám? Když ti nahoře přikládají tomu filmu takovou důležitost, sledují nějaký vyšší cíl, který on zatím nechápe. Má si myslet, že ten cíl je špatný? On, komuniste?

Nalil si ještě jednu sklenku špatného vermutu. V té chvíli ale už věděl s jistotou, že se neodvážil vzbouřit se a že ten film dodělá. Zavolal telefonem faxíka, aby ho odvezl do hostivařských ateliérů, kde měl dokončit slovní komentář.

Hlasatel z rozhlasu, narychlo zavolaný, aby přišel číst komentář k filmu, už na Freimana čekal. A také kdosi ze zvláštního oddělení státního filmu, koho Freiman znal od vidění. Ten tu byl jako dozor.

Freiman si sedl do zasklené režie a ve studiu se rozsvítilo červené světlo. Hlasatel začal číst text, který korigoval doktor Čížek. Freimanovi se zdálo, že občas v komentáři zazněl falešný tón, ale nezastavil hlasatele a nechal ho číst dál. Bylo mu lhostejné, jak film dopadne.

Na jednom místě scénáře upravil doktor Čížek text tak, že se tvrdilo, že na kazatelně stojí farář Toufar, a na jiném, že školní úlohy o nadpřirozených jevech psaly děti v čihošťské škole pod vlivem faráře Toufara, který je vyučoval katechismu.

„Tohle nenatáčím!“ Freiman přerušil nahrávku a praštil scénářem o desku stolu.

Muž, dozírající na přesnost přednesu, se na něho nechápavě podíval.

„Ten text se musí změnit. To, co se tam říká, není pravda. My natáčíme dokument, rozumíte? Víte, co to znamená?“

Dozírající muž upozornil na krátkost času a podivil se, že režisér hodlá činit potíže.

Nahrávání komentáře se zdrželo o půl hodiny. „Odmítám jakoukoli odpovědnost,“ ohražoval se dohlížitel. „Nemohu připustit odchylku v jediném slově.“

„Pak tedy zastavuju nahrávání!“

„To si zodpovíte!“

Uplynula další čtvrt hodina. Režisér, ani muž ze zvláštního oddělení nechtěli ustoupit. Drahocenný čas prchal. Telefony mezi ateliérem, Barrandovem, ministerstvem vnitra a Státním úřadem pro věci církevní drnčely.

Byly už dvě hodiny, když se do ateliéru dostavil doktor Čížek. Režisér, doktor Čížek a muž ze zvláštního oddělení se zavřeli v prázdné herecké šatně.

„Soudruhu, jsi přece člen strany, že?“ domlouval Freimanovi muž ze zvláštního oddělení.

„To s tím nemá co dělat. Ve scénáři se vědomě tvrdí nepravda.“

„Co tedy navrhuje?“ zeptal se doktor Čížek.

„Film se nesmí vydávat za dokument, ale za rekonstrukci.“

„Řekněte konkrétně, co chcete změnit,“ chtěl vědět doktor Čížek.

„Tak například se ve filmu nesmí tvrdit, že na obraze je farář Toufar, ale musí být jasné, že je to ...“ Freiman se zarazil. Po chvíli dodal: „Herec!“

„Vyloučeno!“ oponoval doktor Čížek.

Jednání se táhlo další hodinu a Freiman konečně přistoupil na kompromis. Celý komentář se bude číst v minulém čase. Freiman věděl, že svého nedosáhl, že přenesení komentáře do minulého času nic neznamena a že si diváci v kině takového detailu nepovšimnou. Ale přece jen pocíval něco jako čisté svědomí, že učinil vše, co mohl.

Doktor Čížek se s ním přátelsky rozloučil. Freimanovi se zdálo, že až příliš přátelsky po ostré debatě, kterou spolu měli.

A měl nedobrou pocit, že ode dneška má ve svých kádrových posudecích škraloup, na který jednou doplatí.

Vrátil se do režie. „Jedeme,“ řekl technikovi. Ve studiu se opět rozsvítilo červené světlo.

Při výrobě kopií pomáhalo Barrandovu gottwaldovské studio. V pátek 10. března se skutečně v 375 českých a moravských kinech konala premiéra Freimanova filmu „Běda tomu, skrze něhož...“ Ministři Kopecký a Čepička, kteří byli jeho iniciátory, však byli ohlasem zklamání. Vyslovené nařčení nepřesvědčilo, lidé filmu nevěřili a viděli v něm pouze pokus o protináboženskou agitaci. Film se také v kinech dlouho nepromítal. Záhy po premiéře přišel z vyšších míst rozkaz stáhnout ho z programu a všechny kopie zničit. To se skutečně stalo.

Film se nikdy nepromítal v Čihošti, ani v ledečském okrese.

Farářova neteř

V neradostných dnech nejistoty, které vládly v Čihošti o masopustu toho roku, se jen jeden den rozezněl ryčnou muzikou a na hřívách koní zaválaly barevné fábrory.

Jirsův Václav si bral Vránovu Slávku. Svatbu vypravili podle obyčeje z domu nevěsty, ale všichni věděli, že celou hostinu včetně svatebních koláčů chystala už dny napřed Jirsovka. Vzala si na pomoc obě ženské Buňatových, mladou Bočkovou, Barču Trtíkovou a ještě přijela švagrová z Píště. Ty už také každému předem rozhlásily, jaká že to bude náramná svatba.

Potíž nastala, když Jirsovi trvali na tom, že svatba na národním výboru nestačí a Slávka musí s Václavem v bílém do kostela. Látku na svatební šaty vybrala se Slávkou panímáma Jirsová v Ledči a hned ji nechaly u Vosmíkové, která platila za nejlepší švadlenu v okolí. Horším problémem bylo, že od zmizení Toufara byl čihošťský kostel zavřen a že bude nutné - co naplat - hnát koně až do Ledče. Tahle svatba nesmí zůstat bez Božího požehnání jen proto, že komuniste zakazali v Čihošti Boha.

Ačkoli od prvního jarního dne nebylo daleko, uhodily nové mrazy a svatebčané jeli v kožíšcích a beranicích ve dvou bryčkách. Druhý vůz s párem koní přistavil švagr Polda, se kterým Jirsovi nebyli po léta zadobře, protože mu nemohli zapomenout, že po Aniččině svatbě prohlásil, že těch dvacet tisícovek, co přinesla na Jirsův statek, je příliš mnoho, a že tak okradla rodný grunt Vojtěchovských. Na Václavovu svatbu však Jirsa švagra pozval, už kvůli lidem, a dokonce ho požádal, aby šel za svědka. A aby si pozvám odsloužil, ať s sebou vezme pár koní s bryčkou.

Ženicha a nevěstu vezl sám hospodář. Že nejela panímáma Jirsová, neměl nikdo za zlé. Někdo musil přece dohlédnout v kuchyni, na cizí není spolehnout. A nebýt kožíchu, který Slávce půjčila, snad by nevěsta cestou zmrzla.

Svatba proběhla v dobré vůli a každý, kdo přišel, dostal koláč a napít. Rozešli se skoro k ránu, když už Prchal neudržel v rukou harmoniku a přebral všechny písničky, co znal. A ten jich znal hodně.

Svatební gratulace přišly na tucty. I od přízně z Prahy a dokonce z Ameriky od schovanky Štěpánky, která u Vojtěchovských vyrostla. Pošťák chodil k Jirsovým skoro celý týden a mezi blahopřáními přinesl jednou i žlutou úřední obálku. Se strachem a pln zlých předtuch ji hospodář otevřel. Bylo to předvolání na národní výbor do Ledče.

Jestliže Čihošť alespoň na jediný den zapomněla svých všedních starostí a obav z toho, co přijde, neplatilo to pro Toufarovu neteř Mařenku, která žila sama na osířelé faře. Byla smutnější každým dnem, který přibližoval datum, udané v dopise krajské pobočky Úřadu pro věci církevní. Do určeného datumu musila opustit faru. Tento dopis jí současně vzal poslední naději, že se strýc vrátí.

Jednoho dne dospěl čas tak daleko, že bylo třeba se naposledy rozhlédnout a odejít. Ještě jednou pohladit dlaní stůl a urovnat ubrus na něm, přisunout židli a zastavit se na prahu. Chvilku, maličkou chvíli postát. A ještě jednou se přesvědčit, že okno je zavřené a zajištěné proti vichřici a že hlavní vypínač v předsíni je vypnut.

Aby vše zůstalo v pořádku a neutrpělo škody.

Pikalův Vojtěch už zatím naložil bryčku. Až sem je slyšet frkání koní a jejich neklidné podupávání. Ještě, že jí Pikal nabídl bryčku a

poslal Vojtěcha. Co by si s tolika věcmi počala. Sama toho nemá moc, ale napakovala kufří a krabice strýčkovými věcmi a pisemnostmi, aby nic nepohřešil, až se vrátí.

Vlastně chtěla nejprve říci Jirsovi Václavovi, aby ji odvezl k vlaku. Zmínila se o tom před Jirsovi panímámou. Ale litovala, že vůbec začala. Ne, nedá se říci, že by ji Jirsovka přímo odbyla, ale bylo na ní vidět, jak je nerada. Mařenka to neměla Jirsovům za zlé. Mohlo ji také dříve napadnout, že budou opatrní, když po nich teď bezpečnost jde. Hospodáře třikrát zavolali do Ledče a přijeli nějací lidé a prohlédali celý dům od sýpky po sklep. Všechny almary prý vysmejčili i periny v komoře prohlédali. Co hledali, nikdo neví. Všechno začalo tím, že vyšťárali, že Jirsa zabil na černo vopře. Někdo ho musil udat. Odsoudili Jirsu k pokutě. Mluvílo se o pěti tisících, někteří dokonce říkali, že musil zaplatit deset tisícovek. Jirsa sám neřekl. Asi mu zakázali mluvit. Neřekl, ani když se ho v hospodě ptali. Vyhnul se odpovědi a jen prohodil, že za ty peníze mohl mít dobrou krávu.

Ne, Mařenka neměla Jirsovům za zlé, že ji Václav nevezl. Vždyť je farářova neteř.

Po vsi se říkalo, že nový farář do Čihoště nepříjde. Proč tedy tak spěchají, aby vyklidila faru? Mohli počkat do jara, až bude tepleji. Mařenka se necítí dobře po přestálé nemoci. Když se rozkřiklo, že faráře přivezli do kostela, po dvakrát čekala dlouho do noci a nachladla se. Měla horečky a několik týdnů nemohla vstát z postele. Ještě, že jí mladá Buňatových nosila třikrát denně jídlo a trochu jí poklidila.

Napsala dopis do Ledče na okres. Odpověď nepřišla, ale jednou, jako náhodou, se zastavil strážmistr Goldbricht. Rozpovídal se, pokusil se Mařenku utěšit a dát jí naději, ale nic určitého jí nemohl říci ani on. Nebylo důvodu nevěřit mu, že neví. „Ti, kteří strýčka zatkli,“ řekl jí, „nebyli lidé od Vefejně bezpečnosti.“

Mařence bylo divně, že nikdo nepřišel prohlédávat dům, jak tomu bylo u Jirsů. Jako by se nic nestalo. Nikdo Mařenku nevyslychal, nikdo nepřišel. Jenom psaní, že musí opustit faru.

Jela se poradit k bratranci Bohuslavovi do Jíren u Prahy. Ten ještě zvýšil Mařenčin zmatek. Hovořil o pracovních táborech, kam režim posílá nepohodlné. A o soudních fraškách, které znal ze závodu, kde pracoval. Také tam mizeli náhle lidé. Na továrním dvoře zastavilo auto a po chvíli odváželo někoho rovnou z dílny nebo od pracovního stolu. Žádný z těch, které odvezli, se nikdy nevrátil. Řekl Mařence, aby se přestěhovala k nim do Jíren. Odtud má blíž do Prahy a může se pokusit zajít na úřady a přeptat se na strýce.

Mařenka přijala bratrancův návrh s ulehčením a vděčností. Bohuslav obýval se ženou rodinný domek, byl bezdětný a místa měl dost. Vyhradil Mařence místnost v horním poschodí. „Tady budeš svou paní,“ řekl.

Nastal tedy den, kdy odjížděla do nového domova. Houfec vesničanů se přišel rozloučit, když nasedala na kozlík vedle Pikalova Vojtěcha. Pro slyz ani nerozeznala, kdo všechno přišel.

Jirsa zahlédl Pikalovu bryčku z pole při ledečské silnici, kde priorával brambory. Stačilo zavolat a Vojtěch by jistě zastavil, aby se s farářovou neteří mohl rozloučit. Panímáma mu řekla, že Mařenka přišla kvůli odvozu. Zlobil se na ni, že Mařenku odbyla, rozkřikl se a chtěl se rozběhnout na faru, aby nikoho nesháněla, že jsou tu přece oni - Jirsovi - a že jí rádi z Čihoště doprovodí. Ale rozmyslel si to. Snad má Anička pravdu. Jistě ho sledují. Všechno mohou proti němu použít. Ještě by mohli říci, že byl s farářem ve spojení. Nezavolal ani teď, když Pikalova bryčka jela kolem. Byl vděčný Vojtěchovi, že práskl do koní, když zabočil na silnici. Teprve když povoz přešel, zvedl hlavu a podíval se za odjíždějícím spřežením. Zhlédl, jak se Mařenka na kozlíku otočila. Sklopil oči do černé vlhké brázdy.

Ale Mařenka se nedívala na hospodáře. Ještě naposledy pohlédla pohledem věž čihošťského kostelíka, která se ztrácela za kopcem, jak vůz ujížděl dolů po silnici. Ještě na okamžik bylo vidět kostelní baň, a pak už jen její špič. A i ta zmizela z dohledu.

V novém bydlíšti si Mařenka našla místo jako prodavačka. Psala dopisy na různé úřady, na které nedostávala odpověď. Pak ji někdo poradil, aby napsala prezidentu republiky. Skoro po roce, v červnu v jedenapadesátém, se konečně dočkala odpovědi, v níž stálo, že prezidentská kancelář postoupila její žádost ministerstvu spravedlnosti, které jí samo podá zprávu.

Čekala trpělivě a za měsíc se dočkala úřední obálky. Ministerstvo jí sdělilo, že případ spadá do kompetence generální prokuratury.

Nevzdávala se naděje, že se něco dozví o strýčkově osudu. Ale Bohuslav jí nakonec zakázal cokoli dále podnikat. „Nemá to cenu a jenom na nás upozorníš.“

Teprve v roce 1954, když se přece jen začalo trochu volněji dýchat a kdy lidé přestali mizet a nemluvílo se tolik o procesech, odhodlali se Mařenka a Bohuslav společně napsat dopis ministerstvu vnitra.

Namísto odpovědi zastavil se jednoho dne před domem automobil a dva muži zaklepali na dveře. Třetí zůstal ve voze, jehož motor stále běžel. Mařenka byla sama doma.

„Jste Marie Pospíšilová?“ zeptali se jí.

Přisvědčila ustrašeně. Připadala si jako u výslechu.

„Jaký je váš příbuzenský poměr k bývalému faráři v Čihošti Toufarovi?“

„Byla jste někdy odsouzena?“

„Jste ve spojení s někým v Čihošti?“

Odpovídala jim po pravdě a zdálo se, že ti dva se spokojili s tím, co jim řekla.

Pak jeden z mužů otevřel aktovku a podal Mařence černou peněženku a kapesní hodinky se zažloutlým staromódním ciferníkem s římskými číslicemi.

Poznala strýčkovu peněženku a hodinky.

Druhý muž jí předložil nějaký papír k podpisu. Podepsala, aniž věděla, co. Muž přeložil úřední papír a uložil ho do náprsní tašky.

„Co je se strýčkem?“ zeptala se bojácně ve zlé předtuše.

Muž pokrčil rameny. „Naším úkolem bylo předat vám ty věci.“

A odešli.

Před ní na stole ležely dva předměty, jež patřily člověku, který jí po řadu let stál nejbližší. Bála se jich dotknout. Dívala se na ně dlouho, jako by z nich chtěla vyčíst svědectví o osudu člověka. Hodinky stály. Ručičky se zastavily o půl druhé. V peněžence byly dvě přeložené, od měnové reformy neplatné desetikoruny a několik drobných mincí.

Oči se jí zalily slzami. Jak mohla teď dále věřit, že strýček ještě žije?

Ale nemohla se tak náhle vzdát poslední naděje. Chtěla mít jistotu. Ať je sebekrutější, chtěla vědět pravdu. Sedla a napsala další dopis.

Když ani po několika týdnech nepřišla odpověď, vzala si jednoho dne volno a rozjela se do Prahy. Vystoupila z tramvaje na kraji Letenské pláně před bílou kachlíkovou budovou.

Voják se samopalem v ruce ji nechtěl vpustit. Ale když mu ukázala hrst úředních papírů, zatelefonoval kamsi. A pak ještě jinam...

Potom řekl, aby počkala.

Čekala ještě s jinými lidmi v místnosti, stranou od hlavního vchodu. V její kabelce tikaly strýčkovy hodinky. Ostatní lidé odcházeli v doprovodu hlídek, ale ona pořád zůstávala.

Konečně přišel strážný. Vyzval ji, aby ho následovala. Přišli do kanceláře, kde dvě dívky seděly za psacími stoly a třetí psala na stroji. Řekly, aby se posadila. Voják odešel.

A opět se čas nekonečně vlekl. Snad si nechávají tak načas, že vyšetřují, co je se strýčkem, aby jí mohli dát odpověď. To dávalo Mařence novou naději. Kdyby byl strýček mrtev, zjistili by to jistě rychleji. Snad řeknou, ve které věznici je. Umínila si, že se přeptá, zda by ho mohla navštívit.

Jistě jí návštěvu povolí. Ještě nikdy za strýčkem nebyla. Možná, že už jeho trest končí a že ho pustí. Představovala si, že vstoupí do místnosti a že tam bude sedět strýček. Třeba pro něho poslalí, aby si ho rovnou mohla dovést domů. Naděje se v ní rozhořela novým plamenem. Byla si téměř jista, že strýce brzy uvidí.

Údery psacího stroje přerušil bzučivý tón. Dívka přestala psát a zvedla telefon. Položila sluchátko a řekla Mařence, aby šla s ní.

(Pokračování příště)

T. B. Hlubuček:

„Ta naše písnička česká“

Mnozí z našich čtenářů se jistě pamatují na tuto oblíbenou písničku, která byla zde rozšířena na gramofonových deskách. Stejná melodie zahajovala po plných dvacet let hudební program, který pod názvem „Czech Melody Hour“ byl vysílán každou neděli v pravé poledne z Columbie rozhlasové stanice WMT v Cedar Rapidsch, Iowa. Byl založen Sdružením českých spolků v letech třicátých a financován First Trust and Savings - českou bankou. Byl po celou dobu řízen T. B. Hlubučkem a v úvodu programu bylo vždy číslo dívčího kvarteta, složeného ze čtyř graduantek české školy, Helen Sýkorovou, Miladou Mahringovou, Helen Melšovou a Jindřiškou Kubíkovou. Dle došlých dopisů byl program poslouchán nejen po celé Iowě, ale v několika jiných státech, jako v Illinois, v Nebrasce a Missouri. Kromě zpěvních čísel rozhlas byl současně zpravodajem spolkového a kulturního života našich krajanů ve městě a v okolí. Také měl svůj podíl během druhé osvobozovací akce. - V této době jediný český rozhlas je vysílán druhou stanicí KCRG a je veden Davidem Franklínem, ve skutečnosti Davidem Králíkem a na rozdíl od Czech Melody Hour přináší směs lidové české i jiné hudby. Těší se i dnes značně oblíbě.

Rozhlas byl jedním z mnoha počínů Sdružení českých spolků a z finanční stránky byl soběstačným, takže nepůsobil žádného nákladu krajanům skupinám. Za zmínku stojí, že gramofonové desky byly objednány přímo z Prahy od Ultrafonových závodů. Posluchačům se zvláště líbilo, že v programech nebylo nikdy použito tzv. slágrů, protože byla k dispozici nevyčerpatelná studnice krásné lidové a klasické hudby.

HLEDÁ SEZNÁMENÍ

Čech rodem, srdcem, žaludkem i zálibami, doposud k světu a žádný starý brucoun, by si rád začal dopisovat s osamělou paní milé povahy do 65 let.

Ve svém raném dětství ztratil náhle maminku, dostal se do Brazílie, kde byl vychován a prožil mužný věk, ale nakonec zakotvil v krásné krajině státu Colorado v USA. - Píšte prosím jen anglicky, nebo portugalsky na značku: „Prosluněný životní podzim“ do admin. t.l. Na každý dopis odpovím.

Do New Yorku
a okolí

H & S PORK STORE

(předtím B. Hrdina)

PRVOTŘÍDNÍ párky, debrecínky, salámy, klobásy, domácí salámy, papriková slanina, tlačěnka a jiné masové výrobky. - Nezapomeňte ochutnat naše znamenité domácí uzené, jakož i vařené šunky. Chutné jaterničky a jelítka každý den čerstvé.

NAŠE SPECIALITA: moravské (cikánské) uzené, výsek čerstvého mladého vepřového, hovězího, telecího, jehněčího a veškeré druhy drůbeže.

MIRO HIC - majitel

35-10 DITMARS Blvd., ASTORIA, New York
(mezi 35. a 36. ulicí) ☎ AS 8-8468

PŘEDNÁŠKA BÁSNÍKA JAROSLAVA SEIFERTA, NOSITELE NOBELOVY CENY ZA LITERATURU 1984,

Pokračování ze str. 17

po moci nad přírodou i nad lidmi. Je to onen stav ducha, kdy se naše vůle chce zmocňovat, čeho se dá, obohacovat se a hromadit statky, místo abychom se z věci těšili bez toho, že bychom si je podržili. Toto příliš silné chtění může být vyvažováno a drženo na uzdě a vedeno k postojům jiným než výbojně kořistnickým právě lyrickým postojem nezainteresovanosti vůle. Neděje-li se tak, zvrhá se ve chtivost. Jak napsal E.F. Schumacher (v knize Small is beautiful, str. 27): „A man driven by greed or envy loses the power of seeing things as they really are, or seeing things in their roundness and wholeness, and his very successes become failures. If whole societies become infected by these vices, they may indeed achieve astonishing things but they become increasingly incapable of solving the most elementary problems of everyday existence.“

Není vedle nutnosti nové hodnotové orientace, jak o ní mluví různí autoři, i lyrický stav ducha, spočívající ve ztotožňování se s přírodou a se světem kolem nás vůbec, jedním z možných zdrojů vnitřní proměny člověka a tím i jednou z cest, jak jej vyvést z jeho neudržitelného postavení samozvaného pána, který se staví mimo přírodu, nad ni a proti ní? Není lyrický stav ducha jednou z možností jak překonat pojmání přírody jako věci dané člověku, jeho síle a dovednosti, aby se jí zmocňoval, nakládá s ní jako se svou kořistí a sytil svou nenasytitelnou chtivostí? A není konečně lyrický stav ducha také oním Heideggerem požadovaným obratem ve vztahu k jsoucnu? Obratem spočívajícím v tom, že necháváme jsoucno být tím, čím je, aby nás posléze samo oslovilo a ukázalo se nám ve své smysluplné podstatě tak, že se nám stane srozumitelné?

Je možno nevidět, že lyrismus ztělesňuje protipól kultu síly a moci a nabízí se zcela samozřejmě jako jeden z korektivů tendence řešit společenské otázky mocenskými prostředky a mocenskými boji, mocí technickou, mocí ekonomickou, mocí organizační, mocí politickou, mocí fyzickou, mocí, která je v každém případě vždycky jen produktem neúplného pochopení, „ein Produkt unvollständiger Einsicht?“ A právě tak je možno jej stavět proti modlářství práce a výkonu, proti posedlosti myšlenkou ovládnutí a využí-

vání přírody a lidí. Zvláště když moc často povyšuje výkonnost a zdokonalování svých mocenských systémů na nejpřednější zájem, i když jde o systémy, jež z vyššího hlediska vůbec nejsou funkční a konají své dílo za cenu ztrát na důstojnosti člověka, na hodnotách nejen hmotných, ale i mravních, za cenu ztráty harmonie v člověku i harmonických vztahů mezi lidmi.

Mnoho lidí je si dobře vědomo, že onen vystupňovaný stav chtění, dobývání, expanze a exploatace musí být spoután a držen na uzdě, nemají-li škody, které z něho vcházejí jako jeho jakýsi negativní sociální produkt, převážit užitek. Ale uvědomovat si tyto skutečnosti, pouze o nich vědět, je málo. Aby došlo k nějaké podstatné změně a k podstatnému odvratu od snahy stupňovat moc a rozvíjet ji do všech směrů a ke škodě člověka, je třeba změny stavu ducha, změny ve vědomí, anebo, jak to bylo kdysi krásně řečeno, „revoluce hlav a srdcí“.

Nechci se pokoušet činit z lyrismu nebo dokonce jen z lyriky politickou sílu nebo nástroj politiky a zbavovat poezii a vůbec umění jeho nejvladnějšího, specifického a ničím nezastupitelného poslání, ani podržovat toto jeho poslání zájmům jiným. Nicméně se domnívám a odvažuji se to říci, že lyrický stav ducha je něčím, co daleko přesahuje oblast lyriky i poezie a umění vůbec. Tam, kde by se výrazně projevoval, mohl by vtiskovat kultuře a vůbec všem institucím společnosti nové příznivé rysy. Napomáhal by nutně celkové změně vědomí, procesu, k němuž dnes už u mnoha lidí dochází, nejvíce u umělců, nejméně u těch, kdo se nechali vtáhnout do mocenské hry politiky. Plnil by svým způsobem podobnou úlohu jako mystická meditace - ostatně lyriky vždycky blízka, jenomže je oproti lyrice prostředkem nebo nástrojem příliš výlučným. Působil by k tomu, aby lidé získávali schopnost a ochotu „den Willen still werden zu lassen und das Licht zu sehen, das sich erst bei still gewordenem Willen zeigt“. Byl by jako mystická meditace „eine Schule Wahrnehmung, des Kommenlassens der Wirklichkeit“ (C.F. Weizsäcker).

Každá kultura toto poslání plnit nemůže. Skládat naději pouze v kulturu jako takovou, v kulturu ve smyslu pěstování a dalšího třibení toho, co jsme převzali z minula, vedlo by ke zklamání. Byla by to pořád ta tradiční kultura vůle a starého rozumu. I kdybychom

zapomněli, že naše kultura dokázala být nejen nesnášenlivá - (přestože panuje přesvědčení, že ke kultuře patří i tolerance, snášenlivost) - že dokázala být utlačivá, arogantní a mesianistická, být pro mnohé důležité hodnoty necitlivá, mnohým nerozumět a naopak vnučovat leccos, co hodnotou není, nemůžeme nevidět, že legitimita tradičních jejích hodnot je víc než otřesena.

Toto poslání může dnes plnit jen kultura vycházející z podstatně modifikovaného stavu vědomí, z jiného stavu ducha. A zde právě vidím velkou příležitost a velkou úlohu lyriky a lyriky, onoho stavu ducha, pro nějž je příznačné ztotožňování se se světem, vcit'ování, sympatie, soucítění a nezainteresování vůle. Její moudrost, přestože by v ní hrál základní úlohu tak neracionální element, jako je láska, nemusela by být o nic menší než moudrost kultury, s níž máme co činit dnes.

Chce se mi dokonce prohlásit, že teprve ona by byla onou št'astnou a vskutku blahodárnou kulturou, jakou by měla být.

A zde, když to říkám, vtírá se mi do mysli ještě jedna otázka, která se mi v této chvíli zdá skoro jen otázkou řečnickou: Není patos živem a hnán právě vizí tohoto št'astného a blahodárného porozumění věcem a jejich moudrého uspořádání na podkladě sympatie a soucítění? V duchu „lásky jako vidoucího postoje duše, rušícího boj o existenci,“ jak to formuloval C.F. Weizsäcker? Není patos pokusem o překročení vlastního stínu a pokusem o návrat do Arkadie, kde rozumné, spravedlivé a přirozené je totožné se skutečností? Není patos jen pokusem o návrat k idyle, to jest ke stavu, kdy nad sebou nepocit'ujeme žádnou cizí moc a mizí rozpor mezi tím, co je, a tím, co být má, ke stavu, kdy rozum a moc, mravnost a politika mohou spolu sedět u jednoho stolu? A není nakonec ztracený ráj, o němž patos usiluje, světem lyriky? Není právě poezie, lyrika, jedním z hlavních strůjců a tlumočnicků víze tohoto ráje?

Při těchto větech jsem v pokušení stát se z lyrika rodem - lyrikem z přesvědčení, lyrikem volbou.

Jaroslav Seifert

/Otištěno s povolením presidenta Nobelovy nadace Stig Ramela./

© The Nobel Foundation

Modlitbou a pokáním roste ve stínu smrti ...

Mladý farář v Katovicích Josef Jílek (*19.10.1908 †20.4.1945), jehož krycí jméno bylo „Jouzíněk“, pracoval jako člen strakonické skupiny „Úvod“, vystavoval křestní listy parašutistům a neárijcům, ukrýval na faře posly a spojky. V červenci dostal děkanství v Češticích a už v srpnu téhož roku byl gestapem zatčen a s ním řada přátel a uvězněni v Plzni. V únoru 1943 byl pak odvezen k soudu do Drážďan.

Za rok nato, 7.2.1944 u soudu pronesl farář Jílek skvělou obhajobu: „Ano, poskytoval jsem pomoc lidem pronásledovaným gestapem, vystavil jsem asi 21 křestních listů na nepravá jména z pouhé křesťanské lásky k bližnímu, jednak jako kněz, jednak jako Čech Čechu. Mám-li být věrným knězem Kristovým, musím jednat v jeho duchu a přinášet pomoc tomu, kdo ji potřebuje a o ni prosí. Že jsem se smiloval a

pomáhal, konal jsem jen svou kněžskou povinnost. A jako je u německého národa vysoce ceněna věrnost a láska k soukmenovcům, dle stejné zásady jednal jsem i já, když jsem se jako Čech smiloval nad svými soukmenovci. Jednal jsem tedy jako kněz i jako Čech správně, jak by jednal každý poctivý Němec zase ve svém případě.“

Farář Jílek byl odsouzen na tři roky káznice; byl velmi št'asten. Po 3 měsících však byl se dvěma svými přáteli převezen do Berlína. Pro politické delikty byl totiž příslušný jedině lidový soud v Berlíně. Když se rozsudek nižšího soudu zdál neúměrně nízký, byl zrušen a předán do Berlína k novému projednání. Tam 1.6.1944 před zvláštním senátem lidového soudu byli farář Jílek a jeden jeho přítel odsouzeni k smrti. Oběma odsouzeným byly ihned spoutány ruce. V cele již čekalo několik stejně postižených; všem dal Jílek rozhrěšení a zehnal jim spoutanýma rukama. Den nato byli odvezeni do věz-

nice v Brandenburku. Ihned píše domů: „...Co nyní dělám? Nyní nedělám nic, jsem stále sám, modlím se, rozjímám a připravuji se na konec života. Jsem v Bohu klidný a vyrovnaný. Jen prosím Vás všechny za odpuštění...“ Později dostal do cely spoluvězně - pro všechny to byla příprava na zbožnou smrt. Vězeňský kněz ho dokonce volával, aby zpovídal vězně české nebo slovenské národnosti. Do církve přijímal farář Jílek české vlastence, kteří byli bez vyznání nebo jiného vyznání. Ve svém čekání na smrt viděl velikou milost Boží, kterou jeho duše dorůstala do svatosti apoštolských mučedníků.

V Brandenburku se popravovalo každé pondělí od 11 do 17 hodin, vždy 30 až 100 vězňů. Nikdo nevěděl, kdy na něho přijde řada. V den poprav farář Jílek klečel v cele a vyprošoval popraveným klid, sílu, odevzdanost do milosrdenství Božího. A odsouzenec neplakal, byli si vědomi, že umírají -

smíření s Bohem - za svobodu svého národa a vlasti.

Fronta se blížila z obou stran a zdálo se, že v káznici jsou již připraveni na předávání. Pojednou se vše změnilo. 20. dubna, kdy bylo slyšet střelbu z fronty, přijeli z Berlína od volksgerichtu i s katem a chtěli popraviti všechny vězně. „V pátek 20.4. zavolali faráře Jílka. Vzal si své „Zivilsachen“, tj. pár dopisů a modlitební knížku „K Bohu“ a šel. Ve dveřích se ještě otočil, požehnal nás naposledy křížkem a zaklapnutí dveří nás pro tento život navždy rozdělilo,“ píše jeden spoluvězeň. Jiný svědčí: „Tento vzácný muž měl velkou víru v Boha - a ta ho neopustila, ani když kráčel 20.4. na své poslední cestě k popravě; velká víra v Boha zářila z jeho vznešeného, jakoby svatého pohledu... Nakonec zehnal nejen mně, ale všem a i svým katanům odpustil a vyrovnan se

svým údělem odešel klidně do rukou Božích.“ Podle zpráv vězeňského faráře šel farář Jílek na smrt hrdě a pokorně, vnitřně vyrovnan, bez nenávisti v srdci, tak jako umírají mučedníci. Byl pátek; po třetí hodině odpoledne. 27.4. bylo vězení osvobozeno a sovětské vojáky pohřbili těla popravených do společného hrobu; hlavy nalezeny nebyly.

Podle knihy V. Chalupského: Cesta českého kněze pod sekeru

DOPORUČTE Hlas národa**SVÝM PŘÁTELŮM A ZNÁMÝM****Pomozte nám rozšířit****Klub jeho čtenářů!****OZNAMTE NÁM VČAS ZMĚNU SVÉ ADRESY**

Kresba Adolfa Liebschera, jediný „obrázkový dokument“ I. sokolského sletu v Praze 16. června r. 1882.

Nástup sokolek na letošním XVI. sletu AOS v Berwynu.

Nástup amerických sokolů při 7. sokolském sletu AOS r. 1947 na „Vojínově poli“ v Chicagu.

Pavel Lát ze Sokola St. Louis, MO. (syn našeho známého Emma nucla Láta) - zvítězil na letošním XVI. sletu AOS v Berwynu při sletových gymnastických závodech stejně jako ve Vídni na V. jubilej. sletu Čs. sokol. v zahraničí r. 1982.

Velký úspěch XVI. Sletu Amerického sokolstva

Pěkné nedělní odpoledne, plné slunce a příjemné pohody bylo opravdu jedinečným rámcem XVI. Sletu Amerického sokolstva. Byl to skutečně radostný den pro tisíce cvičících i návštěvníků. Slet se vydařil velmi skvěle. Přes 5 tisíc návštěvníků přišlo shlédnout sletový program, který předvedlo na 2.000 cvičících různých kategorií. Všichni byli nadmíru spokojeni a odcházeli plni nadšení pro další sokolskou a národní krajanskou práci.

Krásné cvičební výkony a úchvatné provedení prostných dorostu a zejména mužů a žen vyvolaly u všech návštěvníků obrovské nadšení a uspokojení. Jednotlivá čísla programu byla odměňována nadšeným potleskem. Všichni měli radostný pocit, že je nás zde ještě hodně, a že Americké sokolstvo nás tak výrazně a účinně reprezentuje.

Americké sokolské hnutí, které tímto sletem důstojně oslavilo 120. let trvání své činnosti a působnosti na Americkém kontinentě opět prokázalo, že je mohutnou a silnou organizací, stále živou, která neodumírá, která stále roste a má své následovníky v mládeži nastupující na místa těch, kteří v sokolské práci zestárlí a odcházejí na odpočinek. Všichni můžeme být hrdi na naše sokolstvo a jeho mládež, v níž má Sokol zajištěnou budoucnost.

Již po jedné hodině začal se řadit průvod na Home Ave. mezi Cermak Rd. a Riverside drive. Před druhou hodinou vyšel tento malebný průvod všech sokolských jednot a krojovaných skupin, aby pochodem před hlavní tribunu provedl nástup na cvičiště. Mimo jednot a žup Americké obce sokolské viděli jsme v průvodu početné delegace Slovenského Sokola v USA, Dělnického Sokola v USA, Sokola v zahraničí v čele se starostou br. Waldaufem, delegace Jugoslávského Sokola a dále delegace ČSA, Národopisného kroužku Ustředny Mor. spolků, Klubu Beseda-Domov, Moravské kulturní společnosti a řady dalších. Byl to opravdu nádherný pohled, když všichni nastoupili s mořem vlajek a praporů a vytvořili pestrý obraz barev na zeleném trávníku sletišťe.

Sestra Blanche Chorvátová zapívala pak národní hymny - americkou, československou a kanadskou. Po slibu vlajce se slova ujal náčelník AOS br. Lebloch a představil starostu AOS br. Roy Žitného. Ten pozdravil a uvítal všechny přítomné účastníky sletu a zhodnotil práci Amerického sokolstva v uplynulých letech. Rovněž br. Stan Barcal spolupředseda sletového výboru pozdravil cvičící i návštěvníky sletu. Br. J. Rabas pak v českém proslovu vzpomněl zakladatelů i budovatelů Amerického sokolského hnutí, a vzdal čest

*Hoj vzhůru, pestrý Sokole,
hoj vzhůru na svou stráž,
nad nejvyšší hor vrchole,
ó leť, co síly máš!
Jen dál, jen dál, jen výš a výš,
až nad oblaků lem,
až od hor k horám uvidíš
tu celou českou zem!*

*Máš ocelové perutě
a ocelový spár,
a v dol jak hledíš napnuté,
máš v oku blesku žár.
Jen dál, jen dál, jen výš a výš,
hle lovcé! — chraň se, chraň!
Čím v letu výš, tím bude spíš
ti k smíchu jeho zbraň...*

JOS. V. SLÁDEK

jejich památce. Br. Lebloch představil br. Jim Hartunga, člena vítězného družstva v tělocviku na loňské Olympiádě v Los Angeles a odevzdal mu plaketu uznání za jeho zásluhy o sokolské hnutí. Br. Hartung poděkoval a řekl, že cesta k metám nejvyšším byla mu umožněna sokolskou výchovou. Byl pozdraven nadšeným a dlouhotrvajícím potleskem.

První nastoupili k cvičení kánata - děti do 6 let k společnému cvičení s maminkami, které bylo velmi pěkné a roztomilé. Druhým číslem byla prostná cvičení žáků a žákyň, kteří byli většinou ze Župy střední a předvedli pěkné a vyrované cvičení. Za veselého jásotu nastoupilo na cvičiště na 150 tanečniců v národních

krojích, aby předvedli národní tanec „Moravský verbuňk“. Pestrá směs barev národních krojů na trávníkové zeleni stadionu poskytla návštěvníkům úchvatný pohled. Závěrem tohoto vystoupení byla vzdána pocta naší americké svobodě živým alegorickým obrazem sochy svobody.

Župa severovýchodní předvedla zvláštní tělocvičné číslo s praporky, velmi přesně provedené, které bylo k poctě zesulé sestry Mildred Prchalové, bývalé náčelnice AOS. A již za zvuků řízného sokolského pochodu plní se cvičební prostor vyrovanými řadami dorostenek a dorostenců, nastupujících k společným prostným. Na 800 mladých lidí zaplnilo sletišťe. Jejich prostná byla něčím novým a opravdu diváky okouzila. Byla to krásná podívaná na mísící se barvy opálených paží s modří cvičebních úborů dorostenek s bílou barvou úborů dorostenců, na zelené základně cvičiště. Byl to skutečný hold mládí sokolského hnutí a Tyršově soustavě tělesné výchovy. Vystoupení dorostu vyvolalo obrovské nadšení, které bylo také projevem radosti z naší sokolské mládeže, která v dnešní rozhárané době zůstává vzorem zdraví, svobodně přijaté kázně i obětavosti a zasluhuje proto nejvyšší uznání.

Cvičení na náradí mělo vysokou profesionální úroveň. Podíleli se na něm většinou přeborníci ze sokolských závodů.

Bylo zvlášť obohaceno vystoupením na hrazdě a na koni našeho olympionika br. Hartunga z Omahy, který byl opět nadšeně zdravěn. Po předvedení dvou zvláštních čísel cvičenci Župy střední - muži a ženy - nastoupili k společným prostným. Bylo jich také na 800 a při cvičebním rozestupu zaplnili sletišťe. Byla radost pohledět na ty vyrované řady, na tu vážnost, s níž si všichni počínali, aby předvedli vrcholný tělocvičný výkon, vhodný pro tak radostný a významný okamžik, jakým je sokolský slet a oslava 120. let trvání Amerického sokolského hnutí.

Byla to krásná prostná vzorně provedená. Opět ty lahodné pohyby opálených paží s výrazem síly a ušlechtilosti upoutaly všechny účastníky. Ve všech vzbudily obrovské nadšení pro sokolské hnutí a jeho výchovnou práci. Dlouhotrvající potlesk byl jasným potvrzením této skutečnosti. Toto významné odpoledne bylo zakončeno písní „God Bless America“ - Bože, opravdu zehnej Americe za její svobodu!

Ještě dlouho se budou ozývat v našich duších i srdcích akordy a vzpomínky na ten úchvatný XVI. sokolský slet, který dnes již patří sokolské historii v USA, v níž se bude jistě řadit mezi nejlepší. Dobré dílo se podařilo a určitě přispěje k dalšímu rozmachu Amerického sokolstva.

J. Rabas

Swims from Bulgaria to Turkey

Czechoslovakian man flees from Communism

By Vicki Calbreath

The man was in trouble. He had been swimming over twelve hours. Twelve long hours trying to keep going, to keep his breathing regular, to keep his mind on that one purpose only... to be FREE.

For ten years the man had dreamed of freedom. Oh, so many dreams... and plans... and hopes. Now he was just yards away from that freedom... yards away from a new life.

After swimming over ten miles... ten short miles of the Black Sea from Bulgaria to Turkey... ten long miles that separated Communism from freedom... he was not going to make the last few yards.

The man's lungs screamed for air, his mouth hungered for a drink of clear water, and his body pleaded for respite from the pounding waves.

Those pounding waves that were continually flipping him into shore only to drag him back

out to sea with a fierce vengeance.

"I can't go on," cried the man. "I can't last another half hour. God help me, I'm so tired... so close... so tired."

The man's name is Vaclav Grubl, and he did finally make it to shore, using the help of God and that fierce determination that the oppressed can understand.

From Czechoslovakia to Bulgaria to Turkey to Italy to the United States to Spillville, Iowa, this is Vaclav's story.

The Dream

Born in Blana, Czechoslovakia, later moving to Prague, Vaclav was just a young boy when the Russians occupied Czechoslovakia in the late 50's. But he was aware of Communism. It was always there, hanging over the lives of his family and friends.

Raised in a family that included his doctor father, his mother, and a brother and sister. Vaclav grew up watching more and more people joining the Communist Party.

Party membership started slowly in Czechoslovakia. At first only about two percent of

the Czech population belonged then 20 percent... to almost a 70 percent membership by the 1980's.

Life in Czechoslovakia was not too bad, though, while Vaclav was growing up. His family was close and loving, and they did not want for much. Vaclav spent nine years attending school, and then studied for three years at a trade school learning to become an auto mechanic.

He married, had a son and named him Vaclav, and later was divorced. But for the most part, Vaclav's life was good.

During the day Vaclav worked as a mechanic. At night he worked as a disc jockey at a nightclub, playing rock music. He had a nice apartment, two cars and many friends. But he was not really happy.

More and more the Communists were putting pressure on the Czechoslovakian citizens to join their party. Whether out of fear, a lack of hope, or wanting to maintain a good lifestyle, the Czechs starting joining.

Under Communistic rule those who were not members of the Party could not own much of anything, including their own businesses. They were all owned and run by the Communists, with the money generated going into the Communists coffers.

If a Czech wanted to keep his business, or get ahead, he would have to join the Party. He had to have that little red card that said he was a Communist... that little red card that was supposed to give security, freedom from fear, and peace of mind.

But for Vaclav, who desperately wanted to own his own mechanic shop, he could not reconcile his heart with his mind. He could not call snow red because that's what the Communists told him to say. He could not keep his mouth shut, and his mind closed to what was going on around him. Nor could he keep his heart from pounding with fear and hope everytime he thought about escape.

The Escape

For ten years Vaclav thought of escape. Always in the back of his mind, along with numerous plans, was the hope that one day he would be free.

Vaclav tried many times in the course of the ten years to obtain a visa for a vacation. But always he requested a visa for a free country... and always he was turned down.

But the desire for freedom grew, along with the hatred of Communism. So he made a commitment to himself, and started developing the plans

that would eventually put him in the waters of the Black Sea.

Vaclav knew a friend, who was with the Navy, and could give him the directions needed to undertake his escape. All he needed was to get out of Czechoslovakia and into Bulgaria. Although Bulgaria is Communistic. Vaclav knew he could escape from there. All he needed was a visa.

Whether because Bulgaria is Communistic, and the borders are extensively patrolled, or the Communists thought it was safe to grant the visa to Vaclav, he doesn't know. But he did receive a visa for a 21 day vacation. And that was all he needed to put his plans into action.

Because of some heat the Communists were putting on the people in his neighborhood. Vaclav left soon after obtaining the visa. Without telling friends of family of his plans he crossed the border from Czechoslovakia into Bulgaria, planning to escape to freedom or die trying, but never to return to a Czechoslovakia ruled by Communists.

For the 21 days of his vacation. Vaclav swam in the Black Sea... day by day, hour by hour. Always he would swim a little further each day, as a means of strengthening his body. It was also a way for people to get used to seeing him in the water, swimming so far out.

Each night Vaclav would fall into bed some nights sleeping from exhaustion and some nights wide awake with doubts if he could succeed. But always he kept trying.

Finally, on August 16, 1983, the last day of his vacation, Vaclav arose, got dressed in a dark blue shirt and pants, put his passport and driver's license in a plastic bag, and left his room.

Equipped with only a snorkel, goggles and swim fins. Vaclav entered the Black Sea the same as he had done for twenty days previously, swimming further and further out. But this day was different. This day Vaclav kept going.

Vaclav's friend had told him to keep the shore to his right always. But he had to stay far enough away not to be sighted. For the most part he swam under the surface of the water until it grew dark, always watching out for the border patrols.

At night he had many close calls with the beacons on shore searching for escapees. There were the border patrols that searched in their boats, scanning their big lights over the sea, always looking... looking... looking. Many times Vaclav had to dive deeper and hold his

breath until the lights passed.

Vaclav had no food or water with him. It would have been too much to carry. But by the time he was about half way, he was sure he could not go on. It was just too much. His muscles ached and he was so thirsty. But logic took over. He told himself it was just as far to go back as to go no. He would continue.

After about 12 hours in the water, early the morning of August 17. Vaclav sighted what he thought was the shore of Turkey. He recalled the land directions his friend had given him. "You must swim all the time by land. You will see the first village at night. The second village will have a big river joining the sea. That is the border of Turkey."

This is Turkey. He had made it. He was free.

Vaclav swam towards shore, listening for any sounds around him, straining to see if trouble awaited him on the bank. Nothing, just the dark... the silence... and the constant pounding of the waves.

These same waves that flipped into shore and then tossed him back out to sea. Over and over again, he was thrown back. He could not make it. He could not go the last few yards to his freedom.

"A half hour more and I would have gone down," said Vaclav. "I was tired and thirsty... in lots of water but impossible to drink because of the salt. I didn't know what to do, how I could go on much longer."

Vaclav did find a way. He paused, took a deep breath, and when the next wave drove him into shore he slammed his snorkel into the beach and held on. The waves went out without him. He had made it. He was on Turkey soil, and for the first time in almost his entire life, he was free from Communism.

Part two of Vaclav's story will tell of the numerous interrogations and long waits he was subjected to before beginning his new life in Spillville, Iowa.

/Decorah (Iowa) Journal/

US SENATOR PAUL SIMON paves way for August events in Chicago

SIMON BILL HONORS POLISH-AMERICAN HERITAGE

WASHINGTON - Sen. Paul Simon, D-Ill., has asked Congress to designate August as Polish American Heritage Month to honor the important role Poles and Polish-Americans have played in U.S. culture and history.

He said his bill also serves to renew U.S. solidarity with Poland's underground trade union movement.

Simon said Poles and Polish Americans have helped shape America's political and military history. He cited heroes from the Revolutionary Army like Kazimierz Pulaski and Tadeusz Kosciuszko and current political figures like Edmund Muskie and Zbigniew Brzezinski.

"Equally important, Polish Americans have been in the forefront of our cultural, educational, scientific, athletic and entertainment worlds," Simon said.

"In short, they have greatly enriched the American experience."

In a letter, Simon asked his colleagues to support his resolution introduced June 17.

Designating August 1985 as a

month to honor Polish-American heritage also would send a message to Poles struggling for freedom in their country, said Simon.

"We inform those struggling for freedom and democracy in Poland, from Lech Walesa to the three co-defendants in the recent anti-Solidarity trial, that the United States stands with them in their historic confrontation with those seeking to stem the tide of social justice," he wrote.

Americans can send that message, he said, by honoring Poland's native sons and daughters who have brought with them ideas and talents nurtured over centuries by Polish history.

The Simon resolution asks President Reagan to issue a proclamation calling on U.S. citizens to honor Polish-Americans with appropriate ceremonies and activities during August.

Simon said the August observance will focus particular attention on the City of Chicago, which boasts more residents of Polish heritage than any other U.S. city.

The Illinois lawmaker is a member of the Senate committee with jurisdiction over the bill and said he expects prompt approval of the measure by the panel. The resolution has already cleared the U.S. House of Representatives.

PRÁZDNINY PRO DĚTI V UNION PIER

Chcete dopřát dětem hezké prázdniny v rodinném prostředí v Union Pier - Michigan?

Od 1. července do konce srpna. Ubytování, jídlo, stálý dohled \$70.00 týdně

Volejte ráno do 10 hodin: ☎ /616/ 469-5427

**PUBLIC INFORMATION FROM
NEIL F. HARTIGAN
ATTORNEY GENERAL
STATE OF ILLINOIS**

CHICAGO, IL — June 26, 1985 — Illinois Attorney General Neil F. Hartigan announced today that disabled persons may apply for a single Disabled Persons ID card, under a new law that takes effect July 1. The new ID card will reduce the red tape previously involved to qualify for disability benefits.

Attorney General Hartigan proposed legislation providing for the single card upon the recommendation of an advisory council that specializes in disability law.

"Having such an ID card will benefit a great many people," Hartigan said. "One physically disabled person who tried to establish his eligibility had to verify his disability by submitting a physician's statement 27 times.

"The new card can be used to establish a disability for purposes of voting assistance and absentee voting. Businesses also will be encouraged to accept the card for special services such as reduced rates for prescription

drugs. By listing the specific disability, the card also will facilitate appropriate care in case of accident or illness, and will alert law enforcement officials in cases such as cerebral palsy, multiple sclerosis, or deafness, where disabilities may not be overtly visible.

In all, 12 Illinois statutes — covering areas ranging from property tax relief to special handicapped parking decals — were amended to permit use of the new card in lieu of a physician's statement or other proof of disability. The card does not automatically qualify a disabled person for any program or benefit which is not available to all persons with the same disability. It does, however, eliminate procedures which are costly and time consuming to disabled persons and which unnecessarily delay their access to services or privileges.

Hartigan stressed that the card, which will be issued by the Secretary of State, is strictly voluntary and is available, at no cost, to the disabled person.

★★★

CHICAGO, IL — June 27, 1985 — Illinois Attorney General Neil F. Hartigan announced that a statewide series of public hearings begin July 1 in Danville on the proposed amendments to the Buyers Club Rule.

The public hearings, which will be held in five cities across Illinois, will benefit both consumers and buyers clubs. Consumers will have the opportunity to detail their experiences with buyers clubs. Operators from the buyers clubs will also be on hand to explain their needs and how they will be af-

ected by the proposed amendments.

Buyers clubs are companies that offer reduced prices on merchandise to individuals who pay a membership fee, and, in some cases, an annual fee.

"These amendments, which call for simplification of the original rules established in 1980, will provide increased protection to members, while eliminating burdensome rules to buyers clubs," Attorney General Hartigan said.

In the past, some buyers clubs used misleading and unfair sales tactics in enrolling consumers as members of their organizations. Further, these operations displayed serious misrepresentations and fraudulent acts in the treatment of consumer monies deposited for merchandise purchase, Hartigan said.

The public hearing on the proposed amendments is in Chicago:

JULY 12, 1985, 9:00 A.M. — 4:00 P.M.

9TH FLOOR CONFERENCE ROOM 031

STATE OF ILLINOIS CENTER AT CHICAGO

100 WEST RANDOLPH STREET

CHICAGO, ILLINOIS 60601

★★★

SPRINGFIELD, IL — June 26, 1985 — Legislation protecting most residents of nursing homes against discrimination because of their Medicaid status has been approved by the Senate and is on its way to the Governor.

House Bill 1410, drafted by Attorney General Neil F. Hartigan's Office, prohibits Illinois nursing homes from discriminating against Medicaid recipients or applicants for Medicaid. Hartigan pointed out that all but the wealthy who live in nursing homes are — or will be — recipients of Medicaid during their nursing home tenure.

Sponsored by Rep. Tom Homer in the House and Senator William Marovitz in the Senate, the measure was approved Tuesday on a 34-22 vote. It was not amended in the Senate and thus is headed for the Governor's desk.

House Bill 1410 prohibits the following types of Medicaid discrimination by nursing homes:

1. The discharge of a resident when the resident exhausts his or her financial assets and must apply for Medicaid;

2. The solicitation of mandatory contributions from a Medicaid applicant or resident, or his or her family members, as a precondition to admission or continued residence in a nursing home;

3. The requirement that prospective residents and/or their families sign a contract agreeing to remain as private-pay patients for a specified period of time before seeking Medicaid eligibility.

At a statewide Senior citizen Advocacy Conference in the summer of 1984, a resolution was adopted by delegates from across Illinois calling for passage of such legislation.

"Many nursing homes feel they are not adequately reimbursed by the state for Medicaid residents," Hartigan explained. "Consequently, it is difficult for persons who must rely on Medicaid to find quality nursing home care. This bill ensures that Medicaid residents will not be discriminated against by nursing homes on the basis of ability to pay."

★★★

SPRINGFIELD, ILL., July 3, 1985 — Illinois Attorney General Neil F. Hartigan said his office has been inundated recently with complaints from Downstate residents concerning notices of outstanding parking tickets received from the City of Chicago, though most complainants maintain they were not even in the city on the dates the tickets were issued.

Hartigan said his Springfield and regional offices have received scores of calls and letters from frustrated citizens living in communities as far apart as Rock Island, Belleville and Carbondale. A number of the persons who received tickets claim they have never been to Chicago in their lives.

Chicago authorities have estimated that approximately 9.5 million delinquent parking tickets are outstanding, and that the margin of error in processing those tickets may total 1%. If these estimates are correct, as many as 95,000 inaccurate notices may have been sent statewide. With most notices demanding a \$23 payment, the value of inaccurate demands may total well in excess of \$2 million.

Hartigan said his staff has developed a way to help citizens correct the apparent mistake by the City of Chicago. He urged citizens to take the following steps.

1. Write a letter to the Attorney General's Office stating that your vehicle was not in the City of Chicago on the date the ticket was issued, if this is in fact true.

2. Include a copy of the notice with your letter.

3. Make a copy of the letter and keep the original notice for your personal file.

4. Your letter should state the make, model, color, year and license plate number of the vehicle.

5. Send the letter and a copy of the notice to the nearest Attorney General's Regional Office, or the Springfield office.

6. The Attorney General's Office will contact the appropriate authorities on behalf of citizens and will keep track of resulting action by the City of Chicago.

7. In the event you receive a subsequent notice, this should also be copied and sent to the Attorney General's Office.

**THE ILLINOIS SAFETY SEAT
BELT LAW IS NOW IN EFFECT!**

Seat belts should be worn not only because it's the law, but because they are the most effective means we have today of reducing deaths and injuries in traffic accidents.

Illinois, in addition to its Child Passenger Protection Act passed last year, now requires all drivers and front seat passengers to wear seat belts.

Motorists are reminded that Chicago Police have started enforcing the new state law which requires the driver and front seat passengers to wear properly adjusted and fastened seat safety belts.

All children riding in the front seats must also be protected with safety seats if they are between the ages of birth and three years. Four and five-year-olds may use safety seats or the standard safety belt system.

Chicago Police will not stop motorists to check them, however, if a vehicle is stopped for another violation, a second ticket will be issued for the safety belts if they are not being used by its front-seat occupants.

The penalty for non-compliance is a \$25.00 fine.

**Youth riots
in Latvia**

Over 300 Latvians high school students in Soviet-occupied Latvia were arrested recently in riots, resulting from the Soviet celebration of the 40th anniversary of the end of World War II. Students in schools throughout the country reportedly handed out leaflets protesting the Soviet occupation of Latvia. In some cases, Latvian youths attacked Russian youths who objected to the Latvian protest. Rumors have also begun spreading in occupied Latvia claiming that several Russian soldiers have been found "executed" by young Baltic activists. The Balts supposedly vowed to kill one Russian soldier for each year since the end of the war. Whether true or not, Western observers believe these reports indicate stepped-up anti-Soviet sentiment and activity in Latvia.

Our 100th Year

**SECOND
FEDERAL
SAVINGS**

Member of
Federal Home Loan Bank System

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

INSURED SAVINGS
—up to \$100,000.00—
by Federal Savings and
Loan Insurance Corp.

**A FRIENDLY
SAVINGS
INSTITUTION
SERVING A GREAT
COMMUNITY**

**SAVING IS
CONVENIENT
HERE!**

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you office facilities,
— fast service,
— free parking.

Come in.

Satisfying friendly service

**CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500**

**7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546,
PHONE: 442-5700**

VOICE OF THE NATION

BE THERE!
CAPTIVE NATIONS RALLY
 Sunday, July 21, 1985
 12 Noon
 St. Hyacinth Church
 3636 W. Wolfram
 Chicago, Illinois

Let your voice be heard! Join Chicagoans of all ethnic backgrounds in calling attention to the plight of the world's captive nations. Whether you live in Illinois, Indiana or Wisconsin, the Captive Nations Committee of Illinois invites you to take a few hours from your day, Sunday, July 21st, to express your solidarity with the enslaved people behind the Iron, Bamboo and Sugar Cane Curtains.

This year's keynote speaker will be Wycliffe Diego, political coordinator for „Misura”, an organization comprising the Misquito, Sumo and Rama Indians fighting for survival against the Marxist-Leninist Sandinista regime in Nicaragua. Mr. Diego will be accompanied by Steadman Fagoth, commander of the F.O.N. Nicaragua Democratic Force.

Numerous state and federal lawmakers are expected to attend, including Chicago Alderman and Democratic Committeeman Roman Pucinski. As we go to press, there are also reports from Washington DC that President Ronald Reagan is considering attending the Chicago rally in order to make his annual Captive Nations Week address.

As part of the Captive Nations Day activities, a short program marking the 45th anniversary of the Soviet occupation of Estonia, Latvia & Lithuania is also planned. Please mark your calendars for this important event...the campaign to keep the Captive Nations cause alive depends on YOU!!!

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
 President

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
 Oklahoma City, Oklahoma

THE FRUIT IS IN THE SEED

After a long and costly war, Americans back in 1945 were anxious for a lasting peace and were therefore vulnerable to the propaganda which induced them to participate in the organization of the United Nations.

The perception of most people was that the UN was to be an instrument of peace. As is most often the case, the perception did not square with reality.

In the first place, it was foolhardy for the United States to join in anything with the Soviet Union. Communists are not like ordinary people. They are dedicated to a philosophy which is out to control the world — and they know no other morality except that which promotes that ultimate objective.

In the second place, as Dr. V. Orval Watts pointed out, . . . the American architects of the new Organization were the same officials who had been writing the programs of the Socialist and Communist parties into law in this country.

“An organization of socialist governments, formed by socialistic officials, . . . can hardly promote anything but socialism . . .”

Dr. Watts said that in a pamphlet in 1961. Six years earlier in his book, *The United Nations*, Watts warned “that the chief work of the UN consists in promoting the socialist ideas and policies of Karl Marx . . . the UN has a growing bureaucracy organized and staffed for this purpose.”

It will be recalled that the

major objections of U.S. leaders, which precipitated our pulling out of UNESCO, were the aggressive moves of UNESCO to promote socialistic economic policies and undemocratic political policies throughout the world.

Why should we be surprised when a socialistic organization, designed and staffed by socialists and communists, produces socialistic and communistic results?

Let's face it! The American people have been duped, not just once or twice, but many times, over and over, in their perception of the United Nations.

In the beginning, while the American people perceived the UN to be an agency for world peace, its real purpose even then was to promote a one-world, socialist government. These allegations were made by some when the organization was founded; they had been made over and over again throughout its history; and their truth has been proved by the consequences of its actions none need longer doubt.

From the very beginning the UN was stacked against the United States. At the Yalta conference, Stalin was demanding sixteen votes in the United Nations, one for each of the Soviet Union's so-called “Socialist Republics.” Stalin, Roosevelt, Alger Hiss and an interpreter, Charles Bohlen, were closeted in a conference room. Everyone else was outside.

Listen to what Dan Smoot wrote about this thirty years ago: “When Roosevelt, a dying man, came out of the room with Alger Hiss, he announced to his advisers that an ‘agreement’ had been reached which would give Russia three votes against America's one in the General Assembly of the UN. To the protests of the American delegation, Roosevelt wearily announced: ‘I know I shouldn't have done it. But I was so tired when they got hold of me.’”

That same Alger Hiss organized the American delegation to the conference in San Francisco which set up the

UN. He was the general secretary of the meeting where the UN Charter was adopted.

ENSLAVED NATIONS

For many years now, Captive Nations Week has been proclaimed each year by the President to focus attention on the nations of the world which have been imprisoned by the International Communist scourge.

This proclamation is issued in compliance with a law passed by Congress and signed by President Eisenhower in early 1959.

A Captive Nations Committee operates out of New York City and seeks to remind our people of those now enslaved and of the 140 million people who have been slaughtered by this monstrous tyranny, Communism.

The research department of The National Education Program compiles its own records of these “Enslaved Nations.” In September 1979 and again in April 1983 these lists were published in our *National Program Letter*.

A current list of the “Enslaved Nations” has been published in the July 1985 issue of the newsletter. To receive a copy send a large, self-addressed, stamped envelope to the National Education Program, Route 1, Box 141, Oklahoma City Oklahoma 73111, and ask for a copy of the July *National Program Letter*.

Our calculations have been based on population and area figures published in the **1985 Reader's Digest Almanac and Year Book**. (pages 467-469)

We have found that the forces of International Communism, led by the Soviet Union and Communist China, now control 50 nations imprisoning 1,727 million people occupying 18.7 million square miles.

This means that 36.1

percent of the earth's people and 32.5 percent of the land surface of the globe are now under the direct control of the Communists.

We can remember when not too many years ago we were startled to learn that the Communist movement was taking over control of the world at the rate of 60,000 people a day.

Our up-to-date calculations indicate that since the Russian Revolution on November 7, 1917 through May 31, 1985, the Communists have enslaved an average of 70,023 people every day of that 67-plus years.

As gloomy as the record is, there is some room for encouragement. Since our 1983 listing, one nation, Grenada, has been freed from Communist tyranny. Another encouraging fact is that no nation has fallen to Communism since 1982 when Suriname, the former Dutch Guiana, was taken over.

For too many years there has been no anti-Communist strategy directing the foreign policy of our government. There has been no national “will to win” over Communism. There has been no dedication to helping people preserve their freedom or regain their lost freedom.

On the other hand there are powerful, well-organized subversive forces actively at work within the nation to prevent the very actions we should be taking in our own long-range interests.

The effectiveness of this “fifth column” in America can be gauged by their success in sabotaging a victory in Vietnam. These subversives have been worth a hundred divisions to the Soviets. Consider that they helped hand the Communists: South Vietnam, Laos and Cambodia and our bases there which now service Soviet vessels and aircraft.

Isn't it time we started thinking about the best long range interests of America for a change?

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
 3322 South
 Oak Park Ave.
 Berwyn, Illinois
 60402

Manor Branch
 5919 West
 35th Street
 Cicero, Illinois
 60650

ALL PHONES:
 484-0800

Announcing sigmund's

A NEW CZECH-AMERICAN RESTAURANT OPENING IN MAY
 For all Czechs and non-Czechs interested
 in Czech cuisine!

LOCATED IN EAGAN, MINNESOTA
 1989 Silver Bell Center —
 crossroad of Hwy 13 & Silver Bell Road
 CONVENIENT LOCATION. PLENTY OF PARKING
 OPEN 7 DAYS A WEEK.

PROPRIETORS PAUL AND HANA MATOUŠEK
 INVITE YOU FOR A FRIENDLY VISIT.
 FOR MORE INFORMATION CALL ☎ 452-4674.